

Gửi Cho Anh: U're My Destiny

Contents

Gửi Cho Anh: U're My Destiny	1
1. phần 1: Haru - Chương 1: Du Học Sinh	1
2. Chương 2: Trường Mới, Bạn Mới, Địch Thủ Mới	4
3. Chương 3: Tránh Võ Dưa, Gặp Võ Dừa!	8
4. Chương 4: "gin, Đồ Quậy Rối!!!"	11
5. Chương 5: Lớp Trưởng Á!?	13
6. Chương 6: Yankee U? Bình Thường Thôi!	16
7. Chương 7: Chắc Chỉ Là Trùng Hợp Thôi!	18
8. Chương 8: Ai Biết Được?	21
9. Chương 9: Kyoto Thăng Tiến Nào! - Akiko! Cậu Đẹp "traí" Quá Đi!!	23
10. Chương 10: Trúng Tiếng Sét Ái Tình Rồi!	28
11. Chương 11: Sở Thích Không Có Sự Tranh Cãi!	31
12. Chương 12: Lại Là Yankee!	34
13. Chương 13: "em Đồng Ý..."	38
14. Chương 14: Thêm Một Chiaki Nữa??	41
15. Chương 15: Lời Mời Từ Shinakawa Gin	44
16. Chương 16: Chị... Chị Xinh Đẹp??	47
17. Chương 17: Giống Như Chủ Đi Đâu... Chó Theo Đó Thôi Mà!	51
18. Chương 18: Oh My God!! Học Sinh Mới?? - Má Ối! Nụ Hôn Đầu!!	57
19. Chương 19: Thật Sự Rất Khó Nói...	61

Gửi Cho Anh: U're My Destiny

Giới thiệu

Mùa xuân năm mười sáu tuổi. . . em gặp lại anhMùa hạ năm mười sáu tuổi. . . em ghét anhMùa thu năm mười sáu tuổi. . . em yêu anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-cho-anh-ure-my-destiny>

1. phần 1: Haru - Chương 1: Du Học Sinh

"Chết tôi thật rồi..."

Dựa lưng vào tường, Bảo Anh khẽ thở ra một hơi thật dài. Đã gần ba tiếng đồng hồ kể từ lúc xuống máy bay, cô vẫn chưa thể nào tìm được đường về nhà của cô chú mình.

Vâng! Đây là cái giá phải trả cho cái lần "kiêu hãnh" của cô mấy ngày trước.

"Không cần đón con đâu ạ! Con có thể tự tìm được nhà của cô chú. Con là chuyên gia mò đường mà..."

Giờ mới biết mình thật sai lầm khi nói ra câu đó, thậm chí là còn rất chắc nịch nữa chứ!

"Đúng là mỗi nước mỗi khác. Đường ở Nhật khó mò thật!"- Cô nhìn tờ giấy chỉ dẫn và lầm bầm.

Bảo Anh được cha mẹ cho qua Nhật học tập và định cư lâu dài. Sở dĩ như vậy, là vì họ quá bận bịu và thường xuyên phải đi công tác ở bên này. Mà dù cho có về Việt Nam cũng rất ít khi về nhà. Cho nên, cho Bảo Anh qua đây quả là một ý tưởng không tồi.

Trước khi sang đây, cô được ba mẹ cho ba năm thực hiện chương trình "giáo huấn" đặc biệt. Bảo Anh bắt đầu lao vào từ vựng, ngữ pháp tiếng Nhật. Giao tiếp ở nhà cũng phải nói bằng tiếng Nhật. Đến độ cô mém xịu nữa đã quên luôn tiếng mẹ đẻ của mình.

Tất cả các môn học của cô bắt đầu được thay bằng chữ Nhật. Từ toán, lý, hoá cho đến văn học... tất cả đều là Nhật Bản.

"Ba mẹ ác thật đó!"

"Làm như vậy qua bên đó con mới có thể bà tám lý sự với bạn bè được chứ!"

Thế đấy! Cho dù có biện minh và tìm cách trốn cả hàng trăm lần, Bảo Anh cũng không thể nào thoát khỏi được "nanh vuốt" của ba mẹ.

Nhưng cũng nhờ thế mà cô có thể tự tin bước xuống máy bay, đi trên những con đường ở xứ Mặt trời mọc này. Có thể nói, ba mẹ cũng không ác quá...

Bảo Anh kéo va li, tiếp tục bước. "Không biết đến bao lâu mới tìm được đây...?"

"Trời ơi!!!"- Cô gào lên, thật to, "rúng động" cả các thân cây gần đó.

Diing... doong...

Bà Nguyễn đang đọc sách thì đột nhiên nghe tiếng chuông. Đứng dậy và đi ra mở cửa, bà giật mình, bật lùi ra sau mấy bước.

"Trời, Nhím! Sao lại ra nông nổi này hả con?"

Đứng trước mặt bà là Bảo Anh, người ướn nhẹp, mái tóc rối bù xù, còn gương mặt thì mờ đẫn thiếu sức sống.

"Con... chào... cô Nguyễn!"- Bảo Anh vừa thở vừa nói- "Chuyện dài lắm ạ. Để vào nhà rồi con kể."

Bà Nguyễn dìu cháu mình vào nhà, lấy một cái khăn cho Bảo Anh lau người rồi kêu ông Sơn, chồng bà ra bưng bê "tài sản" của cô vào trong.

"Sao mà con mò đường hay vậy?"- Vừa ngồi xuống ghế, bà Nguyễn đã hỏi ngay.

Bảo Anh chỉnh chu lại mái tóc rối bù xù của mình, cười nhạt. "Đã bảo là con rất giỏi tìm đường mà!"

"Đường ở đây khó đi lắm. Nói cô nghe, con đi tới đây bằng cách nào?"

"Dạ... đi bộ."

Câu trả lời của Bảo Anh khiến cả hai vợ chồng một phen hết hồn. Đi bộ? Từ sân bay đến đây?

"Tại con muốn xem phong cảnh ở Nhật như thế nào. Đi vào ngõ thì bị chó rượt, rồi bị lọt xuống cống. Đi ngang qua nhà một người thì bị nguyên xô nước của chủ nhà làm một cái ào lên cơ thể. Rồi con hỏi một người qua đường, mới biết mình đang đứng trước cửa nhà của cô chú từ nãy giờ."

Bà Nguyễn và ông Sơn nghe tường trình xong thì muốn ngã ngửa xuống ghế. Công nhận cô nàng này cũng thật là gan dạ.

"Chú đã nói là để chú rước mà không chịu."- Ông Sơn trách.

"Con không thích. Với lại chuyến phiêu lưu lúc này cũng vui mà." - Bảo Anh cười tinh nghịch.

Hai vợ chồng đã thật sự chịu thua cái độ lì lợm của đứa cháu gái này rồi! Trời ạ...!

Nói thêm nữa thì càng chịu thua thêm, nên cả ba quyết định dừng lại và cho Bảo Anh làm một việc trọng đạo vào lúc này: đi tắm.

Quan trọng thật! Nếu không cô nàng sẽ cảm lạnh mất! Ai mà đại dốt lại để cho người ta dội nước vào người trong cái tiết trời mùa xuân lạnh buốt thế này chứ?

Và rồi, nửa tiếng sau...

Bà Nguyễn dẫn Bảo Anh lên phòng của mình. Một căn phòng nhỏ và vô cùng xinh xắn. Có hai cửa sổ, một cái bàn học, một chiếc giường đơn đặt ở góc bên trái. Còn góc bên phải, là một cái tủ sách được làm từ gỗ và một tủ đồ màu trắng. Gần bàn học là một tấm gương lớn. Bảo Anh suýt nữa đã hét lên vì vui sướng. Chưa bao giờ cô được ở trong một căn phòng dễ thương như thế này. Hồi trước, cô chỉ thấy nó trong anime và manga. Còn bây giờ, cô đã thật sự được sở hữu nó.

Chạy lại chiếc giường và thả người xuống đó, Bảo Anh thở ra một cách thật thư thái. Ôi... sự thoải mái là đây!

"Nghỉ ngơi rồi xuống ăn cơm nhé! Tối cô chú sẽ dẫn con đi thăm quan Tokyo."

"Vâng..."- Bảo Anh đáp, đôi mắt nhắm lại, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Cơm buồn ngủ ập tới. Dù không muốn, nhưng đôi mắt của Bảo Anh vẫn nhắm nghiền và không chịu mở ra. Cô chìm sâu vào giấc ngủ, giải thoát sự mệt mỏi ra khỏi đầu...

Khi Bảo Anh thức dậy đã là sáu giờ tối. Uể oải đi xuống nhà, cô thấy bà Nguyễn đang chuẩn bị bữa tối.

"A, Nhím! Con dậy rồi hả?"- Bà ngưng công việc khi thấy cô đang đứng ở trước cửa phòng bếp.

"Dạ..." - Bảo Anh ngáp một hơi dài .

"Tắm rửa rồi ăn cơm, rồi cô chú dẫn con đi thăm quan thành phố."

Vừa nghe câu này là Bảo Anh tỉnh ngủ hẳn. Cô chạy ù lên phòng, lấy quần áo, phóng thật nhanh vào nhà tắm.

Ăn bữa tối và làm vài chuyện vặt vãnh xong, cả nhà bắt đầu ra ngoài. Đường phố Tokyo buổi tối rực rỡ sắc đèn. Người người đi lại trên phố, dù đã tối nhưng vẫn còn khá đông. Shibuya đông vui nhộn nhịp, Akihabara với nhiều mặt hàng anime, manga đặc sắc, đúng chỗ ưa thích của Bảo Anh - một người cực kỳ yêu thích nền văn hóa đầy thú vị này.

Tháp Tokyo cao chót vót rực rỡ trong ánh đèn. Bảo Anh được dẫn lên đỉnh tháp. Từ đây, cô có thể thấy được toàn cảnh thành phố sầm uất nhất Nhật Bản này. Thật đẹp, thật lung linh...

"Ngày mai là cháu nhập học rồi đấy!"- Bà Nguyễn đưa cho Bảo Anh một lon nước và nói.

"Hả? Nhanh thế sao?"

"Một chút nữa về cháu sẽ được thấy đồng phục."

Bảo Anh bất động. Mấy giây sau, gương mặt của cô trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết, miệng há to ra và...

"Á!!! Vui qu..."

"Shh... Nhỏ tiếng thôi con bé này."

Cô cười hì hì. Thật sự là ngay lúc này cô đang rất rất rất vui. Vui không thể tả được.

Tối về, nhà của bà Nguyễn là ngôi nhà ồn ào nhất. Tiếng hét của Bảo Anh khiến chó cả xóm sủa ầm trời ầm đất. Cô đã nhận được đồng phục.

Áo sơ mi trắng, nơ đỏ, váy xanh ngắn hơn đầu gối, áo khoác ngoài cùng màu với váy, đồng phục quá hoàn hảo, kể ra Bảo Anh hét lên cũng đúng.

Cô nằm xuống, nhắm mắt lại, mong tới ngày mai thật nhanh...

Những tia nắng đầu ngày bắt đầu chiếu xuống trên thành phố Tokyo. Một ngày xuân mát mẻ và ấm áp. Bảo Anh nhìn lại chính mình trong gương lần cuối, rồi đi xuống nhà.

"Hôm nay con Nhím nhìn dễ thương quá nha." - Bà Nguyễn nói đùa khi cô vừa ngồi xuống bàn ăn.

"Cô Nguyên, con đẹp sẵn rồi mà..." - Bảo Anh đùa lại.

Cầm miếng sandwich lên và ăn, cô liên tục tưởng tượng đến chuyện nhập học. Người ta nói rằng cuộc sống cấp ba ở Nhật là một cuộc sống màu hồng. Hoạt động ngoại khoá, các câu lạc bộ vô cùng sôi nổi, cùng với những câu chuyện tình lãng mạn y như trong manga. Mới nghĩ tới đó thôi là đủ để cho tâm hồn của Bảo Anh đi tuốt luốt lên mây rồi...

Bà Nguyên có ý định dẫn Bảo Anh đến trường, nhưng cô từ chối. Cô muốn đi một mình, dù sao thì bà Nguyên cũng đã hướng dẫn đường cho cô tới qua rồi, nên cô cũng không sợ phải gặp lại cái tình huống "trời đánh" như ngày hôm qua nữa.

Bước ra cửa và chào tạm biệt cô chú mình, cô bắt đầu bước đi.

"Nhím ơi! Lộn đường rồi con!!"

"Chết... a~~"

Bây giờ mới bắt đầu đi thật đây.

Bảo Anh bước từng bước một, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Bầu trời thật trong, không khí thật dễ chịu. Con đường vắng vẻ, ít xe qua lại.

Đi lên một con dốc thoải, Bảo Anh mắt tròn lên vì kinh ngạc và thích thú. Một hàng cây hoa anh đào trải dài cả con đường, tất cả đều đang nở. Một cảnh tượng ngập tràn sắc hồng, lãng mạn, nên thơ... Bảo Anh không thể nào dứt mắt ra khỏi chúng. Chúng quá đẹp. Hoa anh đào, biểu tượng cho sự dũng cảm, một loài hoa nở vào mùa xuân.

Đang ngắm nhìn chúng không chán mắt, thì ở đầu dốc, xuất hiện một thứ chặn ngang sự say mê của Bảo Anh.

Chàng trai ấy lặng im, đưa đôi mắt theo từng cánh hoa đang rơi xuống. Mái tóc nâu bồng bênh bay bay theo cơn gió nhẹ đang thổi. Trong giây phút ấy, Bảo Anh tự hỏi không biết là hoàng tử phương nào đang đứng ở đây. Chàng trai ấy quá hoàn mỹ. Anh toát lên một sự dịu dàng đến khó tả.

Bảo Anh đứng lại, ngắm nhìn anh. Có một sự xúc động rất nhỏ đang dấy lên trong lòng của cô.

Hình như biết được có người đang nhìn mình, chàng trai ấy quay sang. Ánh mắt chạm nhau, trong khoảnh khắc, Bảo Anh thấy tim mình xốn xang, đập liên hồi.

Cả hai người im lặng, không gian dường như cũng ngừng hoạt động.

"Này cô! Mặt tôi không phải là thứ để ngắm miễn phí đâu đấy!"

"Hả?"

Anh ta buông ra một câu làm cho tâm hồn lãng mạn của Bảo Anh đang ở trên mây đột ngột bị kéo một phát rớt xuống mặt đất, ê cả mông.

"Hứ! Đẹp trai mà nói chuyện chẳng ra hồn gì hết vậy?"

Bảo Anh hậm hực bước đi. Bọn con trai, đúng là không có tên nào tốt đẹp. Đẹp trai một tí là ngênh mặt làm phách ư? Tên này nghĩ mình là hoàng tử hay thiên thần gì à?

"Ngắm có một tí mà đã bày đặt... Hửn nghĩ hửn là ai chứ?"

Bảo Anh đâu biết rằng... đây là một trong những cuộc gặp gỡ định mệnh trong cuộc đời cô.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau... là như thế.

2. Chương 2: Trường Mới, Bạn Mới, Định Thủ Mới

Lần đầu tiên ta gặp nhau... là dưới một cơn mưa hoa anh đào đang rơi...

Ngôi trường cấp ba mà Bảo Anh học nằm "uy nghi lộng lẫy" trên đỉnh đồi. Học sinh đi vào thật đông đúc. Mặt ai cũng hớn hở và có bạn bè đi cùng. Phút chốc, cô cảm thấy mình có một chút cô đơn trong lòng. Cũng phải! Một con nhỏ người Việt Nam vừa mới đặt chân xuống Nhật Bản để đi học thì làm gì có bạn?

"Không sao! Mình sẽ ráng hoà nhập! Hoà nhập... hoà nhập... hoà nhập..."

Thở mạnh một hơi, Bảo Anh bước vào cổng trường một cách tự tin nhất có thể. "Mình là Bảo Anh! Không gì có thể khiến mình buồn!"

Việc khó khăn nhất lúc này chính là... chen chân vào cái bảng danh sách xếp lớp học. Tuy nói rằng ở Nhật văn hoá xếp hàng là trên hết, nhưng lúc này mà xếp nữa thì chắc học sinh toàn trường sẽ nghỉ học hết vào ngày hôm nay vì trễ giờ mất!

Một sự thật trở trêu là... Bảo Anh đang cố gắng luồn lách qua biển người để có thể đứng lên hàng đầu, nhưng cô đã bị kẹt cứng ở ngay giữa. Lúc này, cô nàng đang bị thiếu Oxi trầm trọng.

"Trời ơi! Chắc chết quá..."

"Xem nào... Chiaki*..."

Sau một hồi "lội ngược dòng nước", cuối cùng Bảo Anh cũng xem được danh sách lớp. Cô học 1 - 3**.

Thoát khỏi đám đông thì toàn thân của Bảo Anh đã đổ mồ hôi nhễ nhại. Cô đứng thở một chút, rồi bước vào trong trường.

Mọi thứ đều mới mẻ với Bảo Anh, thậm chí là có phần lạ lẫm. Lần đầu tiên cô có tủ giày riêng, học trong một ngôi trường không có đồng hươu. Quá xa lạ, quá cô đơn.

Lần mò một lúc Bảo Anh mới có thể tìm ra được lớp của mình. Cô bước vào trong, ngồi xuống một chiếc bàn ở gần cuối lớp.

Mọi người bắt đầu hướng những ánh nhìn tò mò đan xen cả thú vị về phía Bảo Anh. Học sinh mới, đó là điều mà họ đang nghĩ.

Xét về ngoại hình thì Bảo Anh không hề tầm thường. Cô sở hữu một thân hình khá cao và đầy đặn, nước da trắng đều, đeo kính nhìn khá là tri thức. Mái tóc nhuộm nâu hạt dẻ xoăn gọn và dài quá vai. Nhìn chung, vẻ ngoài của Bảo Anh đã rất ổn, thậm chí là "xinh đẹp". Nhưng cô không bao giờ muốn người ta gán mình với hai chữ đó, chỉ vì cô chẳng bao giờ thích "yếu điệu thực nữ". Đã là con gái, là phái yếu thì phải mạnh mẽ, để cho bọn con trai biết rằng mình cũng không thua kém gì họ.

Đang ngồi suy tư ở trên mây, thì đột nhiên, một tiếng động rất to vang lên khiến Bảo Anh giật bắn người, muốn bật ngửa khỏi ghế.

"Ohaiyo gozaimasu!!!" (Chào buổi sáng!)

Một cô gái lao đến, ngồi xuống đối diện Bảo Anh, đập bàn một cái và cất giọng thật to để chào cô.

"Xin... xin chào..." - Bảo Anh chào lại.

"Cậu tên gì??" - Cô bạn ấy tiếp tục hỏi.

"Miyamoto... Miyamoto Chiaki." - Bảo Anh ngập ngừng trả lời.

"Miyamoto!! Tổ là Hoshino Ayane. Cậu có thể gọi tổ là Ayane. Tổ có thể gọi cậu là Chiaki không?" - Cô ấy nói một lèo.

Bảo Anh vẫn còn đang lơ ngơ, nhưng cũng gật đầu đồng ý. Xem chừng cô nàng kia có vẻ rất hoà đồng và thân thiện.

"Ayane!" - Một cô gái khác đi đến. - "Đây là..." - Cô ta chỉ sang Bảo Anh, bỏ lửng câu nói.

"Bạn tổ mới quen. Là Miyamoto Chiaki." - Ayane trả lời ngay.

Cô gái kia cười nhẹ, cúi đầu chào Bảo Anh. "Xin chào, rất vui được làm quen. Tổ là Nakashima Akiko."

Bảo Anh chào lại, đầy ngỡ ngàng. Lần đầu tiên có người cúi đầu chào hỏi cô nên có một chút xấu hổ.

"Chiaki, cậu từ đâu đến vậy? Trông cậu không giống người ở đây." - Ayane bắt đầu hỏi về lai lịch của Bảo Anh.

"Tớ là người Việt Nam."

Chỉ vừa mới nói xong câu đó thì ngay lập tức, bao nhiêu là tia nhìn tò mò và ngạc nhiên đổ dồn về phía Bảo Anh. Sau đó, là một cuộc náo loạn dành chỗ ngồi của cả lớp để nghe cô kể chuyện.

"Thật sao???" - Ayane ngạc nhiên - "Ồi mẹ ơi! Lớp mình có người nước ngoài này!!!"

"Miyamoto! Kể cho chúng tớ nghe về Việt Nam được không?" - Một người lên tiếng.

"Hả?" - Bảo Anh suy nghĩ một lúc, vì cô chẳng biết nên bắt đầu từ đâu - "Xem nào... Tuy rằng chỉ là một đất nước nhỏ đang phát triển, nhưng có nhiều phong cảnh đẹp và di tích lịch sử lâu đời. Người dân giản dị, hoà đồng và thân thiện với khách nước ngoài. Có nhiều tập tục hay và kì lạ..."

"Tớ cũng đã nghe về Việt Nam nhiều, nhưng chưa bao giờ đến đó. Đây là lần đầu tiên tớ thấy người Việt Nam đấy! Công nhận là... xinh thật!" - Ayane hào hứng lên tiếng.

Bảo Anh mỉm cười, rồi tiếp tục kể. Cô kể rất nhiều, về con người, về địa danh, về món ăn của từng miền, cả những tập tục và lịch sử của đất nước. Thật may, lượng kiến thức lịch sử và địa lý đủ để Bảo Anh thuyết trình cho mọi người nghe.

"Còn ai có câu hỏi gì không?" - Bảo Anh hỏi, mọi người im lặng lắng đầu. Nhìn mặt của họ thì cũng đủ để cô hiểu, họ đã biết đủ.

Ngày đầu tiên đi học là để hoàn tất việc nhận lớp. Nhưng một trong những điều mà Bảo Anh thấy thú vị nhất chính là... đăng ký vào một câu lạc bộ nào đó.

Có rất nhiều lựa chọn. Mỗi câu lạc bộ đều rất thú vị, nhưng Bảo Anh đã nhắm sẵn một chỗ từ trước.

Đó là câu lạc bộ Karatedo.

Cô học môn võ này đã gần hai năm và hiện nay đã lên được đai tím***, đủ để vật ngã một tên lưu manh.

Nghĩ là làm, Bảo Anh chạy đến phòng của câu lạc bộ, đăng ký ngay.

"Xin chào! Tôi muốn đăng ký vào câu lạc bộ Karatedo."

"Hãy điền thông tin vào đây."

Đang định cầm bút lên và ghi, thì đột nhiên, Bảo Anh sững người lại vì nhớ ra điều gì đó.

"Giọng nói này... sao mà quen thế?"

Ngước nhìn người vừa đưa cho mình phiếu thông tin, Bảo Anh suýt chút nữa đã té ngã. Là anh ta, tên kiêu căng trời đánh lúc sáng.

"Sao thế? Ghi đi chứ?"

Hình như anh ta không nhớ cô.

Bảo Anh cố gắng bình tĩnh, ngồi xuống ghế và ghi.

"Bắt đầu từ ngày mai sẽ tập. Thời gian sẽ là hai giờ chiều, tất cả các ngày trong tuần trừ chủ nhật."

Sau khi điền đầy đủ thông tin, đưa cho anh ta và nghe anh ta dặn dò xong, Bảo Anh vội vã đứng dậy, quay đi thật nhanh.

"Chờ đã!"

Cô sững người, quay lại như một con robot, nhìn anh ta.

"Hình như... tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải."- Anh ta nhú mào, đầy nghi ngờ.

Bảo Anh rất muốn nói huych toẹt ra, nhưng tự nghĩ, kiềm chế luôn luôn là một cách tốt nhất.

"Chắc là anh nhầm người rồi. Xin chào, tôi phải đi." - Bảo Anh nói thật nhanh và đi ra khỏi phòng thật lẹ, để cho anh ta chẳng kịp ứ ớ thêm tiếng nào.

Cầm tờ phiếu thông tin mà cô gái kỳ lạ lúc nãy vừa đưa, anh chàng đội trưởng câu lạc bộ Karatedo khẽ nở một nụ cười thú vị. Gương mặt đó, làm sao anh quên được? Dưới hàng ngàn cánh hoa anh đào đang rơi vào lúc ấy, cô tựa như một thiên thần vậy.

Nhưng dù có thể nào đi chăng nữa, thì trong tim anh cũng đã có một bóng hình từ rất lâu, và anh tự nhủ sẽ không có bất cứ người con gái nào có thể thay thế được cô ấy.

Chỉ có điều... tại sao cô gái này lại giống người ấy đến thế?

"Ê, Gin! Nhớ em nào mà mặt mày ủ dột thế?"

Anh sực tỉnh, nhìn tên bạn thân đang đứng trước mặt.

"Michio, cậu có muốn "bay" nữa không hả?" - Gin giờ nắm đấm lên dọa.

"A không! Tớ đi du lịch đủ rồi." - Anh chàng kia xua tay, toát mồ hôi.

Bảo Anh chạy về lớp và ngồi vào chỗ, thở phào. Thật là xui xẻo! Đúng là ghét của nào trời trao của nấy. Cô đã không muốn gặp lại mà cứ vô tình lù lù ngay trước mặt.

Ngày hôm sau.

Bảo Anh đi tới phòng tập của câu lạc bộ. Nhận đồ và thay xong, cô bước ra và chào những võ sư.

Câu lạc bộ này có bốn võ sư. Nhìn mặt ai nấy đều dữ tợn và trang nghiêm, trừ một người, theo cách nghĩ của Bảo Anh.

Vâng! Đó chính là Gin!

Cô đi tới anh, thực hiện nghi lễ chào. Xong, cô quay 180 độ và bước đi về hàng, chẳng thèm nhìn mặt anh lấy một lần.

Những bài khởi động cũng giống như những gì mà cô đã tập. Cũng là xoay cổ, rồi đá thẳng...

"Đá chân lên và xẹt dọc xuống!"

Đang tập trung chuyên môn thì đột nhiên, Gin đi tới gần, ngồi xuống đối diện Bảo Anh.

"Chào." - Anh lên tiếng, nở một nụ cười đầy thích thú.

"Chào!" - Bảo Anh đáp lại y chang.

"Quay người ra sau!!!" - Tiếng của võ sư ở trên vẫn đều đều.

"Cô là người nước ngoài à?" - Gin tiếp tục hỏi.

"Vâng!" - Bảo Anh đáp gọn lỏn.

"Quay ngang!!"

"Cô tập tốt đấy!"

"Cảm ơn!"

"Có muốn làm đối thủ của tôi không?"

Bảo Anh nhú mày lại khó chịu vì câu hỏi kì quặc đó.

"Không, cảm ơn!"

"Cô vinh dự lắm mới được tôi mời đấy. Sợ à? Thì thôi vậy!"

Đến câu này thì máu nóng của Bảo Anh đã dâng lên đến não. Bực mình, cô quát lên: "Ai sợ chứ?"

Ngay lập tức, Bảo Anh trở thành idol trong mười giây.

”Không sợ thì làm đối thủ của tôi.” - Gin vẫn tiếp tục cái chủ đề đó.

”Không!” - Bảo Anh vẫn tiếp tục từ chối.

”Vậy là cô sợ rồi!”

”Tôi không sợ!”

”Sợ sao không làm?”

”Tôi không thích!”

”Aiz... sợ thật rồi!”

”Đã nói là...” - Bảo Anh cố gắng kìm nén. Cô nghĩ mình nên đồng ý quách đi cho xong chuyện. Đành vậy! Bảo Anh gật đầu một cái. Cuối cùng cũng thay đổi quyết định.

”Tốt! Cố gắng lên nhé!” - Gin đứng dậy, cười đầy gian xảo và bước đi.

Bảo Anh liếc nhìn anh, thù hận dâng trào. Tự nhiên lại vướng vào một rắc rối không đâu ra đâu.

Học ở trường mới rồi, bạn bè mới cũng có rồi. Bây giờ... lại có một đối thủ mới đáng gờm và đầy kiêu căng. Chẳng biết Bảo Anh có vượt qua nổi không đây...?

Chú thích: (*)Chiaki: Đây là tên tiếng Nhật của Bảo Anh

(**) 1 - 3: Ở Nhật, hệ thống phân bố khối lớp không giống ở Việt Nam. Năm 1 = lớp 10. Năm 2 = lớp 11. Năm 3 = lớp 12.

(***) Đai tím, một cấp đai trong Karatedo. Các đai trong môn võ này bao gồm: trắng, vàng, cam, xanh lá, xanh dương, đỏ, tím, nâu, đen. (Xem ra Bảo Anh cũng khá giỏi võ rồi nhỉ! :p)

3. Chương 3: Tránh Võ Dưa, Gặp Võ Dừa!

Giờ tập của câu lạc bộ Karatedo trôi qua thật nhanh, mới đây mà đã bốn giờ chiều. Vậy là đã đến lúc phải về.

Bảo Anh lết cái thân xác mệt rệu rã ra khỏi trường. Ánh hoàng hôn màu vàng cam dịu nhẹ chiếu lên người cô, soi rõ bóng dáng uể oải của cô xuống mặt đường. Bảo Anh thầm nguyên rửa tên Gin đáng ghét kia, chỉ vì hấn mà cái cơ thể ngọc ngà này của cô hiện tại cứ y như một con zombie.

”Hắn nghĩ đai đen là có thể làm phách sao?”

Toàn thân của Bảo Anh mỗi nhừ. Chỉ mấy tiếng trước, cô còn đang rất sung sức khi nhận lời thách đấu của Gin. Anh đỡ những đòn đâm và đá của cô cực kỳ điêu luyện và chống trả cô cũng thật nguy hiểm. Gin rất biết lựa thời cơ, mà lại còn đánh toàn chỗ độc, khiến Bảo Anh cứ phải quay mòng mòng theo Gin, chẳng biết đường đâu mà lẩn. Kết quả, cô bị anh vật ngã 15 lần, bị trúng đòn 40 lần. Ôi... một kết quả thật “huy hoàng” làm sao...!

Đang đi xuống con dốc, đột nhiên Bảo Anh phát hiện, tên mà cô đang nguyên rửa từ nãy giờ đang đứng trước mặt mình. Giống như lần đầu gặp nhau, Gin đứng lặng im trước một gốc cây hoa anh đào, đôi mắt nhìn theo những cánh hoa đang rơi xuống. Bảo Anh thật sự không hiểu, cả một đoạn đường dài như thế, mà Gin chỉ đứng ở mỗi chỗ này, cứ như nó chính là nơi đầy rẫy những kỉ niệm đối với anh vậy.

Bảo Anh cố lơ và bước qua thật nhanh để cho anh không thấy. Nhưng cô đâu biết, Gin đã để ý cô từ nãy giờ, chỉ là giả ngu không biết thôi.

Đội Bảo Anh đã đi ngang qua mình tầm chục bước, Gin mới nhìn theo, toan buông ra một câu nói đùa.

Nhưng miệng của anh đột ngột cứng lại.

Bóng dáng đó của Bảo Anh, thật giống với người con gái ấy. Nó thật mỏng manh, nhỏ nhắn, khiến cho người khác chỉ muốn chạy đến ôm lấy mà che chở. Phút chốc, tim của Gin bỗng dưng lệch nhịp, bóng hình của người con gái năm ấy như đang được tái hiện lại trước mắt anh.

”Thật giống...”

Vừa về đến nhà, Bảo Anh đã leo ngay lên phòng và nằm kên xuống giường. Thân người cô đau nhức một cách tê tái. ”Tên Gin trời đánh. Đồ gần dơ. Tên chảnh choẹ. Hừ...”

”Nhím! Cô vào được không con?” - Giọng của bà Nguyễn vang lên ở bên ngoài.

”Dạ...” - Bảo Anh uể oải đáp trả. Cô ngồi dậy, tì hai tay xuống nệm, thở dài một cách không thoải mái.

Cửa mở, bà Nguyễn đi vào, trên tay cầm một chiếc hộp to vừa.

”Độ tuổi của con mà không có những thứ này thì chắc chắn sẽ rất buồn tẻ cho mà xem.” - Vừa nói, bà vừa mở chiếc hộp ra. Bên trong, là một chiếc điện thoại và một cái laptop mới tinh.

Bảo Anh suýt chút nữa đã la toáng lên vì sung sướng. Tay cô run run nhận lấy món quà, nâng nó nhẹ nhàng như đang cầm một món đồ quý hiếm.

”Cảm ơn cô Nguyễn!!!”

Tối hôm đó, Bảo Anh không thể nào ngủ được. Cô lần mò tìm hiểu hết cái laptop rồi lại tới điện thoại. Kết quả, sáng hôm sau, mắt của cô đã đen thui và thâm quầng chẳng khác gì một con gấu trúc.

Bước chân của Bảo Anh loạng choạng đi trên hành lang y như một người say rượu. Ai đi ngang qua cũng phải để lại một cái nhìn đầy kì quặc vào cô. Lâu lâu trở thành idol bất đắc dĩ thật chẳng thấy tự hào gì hết trơn!

Ngồi vào bàn của mình, Bảo Anh ngay lập tức gục đầu xuống, tay buông thõng. Kì thực, cơ thể cô lúc này phải nói là siêu mệt.

Đang yên lành và sắp sửa chìm vào giấc ngủ yên bình, thì một tiếng động cực to vang lên khiến Bảo Anh giật bắn người.

Rầm!!!

”Aaaa!!! Trời sập...!!!”

Lại là đập bàn!

Cô thở hồng hộc ngược nhìn người vừa làm cái chuyện đáng nguyên rửa vừa rồi. Một cô gái tóc xoăn lộn to, đôi môi đánh son hồng, xịt nước hoa thơm phức đang nhìn Bảo Anh với đôi mắt không mấy thiện cảm.

”Xin chào...” - Bảo Anh lịch sự nói, nhìn cô ta với đôi mắt vừa khó hiểu mà cũng vừa khó chịu.

”Cô là học sinh mới?” - Cô ta khoanh tay, hỏi bằng giọng dừng dừng.

”Đúng vậy!” - Bảo Anh bình tĩnh trả lời.

Cặp lông mày thanh mảnh của cô gái kia khẽ nhếch lên, giống như cô ta đang đùa một đồng nghi ngờ vào Bảo Anh vậy! Và cô nàng Bảo Anh cũng đâu chịu thua! Nheo mắt nhìn cô ta như đang âm thầm nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Thế đấy! Trận đấu mắt kéo dài tới tận... 15 giây mới chấm dứt. Lúc này, dường như Bảo Anh đã hết kiên nhẫn, cô đành cúi mặt, cố gắng kiềm chế hết sức có thể. Hít vào... rồi lại thở ra... rồi lại hít vào... rồi lại...

”Đủ rồi! Mình đang làm cái quái gì thế này? Bây giờ đâu phải lúc tập dưỡng sinh?”

”Được rồi! Nãy giờ chúng ta chưa chào hỏi nhau câu nào! (Và tôi đã rất rất không muốn chào hỏi cô ngay từ đầu!). Cho nên... tớ xin mở lời trước...” - Bảo Anh hít một hơi thật dài để lấy lại sức sau khi nói hết một lèo câu vừa rồi. Hít vào... rồi thở ra... rồi lại hít vào... rồi... sặc! - “Cậu là ai?”

Cô nàng kia khoanh tay, dừng dừng nhìn Bảo Anh sặc xong rồi... vẫn im lặng! Ôi... dễ thương thật đấy!

“Tôi, là Takahashi Sumire!” – Bảo Anh cảm thấy rung mình dị ứng với cái kiểu giới thiệu đầy vẻ ta đây này – “Cậu là du học sinh từ Việt Nam sang?”

“Đúng vậy!” – Bảo Anh trả lời.

Mặt cô nàng kia lạnh tanh như băng, nhìn chăm chăm Bảo Anh như đang muốn gây sự vậy!

Đột nhiên, cô ta đưa một tay lên, trước con mắt kinh ngạc của Bảo Anh.

“Hân hạnh được làm quen!”

Bảo Anh vẫn còn khá lớ ngớ với cái tình huống bị đảo ngược 180 độ này. Cô cũng lóng ngóng đưa tay ra, bắt tay với cô nàng kia, mỉm cười, nhưng thực chất là chẳng hiểu gì sất!

“Thứ lỗi vì lúc nãy đã làm cậu thấy căng thẳng. Tính tở hay thế! Không thể nào tươi cười thoải mái ngay từ lần gặp đầu tiên được. – Tuy giọng điệu của cô ta đã có phần thoải mái hơn hẳn, nhưng độ lạnh trên gương mặt vẫn chẳng vui đi tí nào!

“Ồ... không sao!” – Đến lúc này Bảo Anh mới có thể hiểu được phần nào cô nàng này – “Rất vui được làm quen, Takahashi...”

“Gọi tở là Sumire được rồi! À... tở chưa biết tên cậu?” – Phải công nhận cô nàng Sumire này thật sự rất thất thường. Mỗi lúc nãy còn lạnh lùng đến mức đáng ghét, bây giờ thì cởi mở hòa đồng thấy sợ!

“Chiaki... Miyamoto Chiaki...” – Bảo Anh ngập ngừng trả lời.

“Hmm...!” – Sumire đắm chiêu một lúc, rồi đập tay lên vai của Bảo Anh một cái thật mạnh – “Chiaki, mong rằng chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau. Cho tở số điện thoại của cậu được không?”

Bảo Anh nhăn mặt xoa vai một cách đau đớn, nhận cái điện thoại từ tay Sumire, bấm số của mình, rồi đưa lại cho cô ta. Cất điện thoại vào túi xong thì cô nàng đi mất dạng.

Người thì chưa hết đau, bây giờ thêm cái cú đánh trời giáng của cô nàng kia, điệu này mà chiều nay gặp lại tên kia thì chỉ có nước chết chắc.

“Chiaki...” – Tiếng của Ayane vang lên – “Cho tở số điện thoại với.

“Tở nữa!” – Akiko chìa điện thoại ra.

“Tở nữa, tở nữa!!!” – Vâng! Bây giờ thì Bảo Anh bị bao vây bởi một nùi người, trông cô y như người nổi tiếng vậy. Không thể không cho họ được, từ chối sẽ rất bất lịch sự. đành chịu!

oOoOo

“Tội tệ thật...”

Hôm nay Bảo Anh lại phải ra đấu với Gin. Sự mệt mỏi của cô thể hiện ra rất rõ, nhưng xui một điều là chẳng có ai để ý đến điều đó. Thậm chí họ còn cổ vũ, hối thúc cô! Đường lui bị bịt kín rồi, giờ chỉ còn nước tiến lên thôi.

Gin đeo găng tay vào, nở một nụ cười đầy ngạo nghễ nhìn Bảo Anh. Cô cúi mặt, vừa thấy mệt nhưng cũng vừa tức cái thái độ của tên này.

Trận đấu bắt đầu.

Nhử nhau một hồi... cuối cùng Bảo Anh vẫn là người thiếu kiên nhẫn, lao vào trước. Cô đã một đòn, Gin né được. Lợi dụng cơ hội, anh đâm một đòn vào bụng Bảo Anh. Ấn điểm!

“Cái tên này... thừa biết là thắng rồi mà vẫn muốn đấu với mình. Bộ buồn ăn đấm của mình lắm sao?”

Bảo Anh tự nhủ lần này không nên hấp tấp nữa. Cô đợi Gin lao vào trước. Nhưng có vẻ như điều đó không thành công. Gin thừa biết cô sẽ làm gì nên chẳng thêm lao vào, chỉ đứng thủ và... chờ.

Đứng thủ một hồi chẳng thấy ai lao vào ai, cộng thêm thời gian lại sắp hết. Bực mình, Bảo Anh bỏ tay xuống, gất lên: “Đủ rồi! Một, là cậu tuyên bố ngừng đấu. Hai, là tôi tuyên bố ngừng đấu. Ba, là trọng tài tuyên bố ngừng đấu. Chọn đi!” – Cộng thêm câu nói đầy biểu cảm của Bảo Anh là một cái liếc mắt đầy

sắc bén của cô nàng hướng về phía trọng tài. Anh ta rùng mình, nổi da gà, vội vã la lớn tuyên bố kết thúc trận đấu.

“Ôi, tốt quá! Vậy cậu thắng, được chưa? Giờ tôi thay đồ và về đây!” – Nói rồi, Bảo Anh ngay lập tức tháo giày, chạy thật nhanh về phòng thay đồ.

Gin cũng bỏ dở buổi tập, ra về trước. Đơn giản vì đối thủ duy nhất của anh cũng đã bỏ về, ở lại thì chẳng có ai đủ thú vị để xứng đáng làm đối thủ, kể cả những võ sư đai đen.

Thay đồ xong xuôi, Bảo Anh vừa đi vừa bật điện thoại lên để kiểm tra. Cô há hốc mồm ra kinh ngạc, đứng sững lại ở giữa hành lang vì... hàng đồng số lạ vừa nhắn tin cho mình. “Cái quái gì thế này? Hai mươi tin nhắn chưa đọc?”

Bảo Anh mở từng tin ra đọc. Toàn bộ đều là số của những người hồi sáng. Dựa lưng vào góc tường, cô bắt đầu lưu số. Quá nhiều, quá mỗi tay!

“Ô, cô có điện thoại.”

“Aaaa!!!”

Đang chăm chú thì giọng nói của Gin khiến Bảo Anh giật bắn người, “tiện tay” quăng luôn cái điện thoại xuống sàn nhà. Gin nhìn cô, rồi lại nhìn cái điện thoại. Anh ngồi xuống, nhặt nó lên, bấm bấm cái gì đó.

“Muốn gì đó?” – Bảo Anh khoanh tay, bực dọc hỏi.

“Lưu số!” – Gin trả lời tỉnh bơ, rồi tiếp tục công việc.

“Cái gì? Chưa có sự đồng ý của tôi mà cậu dám...” – Bảo Anh chưa kịp nói xong câu thì Gin đã đưa lại điện thoại cho cô.

“Xong rồi! Cảm ơn. À không, cô phải cảm ơn tôi mới đúng chứ?” – Gin lại nở cái nụ cười đều mà Bảo Anh ghét cực ghét, nói một câu cực kỳ khó hiểu khiến “núi lửa” trong cô phun trào, nhưng chưa kịp trào hết thì Gin đã đi mất dạng.

Bảo Anh vội mở điện thoại kiểm tra. Đúng là Gin có lưu số anh thật! “Tên điên này, hồi nhỏ có bị sét đánh không mà làm càn thế chứ?”

Đứng ở một góc tường, Gin mở điện thoại, lưu số “đối thủ” của mình vào. Anh nhếch mép, cười đầy thú vị. Miyamoto Chiaki, chưa bao giờ anh gặp cô nàng nào ương bướng và ghét anh đến thế.

“Thú vị rồi đây! Tôi bắt đầu thích cậu rồi đây, Chiaki!”

4. Chương 4: ”gin, Đồ Quậy Rồi!!!”

Ánh mặt trời đang dần dần tắt lịm đi, nhường chỗ cho màn đêm. Bảo Anh sai bước trên đường, bước chân có phần chậm chạp. Buổi tối ở Tokyo thật đa màu sắc. Những bảng hiệu, đèn ô tô, đèn giao thông... chúng cứ thay phiên nhau nhấp nháy. Hòa lẫn vào đó là những tiếng kèn xe, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện của những người đi đường. Tất cả như một bức tranh sống động hiện rõ trước mắt Bảo Anh. Chưa bao giờ cô đi chậm trên một con phố ở Tokyo để ngắm nhìn khung cảnh về đêm như thế này. Thật lung linh, thật náo nhiệt!

Vừa về đến nhà là Bảo Anh quăng ngay cái cặp ở cầu thang, chui vào phòng tắm ngay, luôn và liền lập tức. Cô thậm chí chẳng thèm lấy đồ để mặc. Mà giờ cô nàng cũng chẳng thèm để ý nữa! Nóng kinh khủng, không thể chịu nổi nữa!

Sau nửa tiếng ngâm mình trong bồn tắm, bấy giờ cô mới thực sự nhớ rằng mình đã quên sạch sành sanh những thứ cần thiết ở bên ngoài. Bảo Anh luống cuống đứng dậy, bước ra khỏi bồn. Rủi một cái mất mũi cô nàng lúc ấy chỉ chú ý vớ lấy cái khăn mà bà Nguyễn treo trên giá để quần vào người, còn cái chân ngọc ngà thì cứ thản nhiên đạp vào cục xà phòng nằm ở cái vị trí hoàn hảo dưới sàn. Và kết quả...

Bịch!

Rầm!!

“Aaaa!!! Cái mông của tôi!!!”

Bà Nguyễn từ trong bếp nghe thấy tiếng ồn thì liền vội vã chạy tới nhà tắm, mở cửa ra xem. Một cảnh tượng dở khóc dở cười ngay lập tức ập vào mắt bà. Chẳng biết lúc này nên cười hay nên lo lắng cho đứa cháu yêu dấu nữa đây...

Bà đi vào trong, đỡ Bảo Anh dậy, quần lại khăn đàng hoàng cho cô.

“Thật tình, sao lại hậu đậu thế cơ chứ? Mắt mũi con để ở đâu vậy?”

Bảo Anh cười trừ, chạy như bay lên phòng, không quên lượm theo cặp.

Cuối cùng thì nhìn Bảo Anh cũng đã “đâu ra đấy”. Cô nằm phịch xuống giường, moi móc trong cặp, lôi ra cái điện thoại.

3 tin nhắn mới.

Bảo Anh mở hộp thư đến ra. Đập vào mắt cô là cái tên “Gin” lù lù xuất hiện đều ở cả ba tin nhắn. Bảo Anh có chút bực bội, cô mở từng tin ra để đọc.

“Hey, đối thủ!”

“Coi nào... Ghét thì cũng phải lịch sự trả lời đi chứ!”

“Này, người Sắt! =]]]]”

Vừa đọc xong cái tin nhắn thứ ba, Bảo Anh đã rất muốn gọi điện và “tặng” cho Gin một bài giảng đạo. Nhưng tự nghĩ lại, cô phải thật điềm tĩnh thì mới có thể chiến thắng được cậu ta.

“Tại sao lại nói tôi là người Sắt hả, tên kia?”

Bảo Anh nhấn phím gửi đi với một thái độ không – vui – cho – lắm! Chỉ sau cỡ mười giây, tin nhắn của Gin ngay lập tức tới.

“Cô có biết chỉ vì đá cái lưng của cô mà tôi phải dán cao dán hạ hay không hả? Không phải người Sắt thì là gì đây?”

Bảo Anh bùm miệng lại cười. Thật không ngờ một tên cứng đầu như anh lại có thể kẻ lể như thế với cô.

“Cậu than vãn đấy hả? Tự làm thì tự chịu! Không lẽ từ đó giờ cậu chưa từng bị bong gân hay sao? Ráng chịu đi!”

Bảo Anh cười khoái trá. Mặc dù biết là mình đang cười trên sự đau khổ của người ta, nhưng thật sự lúc này cô không thể nhịn cười được. Cô làm Gin bị thương! Ôi... một chuyện có nằm mơ cũng chưa chắc đã xảy ra! Nhưng giờ thì nó xảy đến rồi đấy.

“Cô hay đấy! Được rồi, để xem tôi sẽ trả thù như thế nào nhé?”

“Được thôi! Tôi chờ đây, tên phách lối!”

Mặt của Bảo Anh lúc này phải nói là đã ngược cao lên tới trời. Cô đang đợi Gin sẽ trả thù mình như thế nào! “Con trai gì đâu mà... giận dai như con gái vậy?”

Đêm khuya, cảnh vật yên bình và tĩnh lặng. Cây cối đung đưa xào xạc theo từng cơn gió thổi qua. Trăng lên cao, tỏa thứ ánh sáng dịu nhẹ xuống mặt đất.

Riing.... Riing... Riing...

Bảo Anh trở người, lăn qua lộn lại mấy cái liên. Cô toan bỏ mặc cho cái điện thoại kêu, nhưng khổ cái nó ồn quá mức, khiến cô có muốn ngủ cũng không được.

Hết chịu nổi, cô lấy tay quờ quạng lên thành giường, cầm lấy nó và bắt máy.

“Alo...”

Đầu dây bên kia không có ai trả lời.

Bảo Anh dụi dụi mắt, nhìn màn hình, là... Gin mà! Cậu ta gọi giờ này làm gì?

“Cậu có bị điên không vậy hả? 2 giờ sáng! 2 giờ sáng đó. Có gì mai nói không được à?”

Nói rồi, Bảo Anh tắt máy, cầm luôn điện thoại và... ngủ tiếp.

Riing.... Riing... Riing...

“Gì nữa đây trời...?” – Giọng của Bảo Anh không thể lè nhè hơn.

“Alo!” – Cô bắt máy.

“Chi... a... ki...” – Đầu dây bên kia trả lời với chất giọng... rên rĩ. Bảo Anh mở hé mắt, rồi lại nhắm lại, miệng thở dài.

“Gin à... cậu không ngủ được thì cho tôi ngủ phát đi được không vậy hả?” – Cô gắt lên, đầy giận dữ, rồi tắt máy, ngủ tiếp tục.

Riing... Riing... Riing...

Bảo Anh rất rất muốn lờ nó đi, nhưng không thể được. Cái tiếng chuông cứ inh ỏi bên tai khiến cô khó chịu. Sau cùng, cô đành phải ngậm ngùi ấn động những ngón tay, bắt máy.

“What?”

“Chương trình truyện ma đêm khuya xin phép được bắt đầu!”

Chỉ mới nghe tới cái từ “truyện ma” là Bảo Anh đã sồn hết da gà. Cô vội vã cúp máy, quăng cái điện thoại lên bàn. Cứ thế, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, khiến Bảo Anh nhà ta sợ hãi không ngủ được cho tới gần sáng. Muốn lờ không được, bắt máy thì sợ sẽ nghe những thứ kỳ quái.

Công nhận... anh chàng Gin này thật sự đáng để đấy!

Có một sự thật là, Bảo Anh cảm thấy không – được – khỏe – lắm vào buổi sáng hôm nay. Cũng phải! Hồi đêm cô bị dẫn tới 4 giờ sáng mới được ngủ yên cơ mà.

“Cái tên trời đánh, nhất định là cậu ta. Hôm nay mình không xử cậu ta thì thế... mình sẽ không phải là Bảo Anh nữa!”

Lời thề được Bảo Anh “khắc cốt ghi tâm” ngay và luôn. Cô gặm bánh mì, chạy thật nhanh ra khỏi nhà, cốt chỉ muốn gặp Gin thật sớm.

“Gin, cậu chết chắc rồi! Đồ quái rồ!!!”

5. Chương 5: Lớp Trưởng Á!?

“Tức thật...”

Đôi chân của Bảo Anh lê lét trên hành lang, mặc dù đã tới sớm, nhưng cô lại không thể nào gặp được tên Gin đó. Cái này có phải là trời xui không vậy chứ? Không muốn thấy mặt thì cứ lù lù trước mắt, muốn gặp thì lại biến mất như khói.

Mở cửa bước vào lớp, Bảo Anh đi về chỗ và nằm dài xuống bàn. Tới sớm lúc lớp chưa có ai, cô tự hỏi không biết mình có đang mắc chứng gì không nữa...

“Ohayo!!!”

Tiếng nói to quá cỡ của “một ai đó” làm cô nàng Bảo Anh giật mình, bật dậy, cả thân người và cái ghế bật hẳn ra đằng sau và đáp thật “nhẹ nhàng” xuống sàn.

“Chii – chan, cậu không sao chứ?”

Bảo Anh ngồi dậy, xoa đầu, đôi mắt cố gắng ngược nhìn người vừa gây ra cái hành động điên rồ vừa rồi. Là Ayane đây mà.

“A... Ayane...” – Bảo Anh đứng dậy, dựng ghế lên – “Cậu tới sớm nhỉ?”

“Cậu cũng vậy mà!” – Ayane cười tươi như mặt trời, vén vài lọn tóc qua mang tai – “Chii – chan!”

“Chi... Chii – chan...?” – Bảo Anh kinh ngạc. Tên cô đã bị thay đổi từ lúc nào thế? Không thể tin nổi!

“Cách gọi thân mật của tớ, cậu thấy sao?” – Ayane hào hứng giải thích. Bảo Anh chỉ thở dài. Chii – chan... sao mà nghe trẻ con thế nhỉ? Thôi kệ!

Cô ngồi xuống, Ayane cũng vội vã kéo ghế ngồi vào bàn kế bên. “Nè... hôm nay nghe nói sẽ bầu lớp trưởng đó.”

Bảo Anh không quan tâm mấy đến chuyện này. Lớp trưởng sao? Nó sẽ chiếm hết thời gian của cô nếu cô làm mất. Nhưng cũng thật may, cô mới tới đây cho nên sẽ không ai biết nhiều về năng lực thật sự của cô. Vì thế...

“Tớ đã xin thầy ứng cử cậu đó!”

“Eh?”

Bảo Anh quay mặt sang nhìn Ayane, đôi mắt giãn to ra. Cô đang hy vọng rằng mình nghe lầm. “Nghe lầm thôi... nghe lầm thôi...”. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn bình thường.

“Cậu... mới nói...” – Cô ấp úng hỏi lại lần nữa.

“Tớ đã xin thầy ứng cử cậu!” – Ayane hồn nhiên trả lời.

Rắc! Rắc!

Bảo Anh có cảm giác như cả cơ thể mình đang vỡ vụn. What??? Cô nàng Ayane đó...

“Nhưng tớ chỉ mới vào thôi mà, năng... năng lực thực sự là không có nhiều... cho nên...” – Giọng của Bảo Anh giống như gà mắc tóc. Mồ hôi của cô chảy ra, ướt đầm trán. Ôi trời ơi! Đây chắc chắn chỉ là mơ ngủ thôi...

“Tớ thấy cậu có đáng làm lớp trưởng lắm mà! Cậu sẽ làm được thôi, cố lên!” – Ayane nhoẻn miệng cười, cô nàng đâu biết, nụ cười làm tim của Bảo Anh “tan nát” thành từng mảnh. Cô âm thầm cầu xin, mong rằng những thành viên trong lớp sẽ không bầu cử cô. Chỉ có vậy thôi, thì cô sẽ thoát khỏi cái số kiếp làm lớp trưởng “khốn đốn”.

Cuối cùng, thì cái giờ khắc quyết định cũng tới.

“Nào nào... Bây giờ chúng ta sẽ bầu lớp trưởng.” – Thầy chủ nhiệm đập bàn một cái rõ to, phô trương cái chất giọng vô cùng “thánh thót” của mình, nói ra cái yêu cầu khiến cho không khí của cả cái lớp 1 – 3 đang vui tươi náo nhiệt đột nhiên chùng xuống hẳn.

“Những người ứng cử gồm có: Nakashima Akiko và Miyamoto Chiaki. Được rồi. Bây giờ mọi người sẽ viết phiếu bầu và bỏ vào thùng này nhé!” – Thầy chủ nhiệm để lên bàn giáo viên một cái thùng carton, nhìn xuống cả lớp rồi nói.

“Nakashima...” – Bảo Anh nhìn lên cô nàng có mái tóc dài màu đen dày nữ tính ngồi ở bàn thứ ba cùng dãy với mình và khẽ ồ lên một tiếng. Đó là Nakashima Akiko, bạn thân của Ayane đây mà. Cô nàng đó đúng là có vóc dáng của một vị lãnh đạo tài ba.

Sau một hồi ồn ào náo nhiệt, tranh luận, mất trật tự, cuối cùng, phiếu bầu đã được thu đủ vào thùng. Bảo Anh nằm dài xuống bàn. Cô không biết rồi đời cô sẽ đi về đâu sau đợt bầu cử oái oăm này đây...

“Kết quả, Miyamoto đắc cử!”

Đùng! Đùng!

Bảo Anh tưởng chừng như người cô vừa bị sét đánh cháy khét lẹt vậy! Ôi... một kết quả quá ư là “hoàn hảo”. Nó khá hoàn hảo để mà giết chết đời cô.

“Tại sao càng tránh xa thì nó lại càng tới gần chứ?”

“Được rồi! Lớp trưởng đã được bầu cử. Miyamoto, cố gắng nhé!” – Thầy chủ nhiệm cao giọng, vẻ hào hứng.

“Vâng...” – Bảo Anh đứng dậy, mặt mày tối đen thui – “Em sẽ cố gắng, xin mọi người cũng giúp đỡ.”

Cô ngồi xuống, đập mặt xuống bàn. Nào giờ có biết làm lớp trưởng đâu chứ? Mà sao người ta cứ bầu là thế nào?

Giờ nghỉ trưa, Bảo Anh đã được thầy chủ nhiệm giao cho trọng trách quan trọng đầu tiên của một lớp trưởng. Đó là... kiểm tra danh sách dụng cụ cần thiết cho lớp.

“Được rồi... dù sao thì cũng phải cố thôi.”

Ayane và Akiko nói sẽ đợi cho đến khi Bảo Anh xong việc rồi ăn trưa chung. Hiện tại thì bụng cô đã sôi lên rồi đây! Nhanh làm cho xong thôi.

“Few...”

Sau nửa tiếng vật lộn với đồng giấy tờ, cuối cùng thì Bảo Anh cũng đã có thể ngồi trên sân thượng, cầm hộp bento, thanh thoi thở phào.

“Làm lớp trưởng đôi khi cũng mệt nhỉ?” – Ayane nhìn gương mặt đang uể oải của Bảo Anh, lên tiếng an ủi – “Nhưng chức vụ này cũng có cái thú vị đấy! Cậu sẽ là người biết được những hoạt động của lớp, của trường đầu tiên.”

Bảo Anh gật gật đầu, ra vẻ quan tâm. Dù sao thì thử sức làm lớp trưởng ở đây cũng tốt, chỉ có điều hơi tốn thời gian...

“Shinakawa kìa!” – Ayane đột nhiên thốt lên trong ngạc nhiên.

“À... đúng là cậu ta rồi!” – Akiko nhìn lên, rồi mỉm cười.

“Là ai thế?” – Bảo Anh cho một miếng trứng vào miệng, tò mò hỏi.

“Đội trưởng câu lạc bộ Karatedo. Vô địch giải Karatedo đối kháng toàn quốc.” – Ayane mắt sáng rỡ, giải thích cho Bảo Anh nghe.

“Nghe quen thể nhỉ...?”

Bảo Anh nhú mày nghi ngờ. Cô đặt hộp bento xuống, suy nghĩ đăm chiêu.

“Lúc nào cậu ta cũng ngồi trên nóc sân thượng, chỗ ngồi độc quyền của cậu ta đấy.”

Bảo Anh nhìn lên hướng mà hai người kia đang dán mắt vào. À vâng... nó thật sự là một bất ngờ vô cùng to lớn với cô nàng, đến nỗi khiến cô xém bật ngửa ra sau.

“Gin sao??”

Gin đang ngồi hóng gió, miệng ngậm một cây kẹo mút. Gió những ngày xuân mang một chút hơi lạnh, khiến người ta cảm thấy thật thư thái và dễ chịu, thậm chí là buồn ngủ.

Lia đôi mắt mang tia nhìn đầy chán chường xuống dưới, Gin thoáng ngạc nhiên khi thấy cô nàng Chiaki. Anh khẽ nở một nụ cười đầy vẻ thú vị, rồi đứng dậy, nhảy xuống.

Cú chạm đất vô cùng ngoạn mục của Gin khiến mọi người có mặt trên sân thượng đều giật mình nhìn anh. Bảo Anh vừa gói xong hộp bento đã ăn hết lại, ngược lên nhìn, anh đã đứng ngay trước mặt.

“Cái... cái... gì...?” – Cô lắp bắp, đứng dậy, nhú mày dè chừng.

Gin cười cười, cho hai tay vào túi quần, miệng đẩy đưa cây kẹo.

“Tối qua ngủ ngon chứ?” – Anh buông ra một câu hỏi khiến cho Bảo Anh tức xì khói. Cô nàng xắn tay áo lên, bước lại gần.

“Sao hả? Muốn trả thù sao?” – Gin ra vẻ bình thản, nhưng thái độ thì bông đùa đến khó chịu.

Bảo Anh không nói nên lời. Ngay lúc này cô chỉ muốn dẫn Gin một trận nên thân mới thôi. Khổ nỗi, sức của cô không thể nào độ lại anh được.

“Nếu cô muốn, chiều nay tôi sẽ mời nước cô, thế nào?”

“Bộ cậu tưởng làm thế là dụ được tôi tha cho cậu hay sao? Đừng có mơ!”

Thấy thái độ giận dữ của cô nàng vẫn chẳng dịu đi, Gin lại cười. “Thế nhé, tôi đợi cô sau khi tan học đấy!”

Bảo Anh trở lại trạng thái ban đầu, mắt mở to ra nhìn Gin quay người đi. “Cậu ta làm thật à?”

Tốt thôi, đã mời thì sẽ đi. Bảo Anh không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội hiếm có như vậy. Cô tự nhủ, chiều nay phải tiêu sạch tiền của Gin thì mới chịu về nhà!

“Đợi đi, Shinakawa Gin.”

6. Chương 6: Yankee Ủ? Bình Thường Thôi!

Quả thật là cái số kiếp của Bảo Anh chẳng bao giờ có thể gặp may mắn suôn sẻ. Tan học, cô bị thầy chủ nhiệm túm áo lôi lại, bàn việc lớp. Nào là cập nhật chuyên đi du lịch sắp tới, rồi tổng kết điểm số, viết quy định cho lớp... Cô nàng phải ngồi đó tận cả tiếng đồng hồ với đồng giấy tờ.

Sau một hồi tranh luận vật vã với thầy, cuối cùng thì Bảo Anh cũng có thể về. Cô đi lại tú, thay giày, rồi đi ra ngoài. Trời vẫn còn sáng, mặt trời vẫn còn ở tít trên cao.

“Không biết cái tên kia có chờ không... hay là tưởng mình leo cây nên bỏ về rồi ta?”

Bảo Anh thở dài đầy tiếc nuối, vậy là toi một chậu nước miễn phí rồi... Trăm năm mới có một lần mà lại...

“Cô ra trễ!”

Cái giọng nói ngông ngông không thể nhầm vào đâu được! Bảo Anh ngược cái mặt đang ỉu xiu lên nhìn. Gin đứng dựa lưng vào tường, nở một nụ cười đầy tinh quái, nhìn cô.

“Tôi tưởng cậu bỏ về rồi!” - Bảo Anh ngheh mặt, tay khoanh trước ngực, buông ra một câu nói hờ hững.

“Tôi không có thói quen thất hứa với người khác.” - Gin cho hai tay vào túi quần, vẻ mặt nghiêm túc - “Với lại... có người chờ chung với tôi nữa mà!”

Bảo Anh hướng đôi mắt tò mò theo hướng ngón tay của Gin và ... Tada!!!

“Chii - chan!!!” - Vâng! Là Ayane.

“Miyamoto - san!” - Cả Akiko nữa.

“Yo, Chiaki!” - Cô nàng Sumire cũng ở đây.

“Chào!” - Và...

Nhận ra đôi mắt ngỡ ngàng của cô nàng đang dừng lại ở tên bạn thân của mình, Gin đi lại, khoác vai anh chàng, bắt đầu màn giới thiệu.

“Đây là Kinoshita Michio. Gọi Michio được rồi! Cậu ta là bạn chí cốt, và là osin của tôi.” - Bảo Anh bị đứng hình mấy chục giây trước màn giới thiệu tỉnh bơ của Gin. Cái gì mà “osin”?

“Cái tên này! Osin cái gì hả??” - Michio nổi đóa, túm áo Gin, dẫn mặt.

Bảo Anh thở dài, xua tay giả tán sự ồn ào. Cuối cùng thì cả đám cũng chịu lên đường.

Tiệm thức ăn nhanh nằm ở một ngã tư. May mắn hơn là nó nằm gần nhà của Bảo Anh. Cô chỉ cần rẽ phải khoảng 100 mét là tới nhà rồi.

Bảo Anh và Gin đi gọi món. Cô đang cân nhắc giữa loại hamburger này với loại hamburger kia. Nhớ lại là mình nhất định phải tiêu sạch tiền của Gin, nên cô không ngại gì mà lựa loại đắt nhất.

"Này, mấy người làm cái gì vậy?" - Tiếng của Michio vang khắp quán ăn. Gin và Bảo Anh vừa nhận đồ ăn thức uống xong, quay lại nhìn thì thấy mấy tên yankee* đang đứng ngưỡng trước bàn ăn của cả bọn.

"Cho bọn này mượn ba em đây một chút đi, làm gì ghê vậy?" - Một tên lên tiếng, giọng bông đùa.

"Tránh xa bọn tôi ra, đồ biến thái!" - Ayane dù rất run, tay ôm Akiko cứng ngắc nhưng vẫn mạnh mẽ miệng xua đuổi. Sumire thì im lặng, mắt ầng àng nước cầu chặt tay áo của Michio.

"À... cô em này gan đấy! Dám nói bọn anh biến thái sao?" - Tên đứng đầu xô Michio xuống đất, lấy tay nâng cằm của Ayane lên.

"Nè mấy tên kia!"

Giọng của Bảo Anh chặn ngang hành động đáng nguyền rủa của bọn chúng.

"Cái gì đây? Thêm một em nữa muốn đi chung với tụi anh sao?"

Bảo Anh im lặng, một tay cầm mâm đồ ăn, tay kia nắm chặt lại thành hình nắm đấm. Lòng mày cô nhíu lại, lộ rõ vẻ tức giận. Cô ghét nhất những tên đùa giỡn, sàm sỡ, nói những lời lẽ không chín chắn với con gái. Mấy tên yankee này hôm nay đụng trúng tam giác quỷ rồi.

"Không muốn nói gì sao? Em thật là kiêu đấy!" - Một tên đi tới gần, cúi xuống nhìn Bảo Anh. Cô mím môi, đặt cái mâm đồ ăn xuống bàn một cách không nhân nhượng, trừng trừng nhìn tên đó với con mắt "ác quỷ".

"Định làm khó bọn anh đó hả?" Nào, đi..." - Hắn nắm lấy tay Bảo Anh. Nhân cơ hội, cô nắm lại tay hắn, bẻ vặn ra sau, đá chân hắn một phát khiến hắn khụy xuống sàn.

"Này thì chơi!"

Hai tên kia thì bắt đầu hăng máu, lao đầu vào. Bảo Anh chưa kịp ra tay thì...

Bốp! Bịch!

Gin đã cao tay hơn cô, một lúc hai tên thật gọn gàng.

"Tôi định xử luôn, thế mà..." - Cô lầm bầm trong tức tối và tiếc nuối. Bảo vệ ngay lập tức chạy vào, tổng cổ cả ba tên ra ngoài.

"Cô hay thật đấy! Yankee mà đòi xử luôn." - Gin khoanh tay, nói với giọng thán phục.

"Bọn đi gây chuyện với người khác thì có gì mà phải sợ? Cậu không hót tay trên thì ba tên đó không thấy đường mà về rồi!" - Lửa trong người Bảo Anh lúc này đã bùng nổ ra ngoài.

Cuối cùng thì cả bọn cũng có một bữa ăn an toàn và vui vẻ. Mọi người trò chuyện, đùa giỡn vô cùng sôi nổi. Bảo Anh cảm thấy mình thật may mắn vì đã gặp được họ.

"Nè, ăn xong tớ có thể về nhà của Chii - chán chơi một lúc không?" - Ayane mắt sáng long lanh, hào hứng hỏi.

"Được thôi..." - Bảo Anh lau miệng, ậm ừ.

"Hay quá!!" - Trông Ayane thật hứng khởi.

"Cô ấy muốn về nhà cậu chơi lâu rồi!" - Akiko dịu giọng - "Nhưng vì ngại nên không dám ngỏ lời."

"Nếu muốn thì cậu về cùng luôn nhé, Nakashima? Cả Sumire nữa!" - Bảo Anh hút một ngụm nước, cười mở nói.

"Đồng ý! Hôm nay tớ khá rảnh." - Sumire gật đầu ngay và luôn.

Phải diễn tả cảm xúc lúc này của Bảo Anh như thế nào nhỉ? Vui, hào hứng... có lẽ vậy! Từ lúc qua đây một trong những mơ ước của cô là dẫn bạn về nhà chơi và ngồi học nhóm. Cái cảm giác đó... chắc chắn sẽ rất thú vị.

"Tôi đi tính tiền đã. Mọi người chờ nha?" - Gin đứng dậy, nhờ Michio giữ cặp hộ, đi lại quầy thanh toán.

Bảo Anh vừa mừng vừa lo. Mừng vì đã tiêu được "kha khá" tiền của cậu ta. Bữa ăn này "ngốn hết" tầm 1000 yên của cậu ta chứ không ít. Lo vì không biết cậu ta có trả nổi không, hay là bắt cả đám ở lại làm thêm trừ nợ.

"Đi thôi!" - Gin đi lại, lấy cặp.

Cả bọn ngồi ngó người nhìn anh một lúc lâu. Một châu như thế này mà có thể trả đủ sao? Hiện tại thì trong đầu của tất cả đang suy nghĩ về thân thể của Gin... Có một sự nghi ngờ nhẹ ở đây...

"Tôi và Michio về nhà cô chơi được không?" - Gin lên tiếng khiến cả bọn giật mình trở về thực tại. Bảo Anh nhìn anh, gật đầu ậm ừ.

Cả bọn ra khỏi quán ăn, cùng đi về nhà của Bảo Anh. Tất cả đều không ngờ rằng nhà cô lại gần như thế, cách cái tiệm ăn đó chỉ khoảng 100 mét vào nhà!

Bà Nguyên và ông Sơn đi làm chưa về, chắc hôm nay họ có công việc đột xuất. Bảo Anh mở cửa, mời mọi người vào trong.

"Ngồi chơi nha, tớ đi làm bánh cho mọi người!" - Cô nàng tắt tả chạy xuống nhà bếp, mặc tạp dề vào.

"Tớ muốn làm chung!" - Ayane chạy theo, hí hửng.

"Tớ nữa!" - Sumire ôm chặt cổ Bảo Anh, hào hứng nói.

"Tớ cũng muốn làm!" - Akiko dịu dàng cười.

Đành vậy! Bảo Anh thật sự chào thua ba cô gái này rồi. Vậy là chỉ còn hai tên con trai lười nhác đang ngồi phè phỡn trong phòng khách thôi.

"Tôi cũng làm." - Gin từ đâu chui ra, gãi nhẹ mặt mình, tỉnh bơ nói.

"Biết làm không mà đòi?" - Bảo Anh đập trứng vào tô, dừng dừng hỏi.

"Tôi làm giỏi hơn cô đấy!" - Anh cười nhếch môi, giọng điệu có phần kiêu ngạo khiến Bảo Anh đứng đơ mặt một lúc lâu.

Cô tự nghĩ, không biết tên Gin này... có thứ gì mà cậu ta không biết làm không nhỉ?

*Yankee: Danh từ chỉ những tên du côn ở Nhật Bản.

7. Chương 7: Chắc Chỉ Là Trùng Hợp Thôi!

P/s: Bắt đầu từ chương này, cuối chương sẽ có một bản lý lịch nhân vật :3

"Này... nhẹ nhàng thôi mà..."

"Yên nào! Sẽ qua nhanh thôi mà!"

"A... nhẹ thôi! Đau..."

"Được rồi, nhẹ lại này..."

"Trời ạ!!! Vậy mà nhẹ lại á???"

Bảo Anh rụt tay lại, la lên oai oái, đồng thời lườm cho Gin một cái sắc lẹm.

"Đã nói là ngồi im. Cô cứ ngộ nguậy như sâu thì làm sao tôi làm?" - Gin bình thản, lông mày hơi nhướn lên - "Đưa tay đây, chưa làm xong."

Bảo Anh lắc đầu nguậy nguậy, thẳng thừng từ chối. Từ lúc này mà trời có sập cô cũng chẳng đưa tay cho anh nữa.

Nói về chuyện này, thì phải tua lại nửa tiếng trước. Cả bọn đang làm bánh rất ngon lành, còn Gin và Bảo Anh thì đứng đó cãi cọ. Con giận lên đỉnh điểm khi Bảo Anh đang cầm dao chuẩn bị cắt sô - cô - la, và cứ thế, lưỡi dao vô tình lạnh lẽo cứ thản nhiên chạm sâu vào lòng bàn tay trái ngọc nga.

"Aaaaa!!!" - Tiếng thét của Bảo Anh khiến cảnh vật đang vô cùng yên bình đột nhiên náo loạn hết cả lên. Chim chóc gì bay tán loạn tứ tung.

Mọi người một phen giật mình. Máu chảy khá nhiều. Ayane thì luống cuống chạy khắp nhà kiếm khăn giấy cầm máu. Akiko và Sumire thì đi lấy hộp cứu thương. Rốt cuộc, người băng bó và sức thuốc cho Bảo Anh lại chính là anh chàng họ Shinakawa.

"Rồi xong!" - Gin đóng hộp cứu thương lại, nhìn bàn tay trái của Bảo Anh được băng bó một cách đẹp đẽ.

Bảo Anh ôm tay của mình. Đang làm bánh dang dở mà lại... Kiểu này là phải bỏ thôi!

"Yên tâm đi, để bọn này làm cho." - Ayane hồ hởi lên tiếng khi thấy gương mặt của Bảo Anh ỉu xiu một đồng.

Chưa kịp để Bảo Anh gật đầu, lắc đầu hay lên tiếng, cả bọn đã kéo nhau ra khỏi phòng khách, để cô nàng ở lại một mình với gương mặt đơ không còn chỗ diễn tả.

Sau một hồi ngồi làm ba chuyện ruồi bu để giết thời gian, không thể chịu nổi sự chán chường này thêm, Bảo Anh muốn làm gì đó. Cô đi lên phòng mình, lôi cây guitar xuống nhà.

Mặc dù biết là tay trái đang băng bó, nhưng đối với Bảo Anh thì nó chẳng nhằm nhò gì. Ngón tay của cô có thể hoạt động bình thường mà!

Gin đang đứng nặn kem, thấy Bảo Anh đi xuống cầu thang, mang theo cây guitar thì có chút ngạc nhiên trong khoảnh khắc. Anh lập tức trở về thái độ bình thường, im lặng tiếp tục làm việc, miệng nở một nụ cười bí hiểm...

Ngồi xuống ghế sofa, Bảo Anh bắt đầu dạo đàn. Cô đàn hết những bài mà mình đã học, say mê đến nỗi mọi người vào hồi nào cũng không hay.

"Chii - chan!!!" - Ayane la toáng lên - "Cậu đàn hay quá, sugoi*!!!"

Bảo Anh giật mình, tay phải bất giác đánh lệch nốt, khiến âm thanh phát ra thật không dễ nghe mấy...

"Chỉ là biết chút chút thôi, không hẳn là giỏi đâu!" - Cô nàng gãi nhẹ gò má đang ửng hồng, khiêm tốn nói. - "À... bánh đã xong rồi à?"

Gin mở cửa đi vào, trên tay anh là một cái mâm để đầy đủ đồ ăn và đồ uống. Anh đặt xuống bàn. Sáu cái ly, một bình trà, sáu đĩa bánh.

"Nhìn như một bữa ăn nhẹ của Hoàng gia vậy! Có cảm giác mình đang biến thành một công nương xứ Pháp. Ôi..." - Ayane đang bay bổng lơ lửng trôi bồng bềnh trên chín tầng mây. Cô nàng đang tưởng tượng mình đang mặc áo váy của một vị tiểu thư Pháp thế kỷ 19, ngồi trong vườn của lâu đài và ăn bánh, uống trà...

"Hỡi thần linh bốn phương tám hướng, xin hãy mang Ayane của con trở về! Con cầu xin người!!!" - Lời "cầu nguyện" của Akiko to đến nỗi muốn nứt luôn tường. Ayane đang ở trên mây thì đột ngột rớt xuống, đập hết mông.

"Aki... cho tớ tưởng tượng một chút nữa thôi mà!" - Ayane phụng phịu.

Mọi người ngồi ăn bánh, uống trà, tám nhảm đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Đã vậy còn tổ chức trò chơi, rủ rê nhau lên phòng của Bảo Anh để khám phá.

"Á!!! Lần đầu tiên tớ thấy nhiều manga* và game như vậy đó!!!" - Ayane mắt sáng long lanh, nhìn cái tủ sách của Bảo Anh mà trong lòng cuộn trào hứng khởi.

Gin đứng nhìn dãy ảnh đang được trưng ở trên nóc tủ đồ. Hình của Bảo Anh từ khi cô 3 tuổi cho tới giờ. Lúc cô vào tiểu học, rồi lên cấp hai, rồi...

Đột nhiên, ánh mắt của anh dừng lại, nhìn chằm chằm vào một tấm hình.

Đó là tấm mà Bảo Anh mặc kimono, đứng dưới một cây hoa anh đào.

"Đây là lúc tôi đi lễ hội Hanami**" - Bảo Anh từ đâu xuất hiện, nhìn tấm hình, nói với giọng như đang hồi tưởng lại.

"Cô đã từng đi Nhật?" - Gin hỏi với giọng ngạc nhiên.

"Ừ!" - Bảo Anh trả lời, mỉm cười một cái - "Lúc đó là tôi qua nhà cô chú chơi. Thật tình... vậy mà khi tới đây tôi lại không nhớ đường mới đâu. Tôi nhớ là mình có đi dạo quanh, đi lên một con dốc toàn là hoa anh đào. Rồi..."

Bảo Anh đột nhiên ngừng kể, như đang cố lục lại ký ức về cái ngày đó.

"Tôi không nhớ lắm, chỉ biết là lúc đó mình gặp chuyện gì đó rất vui..." - Cô cười dịu dàng, má hơi ửng đỏ lên.

Gin vịn tay lên tủ, nhìn chăm chăm vào tấm hình. Anh đang nghĩ về người con gái ấy...

"Chắc chỉ là trùng hợp thôi."

Anh nhớ lại ngày đó, cái ngày mà anh thật sự bị rung động bởi một người con gái. Cô ấy ẩn gương mặt mình sau chiếc ô Wagasa***, đứng dưới làn mưa hoa anh đào. Khung cảnh lúc đó thật nhẹ nhàng và bình yên, giống như nụ cười lúc cô nhìn thấy anh vậy.

"Cậu có thích hoa anh đào không?"

Câu hỏi đó... đến giờ anh vẫn chưa thể nào trả lời cho cô ấy biết. Anh yêu hoa anh đào, như chính anh yêu cô...

*Manga: Truyện tranh Nhật Bản.

**Hanami: Lễ hội ngắm hoa anh đào được tổ chức hằng năm từ tháng 3 đến tháng 5 ở Nhật.

***Wagasa: Dù giấy của Nhật Bản.

Lí lịch nhân vật: Bảo Anh - Chiaki.

Tên đầy đủ: Hoàng Ngọc Bảo Anh.

Tên tiếng Nhật: Miyamoto Chiaki.

Tuổi: 16.

Cân nặng: 49 kg Chiều cao: 1m62.

Nhóm máu: AB

Tình trạng hôn nhân: Độc thân (Dĩ nhiên).

Tính cách: Thân thiện, hòa đồng, mạnh mẽ, nhưng cũng có lúc yếu đuối.

Sở trường: Nấu ăn, đàn guitar.

Sở đoản: Hay quên, dễ cáu.

Ưa thích: Xem phim, xem anime, manga, chơi game, nghe nhạc.

Món ăn yêu thích: Omurice (Cơm chiên cuộn trứng), những món cay.

Món ghét ăn: Những món đắng.

Câu hay nói: "Tôi là Bảo Anh! Không có gì có thể khiến tôi buồn!"

8. Chương 8: Ai Biết Được?

Tiệc vui thì cũng có lúc phải tàn. Sau một hồi tung hoành ngang dọc khắp nhà của Bảo Anh, cuối cùng thì đám bạn lố nhố này cũng chịu ra về. Bảo Anh tiễn họ ra cửa, vươn vai một cái, quay vào nhà dọn dẹp, rồi tắm rửa.

“May mà bài tập mình làm trước rồi! Giờ chỉ cần hoàn thành giấy tờ cho thầy thôi!”

Nội dung toàn là chuẩn bị cho chuyến dã ngoại vào ngày mốt. Nào là danh sách các nhóm, rồi vật dụng cần thiết dành cho cả lớp, rồi bữa trưa cho cả lớp (Thật ra thì hai cái này nó nằm chung một tờ). Rồi lịch trình của chuyến dã ngoại, cái này mà làm mất là khỏi biết đường đâu mà đi.

Riing...

Có tin nhắn.

“Này! Lớp cô sẽ ngồi chung khoang tàu với lớp tôi đấy!”

Là Gin. Nhưng cậu ta nhấn cái gì Bảo Anh cũng chẳng hiểu rõ. Cái gì mà ngồi chung? Khoang tàu? Lớp cô, lớp tôi?

Bảo Anh đọc lại lần nữa. Lần này là hiểu thông rồi, nên mặt cô nàng bắt đầu tối sầm lại, quăng cái điện thoại ra thật xa, bay lên tận giường. Không thể tin được! Cái gì mà đi chung khoang tàu chứ?

Cô nàng lồm cồm bò lại giường, cầm điện thoại lên.

“Sao cậu biết?”

Gửi tin nhắn đi bằng sự tò mò xen lẫn cả một chút khó chịu, Bảo Anh đi lại bàn, tiếp tục hoàn thành công việc của mình.

Riing....

Tiếng chuông vừa vang lên là cô chớp ngay cái điện thoại, mở tin nhắn ra.

“Ai biết được?”

“Cái đó đâu phải là một câu trả lời?”

“Ai biết được?”

Bảo Anh nắm chặt cái điện thoại, máu nóng cuộn cuộn tuôn trào. Cô tự hỏi tên Gin này đầu óc có vấn đề không vậy chứ? Không muốn nói chứ gì... được thôi!

“Bộ cậu thích nói “ai biết được” lắm hả?”

“Ai biết được?”

Bảo Anh nhăn mặt, miệng lăm lăm gặm gừ gì đó chẳng rõ. Trông cô lúc này như một con sư tử đang bị chọc điên, chọc thêm nữa là sẽ xổ hết ra ngoài!

“Đồ lập dị!”

“Ai biết được?”

Bảo Anh từ tức giận điên cuồng đột ngột chuyển sang chế độ thờ dài thườn thượt. Tên Gin này chắc hồi nhỏ bị té giếng hay sét đánh đây mà! Tội thật...

“Cô đang nghĩ xấu tôi đấy hả?”

Bảo Anh giật mình vì cái tin nhắn vô cùng chính xác này của Gin. Cô không hiểu sao mà anh lại biết hay vậy? Bộ cài gián điệp theo dõi hay camera quan sát trong phòng cô sao?

“Làm gì có!”

“Ai biết được?”

“Cậu thôi nói vậy đi được không hả?”

“Tôi thôi nói vậy thì ngày mai cô một trăm cái hít đất.”

Bảo Anh vứt điện thoại lên giường một cách diên tiết. Cô đi xuống nhà, lục tủ lạnh lấy bánh pudding đem lên phòng ăn. Cô không thèm đếm xỉa tới Gin nữa! Việc bây giờ cần làm là phải hoàn thành cái đồng giấy tờ này.

Riing....

Điện thoại Bảo Anh lại réo lên liên hồi. Cô cố gắng phớt lờ nó, nhưng không thể được. Cuối cùng, không thể chịu đựng được nữa, cô nàng đành phải đi lại giường, cầm nó lên.

Gin gọi. Lại là Gin!!

“What?”

“Khinh người à? Nhắn tin mà không trả lời!”

“Tôi đang bận! Thì sao?”

“Ai biết được? Lỡ cô khinh tôi thì sao?”

Bảo Anh tối sầm mặt. Cô bắt đầu mất kiên nhẫn với cái tên trời đánh này rồi đây!

“Tôi đang bận! Nói chuyện sau vậy. Tạm biệt! Mai gặp!”

Cô tắt máy, lật đật bỏ nó thật nhanh vào tủ đồ để mình không phải nghe thấy nữa! Lần này thì có thể yên tâm làm việc rồi!

Gin dựa người vào ghế, mặt ngược lên trần nhà, miệng nở một nụ cười. Anh thích chọc cô nàng đó. Vì sao ư? Anh cũng chẳng rõ lý do để mình làm vậy. Chiaki thật thú vị! Cô không giống với bất cứ người con gái nào từng tiếp xúc với anh trước đây.

“Gin à!”

Anh bật người dậy vì nghe có người gọi mình.

Cánh cửa gỗ trượt sang một bên, một Miko* đứng ngoài cửa, mỉm cười với anh. “Em ra quét sân đền với chị nhé?”

Gin gật đầu, đứng dậy, mặc một chiếc áo khoác và đi ra ngoài.

“Chị lại có chuyện buồn sao, Saori?” – Gin đi đằng sau, lên tiếng.

Saori khẽ mỉm cười. “Đúng là chẳng có gì qua mắt nổi em.”

“Em ở đây từ nhỏ, chẳng lẽ tính chị em không biết sao?”

Saori đưa chổi cho Gin. Hai chị em bắt đầu quét. Trời đã tối hẳn, những ánh sao trên bầu trời ngày một nhiều hơn. Cả ngôi đền đã lên đèn, sáng rực.

“Cha lại nổi giận với chị.” – Saori vừa quét vừa nói.

“Ông ấy lại đánh chị sao?” – Gin dừng quét, ngạc nhiên hỏi. Anh nhìn chăm chăm Saori, một vết đỏ tấy đang in hằn trên má cô.

“Không sao!” – Saori dịu dàng nói – “Chỉ vì chị có lỗi thôi mà!”

Gin im lặng. Từ trước tới nay, Saori làm gì có lỗi là cha cô lại đánh cô. Cô đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng chưa bao giờ cô khóc trước mặt người khác, chỉ mỉm cười và bỏ qua mọi chuyện.

“Đã bao giờ chị sống thật theo cảm xúc của mình chưa?”

Saori ngạc nhiên trước câu hỏi của Gin. Cô khẽ vén mái tóc đang bị gió thổi tung, tay vẫn quét đều đều.

“Chị cũng muốn lắm... nhưng chị không làm được!”

Gin thở dài. Anh dựng chỗi vào góc tường, không quét nữa.

“Cuộc đời ngắn lắm, chị Saori! Sống thật với chính mình thì trong lòng mới thoải mái được!” – Gin nhẹ nhàng nói – “Vậy sao lúc này chị không thử làm điều đó đi?”

Saori dừng quét, đôi mắt bất giác ướt đẫm, nước mắt chảy dài. Cô lao tới, ôm lấy Gin, nấc lên từng tiếng.

Gin vòng tay qua, ôm lấy cô, thật nhẹ nhàng. Anh siết nhẹ tay, để cho Saori nằm gọn trong lòng anh, cho cô một cảm giác bình yên để khóc...

Miko: những phục vụ nữ tại đền, thường là con gái của pháp sư quản lý ngôi đền. Trang phục quen thuộc chúng ta thường thấy ở Miko là áo kimono trắng, biểu tượng cho sự thuần khiết. Quần Hakama đỏ (một loại quần ống rộng truyền thống ở Nhật) và Tabi (một dạng vớ truyền thống của Nhật). Những ai xem manga và anime nhiều chắc biết ha! ^^

Lý lịch nhân vật: Gin.

Tên đầy đủ: Shinakawa Gin.

Tuổi: 16.

Cân nặng: 60kg Chiều cao: 1m78

Nhóm máu: B

Tình trạng hôn nhân: Độc thân (Dĩ nhiên).

Tính cách: Thường hay im lặng quan sát người khác (Bí ẩn lắm cơ!)

Sở trường: Nấu ăn, võ thuật, giải bày tâm sự.

Sở đoản: Chẳng biết có không nữa -_-

Ưa thích: Võ thuật, xem phim võ thuật, liên quan tới võ thuật là thích hết.

Món ăn yêu thích: Sushi, bánh pudding.

Món ghét ăn: Chắc không có đâu!

Câu hay nói: “Ai biết được?” (Chẳng biết đây có phải là một câu không nữa!)

9. Chương 9: Kyoto Thẳng Tiến Nào! - Akiko! Cậu Đẹp ”traí” Quá Đi!!

Chương 9: Kyoto thẳng tiến nào! - Akiko! Cậu đẹp ”traí” quá đi!!

”Nàng Geisha* xinh đẹp, hãy đi hầu rượu cho bọn ta được chứ?” – Một đám samurai đang bao vây lấy một nàng Geisha xinh đẹp, buông ra những lời lẽ trên ghẹo cợt nhả. Nhưng có vẻ như nàng chẳng hề nao núng dù chỉ là một chút.

”Nếu như các ngài muốn, các ngài có thể vào một quán rượu và mời một geisha khác để hầu rượu. Xin thứ lỗi, nhưng tôi không có nhã hứng hầu hạ các ngài.”

”Nói gì thế hả?” – Một tên đi tới, vòng tay qua, ôm ngang eo của nàng – ”Dù nàng không muốn thì hôm nay nàng cũng phải đi với bọn ta.”

”Xin... xin... xin thứ lỗi...” – Hình như biểu cảm trên gương mặt và lời nói của nàng hoàn toàn... không ăn khớp với nhau. Cuối cùng, cánh tay nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lại, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận điên cuồng.

”Đồ biến thái!!!”

Bảo Anh hét lên, gầm rú cả một khoảng trời gần đó. Cô co gối lên cao, quên luôn cả việc mình đang mặc kimono.

Bốp!!!

Vâng! Một cú Mawashi** cắm thẳng vào mặt của tên "samurai biến thái" kia. Thật ra thì đó là anh chàng Michio.

"Cắt!! Chiaki, cậu lại làm lố nữa rồi!" – Sumire đứng bên ngoài, lớn tiếng – "Có Geisha nào mà lại đi đá vào mặt người khác không hả???"

"Gomen***!" – Bảo Anh cười trừ - "Nhưng tớ không quen với việc bị con trai ôm ấp." – Cô khẽ rùng mình, da gà da vịt gì nổi hết cả lên.

"Chắc tớ đóng nhập vai quá thôi! Xin lỗi, Miyamoto!" – Michio gãi đầu, ngượng ngùng nói.

Bảo Anh khoanh tay lại. Phải nói lúc này cô vừa xấu hổ mà cũng vừa giận. Đúng là diễn những cái vai yếu điệu thực nữ như geisha thì cô không đời nào làm được!

Akiko xắn tay áo lên, đi lại gần mọi người.

"Phải chi lúc này Nakashima ôm Miyamoto thì tớ không ăn đập rồi!" – Michio nhìn Akiko, ánh mắt có phần trách móc. Nhưng cô nàng vẫn "hồn nhiên như bà điên" ý lộn "hồn nhiên như nàng tiên" đứng mỉm cười. Cô nàng cũng vào vai samurai, nhưng lại may mắn hơn Michio trong khoản được "thưởng quà khuyến mãi".

"Tớ muốn cậu test thử cái cú đá của Chiaki. Không phải cậu rất giỏi trong việc chịu đựng đấm đá sao?" – Akiko đưa tay lên cằm, giả vờ suy luận rồi liếc Michio một cái sắc lẹm, miệng cười tỏa ra đầy sát khí.

Bởi vậy người ta nói, đừng để vẻ ngoài của người khác đánh lừa bạn. Chưa biết chừng bên trong của họ lại là một tâm hồn hoàn toàn khác.

Bảo Anh thở dài, đi lại băng ghế, ngồi xuống. Nói về cái việc diễn kịch này thì phải lục lại quá khứ...

Một đồng phút hồi tưởng bắt đầu!

.
. .

"Quả nhiên là ngồi chung toa tàu!" – Bảo Anh dựa đầu lên kính cửa sổ, đôi mắt băng quơ nhìn cảnh vật đang bay vèo vèo ở bên ngoài.

"Chứ sao nữa!" – Gin ngồi ở ghế sau lưng Bảo Anh, lên tiếng với giọng bình thản.

Bảo Anh thở dài ngao ngán. Mặc kệ đi! Không dính dáng gì thì sẽ không có rắc rối.

"Nè nè!" – Ayane ngồi đối diện với Bảo Anh, lên tiếng với giọng hồ hởi – "Lát tới đó, lúc vào Công viên phim trường**** ấy! Chúng ta thuê đồ cổ trang mặc đi.

"Hả?" – Gương mặt của Bảo Anh đang chán chường bỗng nhiên vụt sáng lên.

"Đó là một dịch vụ ở Công viên phim trường Kyoto." – Gin chen vào – "Cho phép khách tham quan được thuê đồ cổ trang và mặc chúng trong suốt quá trình tham quan công viên."

Cả bọn ồ lên, ra vẻ đã hiểu chuyện.

"Chi phí thì cũng rẻ thôi! Từ tám nghìn năm trăm đến mười sáu nghìn yên***** một bộ."

Sau câu nói ấy của Gin. Cả bọn bắt đầu nín hết, mồm miệng ai nấy đều há ra, giống như bị sốc nặng vậy.

Dường như Sumire là người bình tĩnh nhất trong đám. Cô nàng chỉ ngồi khoanh tay, cười cười, vẻ bí hiểm lắm!

"Mọi người ngậm mồm vào đi! Không thôi mỗi người ăn một con ruồi bây giờ!" – Vừa nói, Sumire vừa vờ tay qua người kế bên có cái mồm đang há to nhất, đóng nó lại, và dĩ nhiên cái mồm đó là của Bảo Anh nhà ta.

"Tớ có người quen ở công viên đó, chắc chị ấy cũng giúp được tụi mình."

Lời nói của Sumire tựa như một làn gió mát rượi thổi ngang qua, khiến cả bọn bừng tỉnh và căng tràn sức sống. (Sao mà giống quảng cáo thế nhỉ?)

"Thật sao??" - Ayane nói mà cứ như muốn hét lên.

"Ừm ừm!!" – Sumire gật đầu lia lịa.

Thế là vừa tới khách sạn, thay đồ đẹp đẽ xong xuôi, cả bọn bắt xe buýt, thẳng tiến tới "Công viên phim trường Kyoto."

Sumire có chị làm bên khu thuê trang phục. Tiện lợi ghê đó chứ! Cả bọn được giảm giá thuê đồ xuống một cái giá rất chi là phải chăng.

Michio và Gin được làm thành viên của Shinsengumi*****. Akiko lúc đầu làm Geisha, nhưng không hiểu sao cô nàng lại thích làm samurai hơn.

"Aki ơi! Cậu đẹp trai quá đi!!!" – Ayane đỏ hết cả mặt, la toáng lên.

"Đó là một lời khen à?" – Akiko nhỏ nhẹ hỏi, gương mặt vẫn không biến sắc.

"Tớ nhìn mà còn mê đây!" - Michio cười cười, tấm tắc khen.

Akiko mặc đồ của Shisengumi, tóc được buộc cao lên, đeo kiếm bên hông, trông ngầu không chịu được! Đến nỗi cô bị một số nữ du khách hiểu lầm, đòi chụp hình chung liên miên. Cô nàng phải đứng đó thanh minh cả chục lần chứ không ít, nhưng người ta cứ ùn ùn kéo đến, lôi luôn cả Gin "vào cuộc".

Tuy Bảo Anh hóa thân thành Geisha, nhưng cô không đánh phấn trắng như Geisha thật, chỉ trang điểm nhẹ nhàng. Tóc thì được búi theo kiểu truyền thống, nhưng cũng rất phá cách. Hai bên mang tai cô xòa mai tóc xuống, dài gần tới cổ. Phải nói là... Bảo Anh lúc này trông như "tiên nữ" vậy.

Còn phải nói! Tất cả khách tham quan đều nhìn chằm chằm Bảo Anh, giống như cô là sinh vật lạ vậy!

Cả bọn đi thăm thú tất cả mọi ngõ ngách của công viên. Sumire đem theo máy quay phim, quay lại tất cả các hoạt động của mọi người. Công nhận là đám bạn lố nhố này đi tới đâu là ồn ào tới đó.

Đi một hồi thì ai nấy đều thấm mệt. Cả đám rủ rê nhau lại một băng ghế gần đó nghỉ ngơi. Thế là, cái ý tưởng diễn kịch bắt đầu nảy sinh trong đầu của từng đứa một.

Trở lại hiện tại.

Mọi người đang bàn về cảnh tiếp theo sẽ diễn như thế nào. Sôi nổi lắm, xôn xao lắm. Chỉ có Bảo Anh là ngồi tĩnh queo, chẳng đả động gì tới việc đó.

"Nàng... có thể làm vợ của ta không?"

Bảo Anh đang nhắm mắt thiu thiu ngủ, nghe thấy cái câu đó liền mở mắt ra, nhìn xem kẻ nào đang...

Là Gin đây mà! Sao mà trông anh nghiêm túc thế chứ? Chẳng giống thường ngày tí nào! Bảo Anh có một chút ngạc nhiên, nhưng liền lấy lại bình tĩnh, ngồi thẳng dậy.

"Nàng nói đi!" – Gin nói tiếp tục, khiến Bảo Anh bắt đầu bối rối.

"Nói... nói cái gì?" – Cô nàng lấp bắp như gà mắc tóc, chẳng hiểu mô tê gì.

"Hãy cho ta câu trả lời..." – Chưa bao giờ cô thấy Gin nghiêm túc như lúc này – "Nàng có đồng ý... làm vợ ta không?"

Ôi trời! Sao mà cái lời tỏ tình này sến thế không biết!

"Tại sao tự nhiên..." – Bảo Anh hỏi lại, người run bắn.

"Mặc dù nàng là một Geisha, mặc dù nàng đã đá vào mặt thuộc hạ của ta, mặc dù cái tướng đi của nàng thật sự là không được đẹp cho lắm..." – Gin thở dài thườn thượt – "Nhưng những điều đó ta không quan tâm."

Bảo Anh bắt đầu nóng máu. Cái gì mà tướng đi không được đẹp chứ? Tên ôn thần này! Cô tự hỏi hẳn muốn ăn Lenzoku***** hay Mawashi đây?

"Tôi..." – Nhưng sự tức giận chỉ là gió thoảng qua, cô lập tức trở về sự bối rối.

"Cắt!!!" – Giọng Sumire vừa vang lên thì Gin cũng đứng dậy, đi ra chỗ khác.

Bảo Anh giật mình. Rốt cuộc là sao chứ? Cái quái gì đang diễn ra?

"Tối nay có phim xem rồi nha!" – Ayane nhìn Bảo Anh, cười đầy bí hiểm.

Bảo Anh nghếch mặt ra một hồi, rồi nhìn Gin chằm chằm. Anh đang uống nước, thái độ lúc này của anh với cô thật sự là rất khác so với khi nãy. Cô nhìn bên nhóm Ayane. Máy quay, những gương mặt nguy hiểm kia... tất cả đã nói lên sự thật!

Bảo Anh sùng máu đứng dậy, đi lại chỗ của Gin, giật lấy chai nước.

"Sao chứ? Muốn uống nước thì từ từ, bộ khát lắm hả?" – Gin bình thản, cười nửa miệng trông cực kỳ đều.

"Cái gì mà đi tướng không được đẹp, hả???" – Bảo Anh bắt đầu la ầm lên, luyến thoắng không ngừng nghỉ – "Tướng đi của tôi làm sao thì mặc kệ tôi, không khiến cậu phải moi nó ra nói. Tôi là tôi không thể chấp nhận được cái chuyện cậu nói vậy đâu nghe chưa? Nói cho mà biết, hôm nay mà tôi không đánh cậu thì tôi sẽ sét đánh tôi ngay bây giờ. Còn nữa... cái gì...bla bla bla..."

Mọi người xung quanh như muốn thổi bay đi vì cơn lốc giận dữ mang tên "Chiaki" đang đổ bộ vào. Hình như người bình thản nhất là người đứng giữa trung tâm của cơn lốc, Shinakawa Gin.

Nói một hồi mệt đứt hơi, nhưng Bảo Anh vẫn chưa chịu dừng lại. Cô tức vì cái thái độ kèn kiệu của Gin. Tay cô nắm chặt lại, lao tới, nhắm thẳng vào bụng Gin. Dĩ nhiên là anh giữ lại được! Điều đó quá dễ với một cao thủ Karatedo.

Nhưng có một điều mà Gin lẫn Bảo Anh đều không ngờ tới.

"Đừng có chồm tới nữa! Tôi sẽ..." – Gin chưa kịp nói hết câu, cả hai đã đổ nhào xuống đất với một tư thế rất chi là đẹp mắt: Nam nằm dưới, nữ nằm trên. Ôa! Và còn một chuyện nữa, chai nước trên tay của Bảo Anh "vô tình" (muốn biết có phải vô tình hay không thì hãy hỏi Bảo Anh) tước hết lên đầu của Gin.

"Té..." – Gin nhăn nhó lắm bầm, nói nốt câu lúc nãy – "... và ướt nhẹp!"

Bảo Anh vội vã đứng dậy, chỉnh chu lại đầu tóc và quần áo. Cô nhìn Gin một lúc, rồi vội vã quay đi.

"Đồ đáng ghét! Hắn đáng bị vậy!"

Vô tình quá mức cho phép rồi đấy, Bảo Anh.

Cô đi lại băng ghế, ngồi xuống, cố gắng không quan tâm tới chuyện khi nãy nữa. Nhưng mà cái tính cách của cô không quen lạnh lùng với những việc mình có lỗi.

Gin ngồi xuống một băng ghế cách xa Bảo Anh cả chục mét. Mọi người lại hỏi han anh này nọ, trông giống như một ngôi sao bị fan bao vây vậy.

Mọi người nói đi trả đồ. Gin thì ở lại. Phải đợi đồ khô mới trả được! Bảo Anh vẫn ngồi lì một chỗ. Cô chẳng biết làm gì lúc này. Không biết xin lỗi bằng cách nào cho phù hợp. Dù sao thì cũng phải thông cảm cho cô... Cứ nghĩ tới mặt Gin là muốn bay vô đám đá rồi!

Gin ngồi hóng gió, gương mặt đỏ ửng, mắt nhắm lại. Anh nghĩ chắc còn lâu mới khô được bộ đồ này.

"Nè..."

Tiếng nói cất lên khiến Gin mở mắt ra. Đập vào mắt anh đầu tiên là một cái khăn tay. Ngẩng lên nhìn chủ nhân của nó, là cô nàng Chiaki.

"Lau người đi, sẽ khô nhanh hơn." – Bảo Anh không dám nhìn Gin, ngó trời ngó đất ngó lung tung.

Gin nhận khăn, gương mặt thoáng ngạc nhiên. Càng ngày, anh càng có cảm giác... Chiaki chính là...

"Đừng có cảm ơn nếu như cậu thấy câu đó thật gượng gạo khi cậu nói với tôi." – Bảo Anh lên tiếng, cố giữ giọng sao cho thật bình tĩnh.

Gin thoáng bất động, nhưng rồi nụ cười lại hiện ra trên môi.

"Cảm ơn!"

"Đã nói là..."

"Thật lòng đấy!"

Bảo Anh nín lặng. Cô không thể nói thêm câu nào nữa.

"Chii – chan!!!"

Tiếng của Ayane từ đằng xa vang vọng tới chỗ của hai người. Cô chạy tới nơi, thở hộc hơi.

"May quá... cậu chưa thay đồ!" – Cô vừa thở vừa nói.

"Cậu cũng thế mà!" – Bảo Anh nhướn mày nhìn Ayane – "Mà có chuyện gì sao?"

"Tớ nhớ ra là... chúng ta chưa chụp hình tấm nào!" – Ayane nói, lôi ra một cái máy ảnh.

"Ô, tớ cũng đem máy theo đây." – Gin giơ cái máy ảnh của mình lên.

"Tốt quá!! Chụp thôi!" – Ayane gọi mọi người lại một cách nhanh chóng.

Giờ tự sướng bắt đầu!

Chụp đủ kiểu, đủ thể loại, đủ tướng đứng... Bọn lố nhố này chắc còn lâu mới về.

"Cầm ô Wagasa đi Chii – chan!" – Ayane hào hứng.

"Eh? Làm chi thế?" – Mặc dù thắc mắc nhưng Bảo Anh vẫn cầm lấy.

Ayane bắt đầu đứng xa ra và chụp hình Bảo Anh. Cô nàng bị chụp ngại ngùng, vội bung ô ra để che. Còn nàng chụp thì hào hứng hô hào mọi người tránh xa ra để mình có thể chụp cô "người mẫu" xinh đẹp kia.

Gin đứng bên mé trái, nhìn chằm chằm Bảo Anh. Quả thật phải nói là cô rất giống với người con gái ấy.

Tay anh bất giác đưa lên, ngón tay di đến nút chụp và bấm "tách!"

Buổi đi chơi đầu tiên, mệt rã rời, nhưng thật là vui! Đã ngoại muôn năm!!!

"Này... cậu chụp lên tôi đây hả?"

"Nhiều chuyện!"

"Có mà!"

"Ai biết được?"

*Geisha: là một loại hình giải trí truyền thống của Nhật Bản. Geisha là những nghệ sĩ vừa có tài múa hát, vừa có khả năng trò chuyện.

**Mawashi: Một đòn đá trong Karatedo.

***Gomen: Xin lỗi!

****Công viên phim trường Kyoto: Hay còn được gọi là Toei Uzumasa Eigamura, là một trường quay đồng thời còn là một công viên giải trí hàng đầu. Khách du lịch đến đây có thể tận mắt chứng kiến một buổi quay phim. Phim ở đây hầu hết đều là phim cổ trang, vì bối cảnh là những tòa nhà cổ được xây dựng từ thời Edo (Một giai đoạn trong lịch sử của Nhật Bản, còn gọi là thời kỳ Tokugawa. Bắt đầu từ năm 1603 và

kết thúc vào năm 1638. Nó còn được gọi là thời kỳ Tokugawa là vì dòng họ Tokugawa chính là những người nắm quyền hành khắp đất nước trong suốt thời kỳ này)

*****8.500 – 16.000 Yên: tương đương khoảng 1.7 – 3.5 triệu Đ

*****Shinsengumi: có thể gọi họ là cảnh sát của thời kỳ Edo. Có trách nhiệm bảo vệ tướng quân và đất nước đang trên đà suy tàn. Shinsen tập hợp rất nhiều nhân tài và anh hùng tài giỏi. (Có ai muốn hiểu hơn thì nói Rei nha :3 Rei mê mấy anh này nên có một núi tư liệu luôn.)

*****Lenzoku: Một chiêu thức trong Karatedo, còn gọi là đâm liên hoàn.

Lí lịch nhân vật: Ayane.

Tên đầy đủ: Hoshino Ayane.

Tuổi: 16.

Cân nặng: 48kg Chiều cao: 1m59. (Khiêm tốn nhĩ (=v=))

Nhóm máu: O

Tình trạng hôn nhân: Độc thân – đương nhiên rồi!

Tính cách: Vui vẻ, hài hước, có hơi trẻ con, mà trẻ con thì phải dễ khóc! (Thế nên đừng có đại mà làm tổn thương nàng ta. Chiêu khóc nhè này độc lắm!)

Sở trường: Piano, làm bento.

Sở đoản: Dễ khóc.

Món ăn yêu thích: Mì lạnh.

Món ghét ăn: những món quá cay hoặc quá chua.

Câu hay nói (Tính từ lúc Bảo Anh xuất hiện :v): "Chii – chan!!!"

10. Chương 10: Trúng Tiếng Sét Ái Tình Rồi!

Bảo Anh nhìn chằm chằm Gin trong sự cảnh giác cao độ. Cô nheo mắt, hết nhìn anh rồi lại nhìn hai lá bài cuối cùng trên tay anh. Lần này mà bốc trúng con Joker là coi như cô phải tốn tiền bao cả đám bạn lố nhỏ này một chậu nước. Nhưng điều quan trọng ngoài tiền ra, đó là cô không muốn thua tên Gin này một chút nào!

“Rút đi! Lẹ lên.” – Giọng của Ayane mang đầy vẻ thúc giục, khiến Bảo Anh đã bối rối lại càng bối rối hơn. Một giọt mồ hôi lăn dài xuống má của cô. Khấp cấn phòng ngập tràn không khí căng thẳng tột độ. Không một tiếng động nhỏ, không một tiếng nói nào, tất cả chìm trong im lặng, như đang quan sát nhất cử nhất động của Bảo Anh.

Gin nhìn cánh tay của Bảo Anh đang vươn ra, chạm tới chỗ lá bài, tuyệt nhiên chẳng có một tí cảm xúc nào để cô có thể đoán được. Anh lia đôi mắt lên một chút, dừng lại ở gương mặt của cô. Cô đang rất tập trung, rất tập trung, rất tập trung...

Bảo Anh chạm tới một lá bài, ngay lập tức, hàng lông mày của Gin khẽ nhíu lại, vẻ khó chịu. Dù chỉ là thoáng qua, nhưng cô có thể thấy rất rõ. Bảo Anh mừng thầm, cô vội vã bốc quân bài lên, môi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười đầy ngạo nghễ.

“Tôi thắng!” – Gin giơ bài của mình lên cho Bảo Anh và mọi người xem. Ngay lập tức, toàn thân cô bị đơ như đoạn băng video bị “pause” lại. “Nhấn” lại nút “play” cho chính mình, cô nhìn quân bài mình vừa bốc được. Trời đất!! Là con Joker!

“Sao mà cảm xúc của cậu đi sai sự thật vậy hả??” – Bảo Anh sùng lên, cô giơ nắm đấm lên và hét.

“Cái gì? Thua rồi bộ muốn quỵt nợ hả? Đi mua nước đi.” – Gin bình thản nói, đôi tay bận bịu xếp lại mấy lá bài đang nằm rải rác trên sàn chiếu tatami*.

“Tôi – sẽ – giết – cậu!” – Bảo Anh lầm bầm, đôi tay lăm le tiến lại gần cái cổ của Gin.

“Chii – chan! Tổ khát nước.” – Ayane chu miệng, chen ngang trong khi đôi tay của Bảo Anh đang chuẩn bị túm lấy cái cổ của Gin. Cô đành phải tạm gác lại chuyện trả thù, lùi thủi đi lại giỏ đồ lòi ví ra, đi mua nước.

“Haiz... Tại sao lại phải tốn tiền như thế này chứ? Đáng ghét!!” – Bảo Anh vừa bỏ tiền vào máy bán nước tự động vừa lầm bầm. Cô ấn nút chọn thức uống mình muốn mua, bỏ vào bọc rồi lùi thủi đi. Tiền ơi... Tại sao...?

Dãy hành lang dài mà tối om, cộng thêm cái tật sợ ma khiến Bảo Anh có phần sợ hãi. Vừa đi mà người cô cứ giật thột liên hồi, như là có cảm giác ai đang đi đằng sau mình vậy. Đúng là vậy mà! Đúng là có người đi đằng sau mà! Làm sao đây... Bảo Anh bấu chặt tay lấy bịch nước, người run run. Chân cô sắp không đi vững nữa rồi.

Cô nàng dừng lại, đứng bất động một lúc. Hình như “cái người kia” cũng đứng lại theo. Lần này nhất định phải làm cho rõ mặt. Là ma hay là người đây?

Bảo Anh quay người lại, thật chậm, thật chậm. Bóng tối vây quanh cả dãy hành lang dài, khiến cô không thể thấy được gương mặt của người đó. Run run móc cái điện thoại ra, cô nàng lập tức bật sáng màn hình, soi về phía đối diện. Là một chàng trai.

“Trường anh là quý đi đánh cắp linh hồn à?” – Người kia thoáng cười, lên tiếng, khiến gương mặt của Bảo Anh ngay lập tức dần ra, cơ thể cũng bớt run hơn.

“Ồ... thì ra là người.” – Bảo Anh thở phào nhẹ nhõm, tắt điện thoại đi. – “Xin lỗi, tạm biệt!”

Bảo Anh vội vã quay đi thật nhanh, để anh chàng kia lại trong sự ngỡ ngàng và ngỡ ngác. Sau mấy giây bất động, anh quyết định đi theo. Anh muốn nhìn rõ mặt của cô ấy hơn.

“Xin lỗi vì để mọi người chờ...” – Bảo Anh mở cửa đi vào, ngồi xuống – “Nước đây!”

“Chii – chan là nhất!” – Ayane reo lên vui sướng, với tay lấy một lon nước trái cây.

Bên ngoài hành lang, chàng trai lạ mặt khi nãy mở hé cánh cửa mà Bảo Anh mới bước vào. Anh nhìn xung quanh phòng. Là cô gái nào mới được? Vì có tới bốn cô ngồi trong đó. Tức thật!

“Hả? Sao con bé kia lại ở trong phòng này?”

“Ai đó??” – Bảo Anh hét lên khi thấy có một bóng đen rình mò trước cửa. Chẳng cần đợi trả lời, cô nhanh chóng đứng dậy, đi lại mở toang cửa ra, khiến “tên lạ mặt” té nhào ra sàn.

“Ôi trời ơi! Anh hai.” – Ayane bùm miệng lại, thốt lên trong ngạc nhiên.

“Anh hai?” – Bảo Anh ngạc nhiên, nhú mồm lại. – “Anh hai cậu theo dõi ai mà lăm la lăm lét vậy hả?” – Cô khoanh tay lại, hỏi với giọng khó chịu.

“Anh tớ không phải là người vậy đâu mà!” – Ayane cười cầu hòa, nói đỡ cho anh mình.

Bảo Anh nhìn kỹ anh trai của Ayane lần nữa. Trông cũng được đấy chứ! Cũng đẹp trai phết, mà lại đi theo dõi người khác.

“Lần đầu tiên thấy hội trưởng làm chuyện này đó.” – Sumire cười cười, đập vai anh chàng kia một cái rõ mạnh.

“Hội trưởng?” – Bảo Anh giật mình một cái, lăm bắm.

“À... Cậu là học sinh mới nên không biết. Anh trai của Ayane, Hoshino Jiro, học sinh lớp 3 – 2, đương kim hội trưởng hội học sinh. “ – Sumire tự hào giới thiệu.

Bảo Anh “ồ” lên một tiếng. Thì ra là hội trưởng. Có phải đây là cái người hồi nãy cô gặp ngoài hành lang không nhỉ?

“Anh là cái người giả ma giả quỷ hồi nãy đó hả?” – Bảo Anh chẳng ngại ngần gì, hỏi thẳng như ruột ngựa.

“Thì ra là em sao?” – Jiro ngược mặt lên, nhìn Bảo Anh với đôi mắt mừng rỡ. Cuối cùng anh cũng tìm thấy rồi. Càng nhìn cô, anh lại càng muốn ngắm cô hoài không dứt. Một gương mặt xinh xắn pha nét mạnh mẽ. Một thân thể nhỏ nhắn nhưng cũng không kém phần cứng cỏi. Mặt Jiro thoáng đỏ lên, hình như...

Anh bắt đầu thích cô rồi!

Bảo Anh thấy Jiro cứ nhìn chăm chăm mình hoài nên đâm ra có chút ngại ngần. Cô kiếm cớ quay đi, để có thể quên đi điều đó. Bảo Anh, mày mới tới thôi! Đừng có yêu thẳng nào dễ dàng thế chứ? Phải F. A để còn vui chơi thoải mái được. Không được, không được thích!!

Chẳng nói chẳng rằng, cô nàng ngay lập tức nhảy vào nệm, đắp chăn lại.

“Chii – chan! Cậu nói chúng ta sẽ đi dạo mà? Sao ngủ sớm vậy?” – Ayane phồng má đầy trách móc.

“Trúng tiếng sét ái tình rồi đó mà!!” – Sumire cười ha hả, nói với vẻ chắc chắn.

“Cậu mà cười nữa là tớ băm cậu ra đó!!” – Bảo Anh la lên, khiến Sumire lấy tay che miệng lại, nhưng cô nàng vẫn ráng cười thêm mấy cái nữa mới hả dạ.

“Thiệt tình...” – Bảo Anh mặt đỏ bừng bừng, đập chân uỳnh uỳnh liên hồi. Không được! Không được! Mới gặp có lần đầu thôi mà? Sao lại thích được?

“Nè! Sập khách sạn của người ta là cô đền đó nha.” – Gin uống một ngụm cà phê lon, bình thản lên tiếng.

“Kệ tôi!!! Đồ nhiều chuyện!!” – Bảo Anh hét lên, khiến tất cả phải bịt chặt tai lại để không bị vào bệnh viện khám tai.

Bảo Anh khó chịu, rất khó chịu. Cái quái gì vậy chứ? Trời ạ! Đồ điên. Đúng là điên thật rồi.

Những tia nắng đầu ngày đã chiếu xuống mặt đất. Hôm nay, lịch trình dã ngoại sẽ đi Sagano, một khu rừng tre ở ngoại ô Kyoto.

Chỉ mới bước vào trong, con người ta đã có thể thấy được sự mát mẻ lan tỏa khắp cơ thể. Những cây tre cao chót vót nối tiếp nhau trải dài đến vô tận. Mặt trời chiếu xuyên qua những tán tre, rót xuống mặt đất những tia nắng nhỏ, tạo thành những vệt loang lổ sáng bừng trong không gian.

Bảo Anh tách riêng nhóm bạn ra, đi một mình một chút. Cô đi lên một cây cầu, một cây cầu nằm giữa rừng tre. Khung cảnh thật đẹp, không còn giống như đang ở giữa cuộc sống xô bồ, chật chội, ồn ào, mà là một nơi thanh bình, vắng vẻ, tới nỗi có thể cảm nhận được mỗi cơn gió thổi qua.

Gin đi theo sau Bảo Anh, cố gắng không cho cô biết. Anh cũng muốn tận hưởng sự yên lặng để thư thái đầu óc.

“Là em à?” – Jiro đã đứng ở giữa cầu từ lúc nào, thấy Bảo Anh đến thì có chút ngạc nhiên.

“Anh Hoshino...” – Bảo Anh nhớ lại chuyện hôm qua, ngại ngùng.

“Gọi anh là Jiro được rồi. À... anh vẫn chưa biết tên em?” – Jiro dịu dàng hỏi.

“Em là Miyamoto Chiaki. Anh gọi em...”

“Là Chiaki được rồi chứ gì?” – Jiro cười thành tiếng, khiến Bảo Anh mặt đỏ phừng phừng như cà chua.

Bảo Anh đứng đó mà chẳng biết nói gì. Lần đầu tiên cô bị đứng hình khi nói chuyện với người mới quen.

“Em nghĩ là... em nên đi thôi!” – Cuối cùng, cô nàng lên tiếng. Như muốn trốn tránh sự ngượng ngùng này, cô bỏ đi thật nhanh, để không phải nhìn thấy Jiro nữa.

“Chiaki! Em... có thể làm bạn gái của anh không?”

Bảo Anh dừng chân, đứng im bất động. Gió thổi tới, làm các nhánh tre đung đưa xào xạc, tựa như lòng cô đang gợn sóng.

Gin đứng dậm chân ở đầu cầu, im lặng theo dõi câu chuyện. Anh khẽ nhếch môi, nở một nụ cười, nhưng nó không phải là nụ cười như mọi lần. Anh không hiểu mình cười vì chuyện gì, chỉ là trong anh, có thứ gì đó, thật lạ. Chính nó bắt anh phải cong môi lên, để che giấu nó.

Bất chợt, Gin muốn chạy ngay tới đó để nắm tay Bảo Anh và rời khỏi đây ngay lập tức.

*Tatami: Một loại chiếu của Nhật

Lí lịch nhân vật: Akiko

Tên đầy đủ: Nakashima Akiko

Tuổi: 16

Cân nặng: 52kg Chiều cao 1m67

Nhóm máu: A.

Tình trạng hôn nhân: Tạm thời đã được đóng dấu chính chủ (Có bạn trai :v)

Tính cách: Nhu mì, dịu dàng, nguy hiểm ngầm.

Sở trường: Violon, vẽ tranh.

Sở đoản: Hay làm khét đồ ăn mình nấu.

Món ăn yêu thích: Mì Ý, gà chiên.

Món ghét ăn: Mù tạt.

Câu hay nói: A, lại nữa rồi! (Câu này trong chap sau sẽ bị nhắc hoài haha *cười như điên*)

11. Chương 11: Sở Thích Không Có Sự Tranh Cãi!

“Chiaki, em có thể làm bạn gái anh không?”

Cái câu nói đó cứ lẩn quẩn trong đầu Bảo Anh suốt từ lúc đi rừng Sagano cho tới bây giờ. Cô ngồi ngoài ban công, đôi mắt mơ màng vô định nhìn lên bầu trời đêm, tâm hồn dường như đã không còn dưới mặt đất. Đám bạn lớ nhố bên trong phòng bắt đầu bàn tán dữ dội. Cô bị gì thế? Bị đứt dây thần kinh vui vẻ? Bị hội chứng “cuồng ánh trăng”? Bị bla... bla... bla... Nói chung là hàng đồng lý do được đưa ra, nhưng chẳng có cái nào chính đáng để có thể diễn tả được Bảo Anh lúc này. Một Bảo Anh hoàn toàn trầm tư, và ít nói, có phần tự kỷ. Một Bảo Anh rất khác với mọi ngày.

“A... Lại nữa rồi!” – Akiko thốt lên trong bình thần. Cô nàng đang may gấu bông tặng người yêu, nhưng khổ cái cứ may ba mũi thì có hai mũi là đâm trúng tay cô.

“Aki... Cậu may một con tặng Chii – chan đi! Cậu ấy đang buồn kìa...” – Ayane giả giọng điệu ngây thơ vô số tội ra, nài nỉ.

“Cậu muốn tay tớ nát bấy vì bị kim đâm hay sao?” – Akiko vừa may vừa nói – “A... Lại nữa rồi!”

“Mà Chiaki bị gì thế nhỉ?” – Michio hỏi với giọng điệu hơi lo lắng.

“Tớ nói rồi, cô ấy bị mắc hội chứng cuồng ánh trăng.” – Sumire ngán ngẩm trả lời.

Đám bạn cứ nhao nhao hết cả lên, nhưng chẳng ai dám ra bắt chuyện hỏi. Họ muốn Bảo Anh ở một mình.

Cô nàng đang bị bàn tán thì cứ ngồi im như pho tượng, ngẩn trắng. Mà trắng đêm nay thì có cái quái gì đâu mà ngẩn? Chỉ có một miếng nhỏ xíu như cái mảnh của cái ly cô làm bể hồi chiều khi ăn dưới nhà hàng. Nói vậy thôi, chứ cô nàng đâu có ngẩn trắng! Nhìn cái này là một chuyện, nhưng suy nghĩ về cái khác lại là một chuyện. Cứ thế, Bảo Anh cứ ngồi như vậy, ngay cả khi mọi người đã tắt đèn và say nồng trong giấc ngủ.

“E hèm...” – Đang ngồi yên lành, cô nàng chợt nghe thấy tiếng ho nhẹ. Quay sang nhìn rõ mặt, là Gin đây mà! Anh đã ra đây ngồi từ lúc nào?

Bảo Anh không để ý gì thêm, lẳng lặng quay thẳng đầu lại, trở về trạng thái như lúc nãy. Đầu óc cô đang rối tung hết lên rồi, còn tâm trí đâu mà chửi lộn với Gin nữa.

“Ăn kẹo không?” – Gin lên tiếng, nghe giọng có vẻ hơi ngọng ngọng. Bảo Anh quay sang, thấy miệng anh đang ngậm kẹo mút, đẩy đưa, trên tay là một cây khác và nó đang chìa ra, hướng về phía cô.

Bảo Anh nhận lấy, bóc vỏ ra và ngậm vô miệng. Kẹo pha lẫn hương sữa ngọt ngào béo ngậy với hương dâu thơm phức, có phần hơi chua. Ngon vậy thảo nào Gin cứ ngậm suốt. Cô nàng tự hỏi không biết anh có bị cuồng kẹo không nữa...(?)

Im lặng kéo đến, khiến thời gian như trôi chậm đi...

“Cô biết gì không?” – Gin hỏi.

“Ừm... Biết gì?” – Bảo Anh hỏi vặn lại.

“Ngồi với cô một phút mà cứ như sáu mươi giây vừa trôi qua ấy!”

“Đồ điên.”

“Thật mà!”

“Cái đó là chân lý muôn thuở rồi, ông cụ!”

“Nhưng tôi thích nói thế! Sở thích không có sự tranh cãi.” – Gin nhú mày, nhìn Bảo Anh với vẻ nghiêm túc và có phần trẻ con – “Sao? Muốn tranh cãi với tôi đó hả?”

Bảo Anh nhìn Gin chằm chằm một lúc, rồi bất giác mỉm cười một cái. Không hiểu sao cô cảm thấy câu nói và thái độ của anh thật rất tức cười.

“Cuối cùng cũng chịu cười!” – Gin cười, giọng nhẹ hẫng, khiến Bảo Anh chuyển từ chế độ vui vẻ sang ngạc nhiên và có phần xấu hổ.

“Điên à? Cái gì mà “Cuối – cùng – cũng – cũng – chịu – cười?” Tôi cũng hay cười chứ bộ!” – Bảo Anh quay ngoắt mặt đi, bực bội càu nhàu.

“Thật không? Bây giờ là 0 giờ, và cô đã không cười suốt bảy tiếng đồng hồ rồi. Bộ muốn tập làm người không cảm xúc hả?”

“What the...? Cậu tính luôn cả thời gian á?”

“Đương nhiên, tôi thích thế!”

“Đồ điên!”

“Sở thích không có sự tranh cãi.”

Bảo Anh rơi vào trạng thái vừa bực mình vừa khó hiểu. Cái tên này... Không chọc cho cô “lên cơn” một ngày là không chịu nổi hay sao vậy? Muốn đánh lộn với cô đến vậy à?

“Cậu còn câu nào có thể chọc điên tôi lên nữa không? Nói ra luôn đi.” – Cô nàng khoanh tay lại, giọng bực dọc.

“Ai biết được?” – Gin tỉnh bơ.

“Aiz... Cái tên này!” – Bảo Anh buông một câu tức tối.

“Cái gì? Cô muốn tôi nói ra những câu làm cho cô “lên cơn” mà? Đáp ứng nhu cầu rồi lại bực mình là sao?” – Gin làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Ai mà yêu cậu chắc cô ta cũng bị điên ghê lắm.” – Bảo Anh lườm liếc Gin muốn lé mắt, giọng vừa giễu cợt vừa bực.

“Không phải là điên, mà là không – được – bình – thường, như cô chẳng hạn.”

“Cái gì? Nói lại coi!” – Cô nàng này giờ đang điên bây giờ còn điên hơn trước.

Gin cười, cười một cách nhanh chóng và thoáng qua, rồi nét mặt anh ngay lập tức nghiêm túc trở lại, như muốn nói với Bảo Anh một chuyện gì đó rất quan trọng.

“Này...” – Giọng anh trầm xuống, khiến Bảo Anh có phần ngạc nhiên.

“Gì nữa?” – Cô hỏi lại.

Gin im lặng một lúc lâu, nhìn cô khiến cô chẳng hiểu mô tê gì. Anh nhìn lâu đến mức khiến cô đỏ mặt hết lên, phải quay đi né tránh ánh mắt nghiêm túc đó.

“Có gì thì nói lẹ đi.” – Cô ngập ngừng.

“Tôi đi ngủ đây.” – Anh đứng dậy, đi vào phòng.

Bảo Anh nhìn theo, có chút thắc mắc và tò mò. Gin bỏ dở điều anh muốn nói với cô. Rốt cuộc anh muốn nói gì?

“Chiaki, em có thể làm bạn gái anh không?”

Câu hỏi kia lại tiếp tục lặp lại trong đầu của Bảo Anh. Cô lấy những ngón tay quăn nhẹ những lọn tóc, lòng ngập tràn sự bối rối. Anh ấy khiến cô phải suy tư, khiến tim cô đập nhanh mỗi khi gặp anh. Anh mang cho cô sự dịu dàng ấm áp trong tim... Cô rất muốn trả lời rằng: “Em đồng ý!”, nhưng cô lại không thể. Cô chỉ đơn giản nghĩ rằng, cảm giác này đến quá nhanh, nhanh đến mức khiến tim cô không thể đón nhận kịp, để rồi làm nó cứ đập liên hồi khi nhớ đến Jiro...

Ba mẹ cô mà biết cô mới sang đây học đã có người yêu, chắc cô bị cạo đầu vô chùa tu luôn quá!

“Mệt quá! Đi ngủ! Mai tính!” – Bảo Anh đứng dậy, vươn vai một cái. Lúc này thì cơn buồn ngủ mới thực sự ập tới, khiến cô nàng lảo đảo như vừa mới uống rượu xong.

Đi vào trong, Bảo Anh nhìn cảnh trước mắt mà kinh ngạc, căng mắt ra. Cái đám lố nhố kia ngủ cái quái gì thế này? Đứa nằm đây, đứa nằm kia. Đứa gác đứa này, đứa ôm đứa nọ. Đứa đắp chăn đứa này, đứa đắp chăn đứa nọ... Trời ạ! Vậy thì chỗ quái nào ngủ được nữa?

Bảo Anh đi tới góc cuối cùng, sát trong tường. Michio đang ôm Gin và ngủ ngon lành, nhìn như hai tên... mà thôi!

“Tại sao con trai lại ngủ trong phòng con gái thế này?” – Bảo Anh nắm chặt tay lại, mặt tối sầm.

“Tất cả! Dậy! Dậy hết!!!” – Cô nàng la oang oang, chạy lại bật đèn lên, khiến cả đám giật mình, bật dậy hết.

“Cái gì cái gì? Cháy nhà hả?” – Sumire hốt hoảng.

“Động đất!!!” – Ayane cũng “ảo tưởng” không kém.

Bảo Anh nhìn cái đám bạn của mình nhao nhao một hồi, rồi quát lên một tiếng, khiến cả đám im phăng phắc.

“Hai tên kia, về phòng ! Ngủ ở đây đêm khuya giở trò thì ai mà biết được?” – Bảo Anh bắt đầu “sắp xếp” lại đội hình đội ngũ – “Ayane, Nakashima, Sumire, nằm theo hàng xem nào! Nằm thế thì sao mà ngủ được? Còn nữa, chặn ai người nấy đắp nghe chưa, no lộn xộn, no giật chăn.”

Cả đám làm theo răm rắp, trừ hai tên con trai kia.

“Ngủ đây một đêm không được à?” – Gin giở giọng bình thản.

“Một phút cũng không được!” – Bảo Anh trả lời ngay.

“Nhưng tôi thích. Sở thích không có sự tranh cãi nghe chưa?” – Gin nói, rồi nằm xuống.

Bảo Anh tức! Siêu tức! Tức kinh khủng! Nhưng nói gì giờ? Dù sao thì hai tên đó nhìn cũng không biến thái cho là mấy. Thôi kệ! Ngủ ở đây cũng được.

“Chii – chan! Nằm với tớ đi!” – Ayane lại nũng nịu.

Bảo Anh thở dài, rồi tắt đèn, chui vào giữa Ayane và Akiko, nằm xuống. Nhìn trần nhà trần trụi một lúc lâu, cô mới nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ thật nhẹ nhàng...

.... Một giờ sau...

Tiếng ngái ngủ, tiếng sột soạt khiến Bảo Anh không sao ngủ được. Nhưng chỉ tại cái tính sợ ma mà cô nàng không dám mở mắt ra, chỉ biết ráng chịu, nhắm mắt để đó khi nào ngủ thì thôi.

Cái chân ngọc ngà của “ai đó” bắt đầu gơ lên, nhắm thẳng vào bụng của Bảo Anh và đặt thật mạnh xuống.

“Ặc!!” – Cô nàng giật mình trợn mắt lên. Trời ơi! Thế này thì làm sao mà ngủ đây... Chết tiệt! Cái quái gì mà nặng thế này!! Cô nàng ráng bỏ cái chân xuống, nhưng nó cứ gác lên rồi lại gác lên.

“Ôi má ơi... Cho con ngủ đi mà trời...”

Một đêm mất ngủ bắt đầu!

Lý lịch nhân vật: Sumire

Họ tên: Takahashi Sumire

Tuổi: 16.

Cân nặng: 53kg Chiều cao: 1m62.

Nhóm máu: O

Tình trạng hôn nhân: Ế dài hạn mặc dù khá là xinh.

Tính cách: Thân thiện, nhưng không để lộ nó ra ngoài. (Không biết đây là cố ý hay không biết cách để lộ nữa!)

Sở trường: Trang điểm, làm tóc, có thể ăn nhiều nhưng không tăng thêm kí lô nào! (Sở trường độc đáo đó nha!)

Sở đoản: Dễ lạc đường như chơi.

Ưa thích: Những thứ liên quan đến ăn, làm tóc và trang điểm.

Món ăn yêu thích: Gì cũng thích.

Món ghét ăn: Không có!

Câu hay nói: “Ăn, làm tóc và trang điểm là nghệ thuật! Rõ chưa hả??”

12. Chương 12: Lại Là Yankee!

“Đi – ăn – đậu – phụ thôi!!” – Mới sáng sớm thức dậy, Sumire đã la làng lên và đánh vần từng chữ một cho mọi người nghe.

“Đậu phụ hả?” – Bảo Anh dừng việc xếp nệm lại, ngẩng đầu lên với vẻ ngạc nhiên.

“Ừm ừm!!” – Sumire gật gù – “Đã đến Kyoto thì phải ăn những món được chế biến từ đậu phụ và đậu nành chứ! Tớ biết một chỗ ăn rất ngon.” – Cô nàng này hào hứng quá mức cho phép! Đúng là “nữ hoàng ăn uống” có khác!

“Phải ha... Đậu nành và đậu phụ là những món nổi tiếng ở Kyoto mà!”

“Được! Tớ và Gin sẽ về phòng chuẩn bị! Nửa tiếng nữa sẽ gặp mọi người dưới sảnh.” – Michio hồ hởi, lấy tay đập ngực một phát.

“Lát nữa gặp!” – Chỉ mới nói xong câu đó, anh chàng Gin đã bị thằng bạn thân lôi sên sệt ra khỏi phòng.

“Vậy chúng ta phải nhanh lên. Để còn đi dạo đây đó nữa chứ!” – Akiko dịu dàng nói. Hôm nay là ngày vui chơi tự do theo nhóm. Tất cả học sinh có thể tùy ý tham quan mọi góc ngách của Kyoto, nhưng phải trở về khách sạn trước tám giờ tối.

“Ai da... Có vẻ như mọi người đang lên một kế hoạch gì đó rất thú vị nhỉ?” – Jiro đứng dựa lưng vào cửa, mỉm cười dịu dàng và hỏi với giọng tò mò.

“Ji... Jiro – senpai*..” – Bảo Anh ngay lập tức hướng ánh nhìn của mình về phía anh, quên luôn cả việc mình đang bê một đồng chắn nệm để cất vào góc phòng.

“A! Chào buổi sáng, Chiaki!” – Jiro trông thấy Bảo Anh thì cứ như thấy mặt trời mọc lần đầu tiên. Anh tiến tới gần, khiến cô nàng giật mình lùi lại vài bước chân, mặt thì đỏ lên ngại ngùng.

“Tuyệt quá đấy. Em có thể bê hết một đồng này luôn sao?”

“Là... là chuyện bình thường thôi ạ.”

Bầu không khí đột ngột trở nên thật kỳ lạ.

Đám bạn tụm lại một góc, nhìn hai cái người kia với đôi mắt cực kỳ “nham hiểm”. Họ đang đợi những tình huống “hồng hường” sắp xảy ra. Suy cho cùng, thì người vui nhất có lẽ là Ayane, cô nàng thấy anh mình và Bảo Anh thân mật thì lấy làm hạnh phúc lắm. Cứ nghĩ tới tương lai sau này, cô sẽ được gọi Bảo Anh là “chị dâu” thì ôi thôi, một cảm giác lâng lâng khó tả đang tràn ngập khắp người rồi!

“Hôm nay mọi người định đi đâu?” – Jiro quay sang chỗ em gái mình đang đứng và hỏi.

“À thì... Tụi em định đi tới nhà hàng nào đó để ăn thử những món làm từ đậu phụ, rồi đi lòng vòng kiếm gì đó vui vui để chơi.” – Ayane chớp chớp mắt, suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

Jiro mỉm cười, trong miệng lẩm bầm gì đó chẳng rõ rồi hướng ngay ánh mắt sang Bảo Anh.

“Hôm nay anh muốn đi chung với mọi người, được không?”

“Dạ?” – Bảo Anh kinh ngạc, cao giọng lên.

“Được mà anh hai! Chắc là sẽ vui lắm đấy!” – Ayane hào hứng, múa máy tay chân liên tục.

“Phải phải! Chắc chắn rồi! Đặc biệt là “người nào đó” sẽ là người vui nhất đó nha!” – Nghe Sumire xía xói mình, Bảo Anh ngay lập tức trừng mắt lên nhìn vì “nhột”. Cô nàng đang rất muốn ném hết cả đồng chắn nệm này vào người cô bạn kia ngay lập tức.

“Vậy anh về phòng chuẩn bị một số thứ. Lát nữa gặp mọi người dưới sảnh.”

Bảo Anh quay mặt vào trong góc, thở dài thườn thượt. Đúng là cô vẫn chưa thể nào sẵn sàng để có thể đối mặt và nói rõ cho Jiro biết cảm giác của mình như thế nào... Vẫn còn nhát lắm Bảo Anh ơi...!

Mọi người bắt đầu khẩn trương chuẩn bị để ra ngoài. Ayane với Akiko đang bình loạn với nhau nên mặc thứ gì để đi. Sumire thì đang trang điểm, quẹt quẹt qua lại cái cây son màu đỏ cam lên môi. Bảo Anh thì mở valise, kiểm ngay một cái áo len dài gần tới đầu gối, tay áo cũng dài nốt và một cái quần legging mặc vào. Thế là xong! Vừa đẹp mà vừa giữ ấm được cơ thể.

“Chiaki!”

Nghe có ai đó gọi mình, Bảo Anh tò mò quay mặt sang thì bị nguyên bàn tay của Sumire bóp chặt lấy má, tay kia của cô nàng lăm lăm cây son.

“Ra đường thì phải biết điệu một tí chứ cô nương!” – Cô bạn cười hề hề nhìn vô cùng nham hiểm, từ từ đặt cây son lên đôi môi của Bảo Anh, khiến cô chưa kịp nói được tiếng nào thì đã bị quẹt quẹt mấy đường.

“Xong! Xinh như bà điên, lộn, nàng tiên!” – Sau một hồi tra tấn dã man cái gương mặt của Bảo Anh, cuối cùng Sumire cũng chịu buông tha.

Bảo Anh lấy gương ra soi cho kỹ. Phải mất hẳn mấy giây đứng hình cô mới có thể bình tĩnh và lấy tay chạm lên mặt mình. Không tin nổi đây chính là cô, một con nhố chuyên phá hoại ngăm, thích chơi liêu, đấm đá,

lúc nào cũng từng tưng như bị đười ươi nhập. Sumire chỉ bơi một tí son, đánh nhẹ một ít phần lên mặt thôi mà nhìn cô cứ như “lột xác” hoàn toàn.

Khi đám con gái xuống tới sảnh thì đã thấy tụi con trai tụ tập đông đảo. Nói cho nó hoành tráng thế thôi chứ thật ra thì chỉ có ba thằng “đực rựa” đứng đợi.

“Ôi chà ôi chà... Sao hội trưởng cũng đi với bọn này thế?” – Gin giở cái giọng bình thản tới mức khó chịu, hỏi ai thì chỉ có mình Bảo Anh biết.

“Anh ấy muốn đi với chúng ta, không được à?” – Cô nàng móc lại ngay lập tức.

Gin nhún vai, moi trong túi ra một cây kẹo mút, bóc vỏ ra và ngậm vô miệng, tiện thể nhìn lại Bảo Anh lần nữa. Đôi mắt anh ánh lên vài tia ngạc nhiên, rồi ngay lập tức trở lại trạng thái ban đầu.

Cả bọn đi theo sự hướng dẫn của Sumire, tới một nhà hàng chuyên nấu những món từ đậu phụ và đậu nành để thưởng thức. Đúng là món do người dân bản địa làm có khác! Rất ngon! Giống như nó đang tan ra trong miệng, không kém phần đậm đà và có một chút gì đó thật thuần khiết. Những miếng đậu phụ trắng tươi, ăn kèm với những món phụ hoặc ăn chay và những miếng Yuba** ăn kèm với nước xốt thật sự đã quyến rũ được những học sinh đến từ Tokyo.

“Oa!! Món Jiro – senpai ăn nhìn hấp dẫn quá đi!” – Bảo Anh hào hứng nhìn đĩa thức ăn được bày biện đẹp mắt đã được ăn quá nửa bởi Jiro.

“À! Là đậu phụ nướng đó. Em có muốn ăn thử không?” – Anh chàng hội trưởng lấy cái nĩa và ghim vào một miếng, bỏ vào miệng của Bảo Anh một cách vô tư khiến mọi người phải đỏ mặt khi chứng kiến.

“A! Iron – woman! Có muốn ăn thử của tôi không hả?” – Gin cũng chen chân vào.

“Lỡ cậu tẩm thuốc gì vào rồi sao đây?” – Bảo Anh lườm anh một cái, trả lời tỉnh queo.

“Quá đáng quá nha Iron – woman! Đi tin tưởng một người chỉ mới gặp hai ngày trong khi thầy mình thì lại đi nghi ngờ.” – Gin chống khuỷu tay lên bàn, dựa mặt vào lòng bàn tay của mình, cười cười và nói với giọng “tội nghiệp”.

“Thôi gọi tôi là Iron – woman được không vậy hả tên biến thái kia??” – Bảo Anh sững cồ khiến tóc tai dựng ngược hết cả lên.

“Vâng... vâng... Không gọi thế nữa đâu Iron – woman!”

“Cậu vừa mới gọi nữa đó tên thích ăn đòn!!”

Sau cuộc “đánh lộn bằng miệng” giữa Gin và Bảo Anh, cuối cùng thì cả đám cũng lên đường trong sự bình yên.

“Shinakawa vừa nói là em “nghi ngờ thầy”, không lẽ em ở trong câu lạc bộ Karatedo?” – Jiro đi ngang hàng với Bảo Anh, hỏi với giọng tò mò.

“Dạ... đúng là vậy... Nhưng cậu ta đâu phải thầy em!” – Bảo Anh mỉm cười, trả lời.

“Nhưng cậu ta là người có cấp đai cao nhất trong câu lạc bộ mà?”

“Đối với em, cậu ta là một tên biến thái thích ngậm kẹo mút!”

“Hắt xì!” – Gin đang đi tuốt luốt trên cùng bỗng “nhột”, hắt xì một cái phun luôn cả cây kẹo đang ngậm “hờ” ra.

“Em linh thật đấy nha!” – Jiro nhìn xuyên lên phía trước, cười phá lên.

Đang đi chậm chậm ngon lành thì cả đám đột nhiên đụng hết vào người nhau, chỉ vì anh chàng Gin đã dừng lại, phải nói là bị bắt dừng lại.

“Ê thằng kia! Mày phun kẹo vào giày bố mà không biết dừng lại lau à?” – Bảo Anh đi lên đằng trước, khoanh tay chán ngán nhìn bọn trước mặt mình. Lại là Yankee! Mấy tên này sao mà khoái tỏ ra nguy hiểm thế nhỉ?

“Tôi đã xin lỗi rồi!” – Gin bình thản lên tiếng, cái mặt thì vẫn “láo” như thường.

“Xin lỗi thì có làm sạch được giày tao không? Mà mày có tin là tao---

“Đã là yankee chính hiệu, thì dù có máu giang hồ tới đâu cũng đừng có bắt người ta làm ba cái chuyện hạ nhục nhân phẩm như vậy chứ.” – Thằng lớn xác kia chưa kịp nói xong đã bị Gin cướp lời với một nụ cười giấu cợt trên môi khiến hắn tức điên, mặt tối sầm lại. Những người đi đường không ai dám can ngăn, vì sợ rước họa vào thân mình.

“Tao cho mày ba mươi giây để gọi điện kêu người nhà mày đi mua hòm đồ đánh võ mồm.”

”Để làm cái chuyện vô bổ đó, thì tôi dùng ba mươi giây để tới cửa hàng đằng kia mua kẹo mút ngậm còn hơn.”

“Mày...” – Xem ra Gin đã chọc cho hắn giận tới đỉnh điểm.

“Mọi người lùi lại đi! Không mấy thằng đàn em lại chơi cái kiểu “bắt con tin” nữa thì mệt lắm.” – Bảo Anh nhỏ giọng nói với đám bạn để họ từ từ lui ra xa.

“Có vẻ như mày thích ăn đòn nhỉ? Được thôi! Nhưng tụi tao không thích cái kiểu mui đánh một. Gọi thêm mấy đứa ra đây, rồi tụi tao đập tụi mày như tụi cũng không muện.” – Tên cầm đầu tự mãn nói.

“Thích thì nhích thôi!” – Gin cười trông ngẫu cục ngẫu, rồi quay ra sau, nói to – “Iron – woman! Lên đây nào, lên đây nào!”

Bảo Anh tối sầm mặt, người run lên vì giận. “Tôi đã kêu đừng có gọi tôi bằng cái biệt danh đó nữa mà!!”

“Cái gì? Mày rủ thêm một đứa con gái á? Xin kiểu đi, tụi này không thích đánh con gái đâu.” – Mấy tên đàn em phía sau thằng lớn xác nhao nhao rồi cười lớn.

Bảo Anh thở dài, rồi tiến tới, nhìn bọn chúng với vẻ bình thản, không nói lời nào.

“Anh cũng muốn tham gia! Trò này nghe vui à!” – Jiro cũng đi lên, cười cười và nói.

“Rồi đó! Đội hình đã sắp xếp xong.” – Gin bình tĩnh tuyên bố.

Bọn yankee rướn lông mày lên và nhìn. Cái chó gì thế? Ba đứa ốm yếu đi đánh nhau với một đám to xác?

“Tụi mày coi thường tao đó hả??” – Tên cầm đầu hét lên, rồi ra lệnh cho đàn em xông hết vào.

Gin cười nửa miệng đầy tự mãn. Cả ba người đều đứng bất động, chẳng thèm thủ thế khiến bọn chúng cảm thấy mình càng bị xem thường hơn và càng hăng máu hơn trước.

“Trời ạ! Mới ăn xong mà phải tập thể dục rồi!” – Bảo Anh chán nản nói.

“Có gì đâu! Lát nữa tôi mua kẹo mút cho ăn.” – Gin nhún vai, nói vắn lại.

“Tụi mình khỏi kế hoạch gì gì nhá? Giáp lá cà loạn xạ luôn đi!” – Jiro chen vào giữa.

Chiến tranh đã bùng nổ!

*Senpai: Kính ngữ dùng để chỉ người lớn hơn mình về tuổi tác, hoặc về kinh nghiệm trong một lĩnh vực nào đó.

**Yuba: Phần váng sữa nổi lên trong khi nấu đậu nành. Yuba được chế biến thành những món ăn đường phố rất thơm ngon. Cảm giác béo mịn cứ như đang cắn một miếng phô mát trong miệng nhưng lại không hề làm tăng cân sẽ giúp thực khách có một trải nghiệm tuyệt vời đó! Nếu có dịp, mọi người nhớ ăn thử nha ^^.

Lý lịch nhân vật: Michio

Tên đầy đủ: Kinoshita Michio

Tuổi: 16.

Cân nặng: 53kg Chiều cao: 1m70

Nhóm máu: B

Tình trạng hôn nhân: Độc thân vui tính.

Tính cách: Lạc quan trước mọi chuyện. Thấu hiểu người khác một cách nhanh chóng.

Sở trường: Bô lô ba la, bà tám lý sự, kể chuyện ma giữa ban ngày và cả giữa ban đêm.

Sở đoản: Vẽ siêu xấu, toàn ra ma.

Ưu thích: Phim ma.

Món ăn yêu thích: Mì ramen, mì soba, rau củ ngâm, cơm cà ri. (thích đơn giản nhĩ!)

Món ghét ăn: Những món quá cay hoặc quá nhạt nhẽo.

Câu hay nói: “Ngày xưa ngày xưa...” (Mang ý đồ đen tối!)

13. Chương 13: ”em Đồng Ý...”

”Gin muôn năm! Chiaki muôn năm! Hội trưởng muôn năm!”

Michio đứng đằng sau la hét om sòm cổ vũ cho ba người phía trước. Nhìn họ lúc này phải nói là rất phồn. Chỉ việc bước qua bước lại và né những đòn tấn công của mấy tên yankee kia thôi. Cứ như khiêu vũ trên đường phố! Nhìn vô tưởng đánh lộn mới lạ!

”Mệt chưa?” - Gin đút tay vào túi quần, cười nhếch môi và hỏi.

”Thằng chó chết này...” - Tên cầm đầu to xác gầm gừ trong tức giận, yêu cầu bọn đàn em đứng dậy đánh tiếp.

”Vậy giờ tới lượt bọn này nhé?” - Bảo Anh cười đầy sát khí, bẻ tay nghe răng rắc.

”Nhìn cô thấy ghê quá!” - Gin bình thản nói với vẻ đùa cợt.

”Kệ tôi! Đang hăng máu đây nè, đừng có nói nhiều!” - Bảo Anh không thèm nhìn Gin, chế độ kiểm chế của cô nàng đang ở mức sắp tắt đến nơi.

Đám yankee bắt đầu xông tới. Một tên vung nắm đấm nhắm thẳng đến mặt Gin. Anh né sang, dùng tay mình nắm lấy tay hắn, nâng gối lên tống thẳng vào bụng hắn một phát. Tiêu đời một tên! Tên khác thấy đồng bọn mình bị bầm dập thì cũng hung hăng lao vào. Một cú Yoko đá thẳng vào bụng của Gin khiến hắn muốn nôn mửa. Anh đánh không cần tốn nhiều sức chút nào, chỉ việc ra đòn đúng lúc là trúng phóc.

Nhìn qua bên phía Bảo Anh, cô nàng cũng đang chiến đấu cật lực. Đấm liên hoàn siêu nhanh và siêu kinh khủng, đá thì toàn đòn hiểm hóc và cắm vào những chỗ cũng hiểm hóc! Bên Jiro thì đối thủ đã nằm bẹp dí gần hết. Anh chàng này là tứ đẳng huyền đai môn Judo, bọn này không bị thương tích đầy mình mới lạ!

”A!!”

Một tên yankee lén lút từ sau lưng Bảo Anh, đâm một nhát dao vào cánh tay cô, miệng mỉm cười đầy vẻ tự đắc. Cô nàng la lên một tiếng, rồi ôm lấy tay mình.

”Chết rồi!” - Gin nhìn sang, gương mặt anh tái đi, chân anh ngay lập tức chuyển động đi nhanh lại đó.

”Chiaki!” - Jiro hét lên, chạy đến gần.

”Đứng im hết!” - Tên vừa làm chuyện hèn hạ đó giờ dao lên, dọa nạt - ”Thằng nào bước tới, tao cắt cổ nó!” - Hắn vòng ra sau, ép sát dao vào cổ của Bảo Anh. Cánh tay của cô máu chảy rất nhiều, ướt hẳn một mảng của chiếc áo len trắng, chảy dài xuống mu bàn tay và nhỏ giọt xuống đất.

"Thằng kia! Cô ấy đang mất máu kìa! Thả ra mau, không tào giết mày ngay tại đây đó!" - Giọng của anh chàng hội trưởng đầy vẻ day nghiêm.

"VẬY HẢ? Xin lỗi nha, tao không biết!" - Tên kia cười đều cẳng, hất hàm và nói với giọng xác xược - "Tao đã đâm ai thì chưa bao giờ tao để ý lại họ cả! Thông cảm."

"Chưa bao giờ để ý à?"

"Hả?" - Cả đám đứng đó, kẻ đang lo lắng, kẻ đang khoái trá đều tỏ ra ngạc nhiên khi Bảo Anh lên tiếng.

"Chưa bao giờ để ý? Thật tình... Nói chuyện thì nên cho người khác có cái nhìn như mình là con người đi chứ! Đừng có để người ta coi mình không phải là đồng loại, cái tên súc vật! - Cô nàng cười nửa miệng, mặt tối sầm lại, lầm bầm.

"Cái gì?" - Tên đang cầm dao hết hồn, trong lòng có một chút sợ hãi thoáng qua, nhưng ngay lập tức lấy lại được bình tĩnh. - "Mày mới nói gì đó? Sắp chết rồi mà còn láo nh?"

"Để rồi xem!" - Bảo Anh lại cười. Cô nàng giơ tay trái lên, nắm tay lại thành hình nắm đấm.

Bốp!

Một cú giạt chỗ sau siêu lực rất đau đớn khiến tên cầm dao loạng choạng. Chưa kịp hoàn hồn, hắn đã bị ăn nguyên một cú Mawashi cắm thẳng vào mặt và ngã xuống đường, nằm chèo queo không còn sức sống.

"Thế nào hả ông anh?" - Bảo Anh ôm cánh tay đang chảy máu của mình, nhìn tên cầm đầu với đôi mắt lạnh tanh - "Muốn chúng tôi xin lỗi đảng hoàng không chịu à? Có muốn "xử" tội này nữa không đây?"

Tên cầm đầu to xác nghe cái câu nói móc đầy đe dọa ấy thì toát mồ hôi và xấu hổ tột độ. Vài thằng còn lảnh lắt lúi húi đỡ mấy tên bị thương lên rồi chạy biến vào trong con hẻm nhỏ gần đó với đại ca của mình.

"Tốt rồi..." - Bảo Anh cười trong nhẹ nhõm.

"Không tốt chút nào hết!!" - Ayane cao giọng, mắt rưng rưng - "Chii - chan... Cậu chảy máu nhiều lắm rồi đó!"

Bảo Anh dựa lưng vào tường rồi quay mặt lại nhìn cô nàng mít ướt ấy, khẽ cười. "Tớ không sao..."

"Không sao cái gì hả? Anh sẽ bắt taxi, đưa em đi bệnh viện." - Jiro nói mà cứ như đang hét lên.

Gin đi đến gần, nhìn cô nàng đang bị thương với ánh nhìn đầy khó hiểu. Không bao giờ có người nào có thể đoán được anh đang nghĩ gì, cảm xúc của anh như thế nào qua đôi mắt của anh. Nó luôn bình thản, và thậm chí là vô cảm. Đôi mắt đó đang nhìn Bảo Anh, khiến cho đôi mắt của cô có chút run lên vì tò mò. Đây là lần đầu tiên khi nhìn anh, trong cô đột nhiên bất giác tự hỏi...

Rốt cuộc, Shinakawa Gin, là một người như thế nào?

Gin đứng bất động khá lâu. Đột nhiên, anh cúi xuống, bế Bảo Anh lên một cách gọn nhẹ.

"C... Ca... Cậu làm cái gì vậy hả??" - Bảo Anh hết hồn, nhưng giọng nói thì thều thào đầy yếu ớt.

"Tới bệnh viện chắc cô xỉu từ đời nào rồi quá! Đằng kia có tiệm thuốc, vào đó tôi sẽ khâu vết thương và băng bó cho." - Gin bình tĩnh nói, rồi chạy đi khiến mọi người ngạc nhiên đứng hình mấy chục giây trước khi hốt hải chạy theo anh.

Bà chủ tiệm thuốc rất ngạc nhiên khi thấy một chàng trai đang bế một cô gái vào trong. Cánh tay của cô gái đang chảy máu, nhò giọt xuống nền nhà. Bà vội vã chạy tới, ánh mắt lo lắng xem xét tình hình.

"Vết thương sâu quá! Cô ấy đang mất máu rất nhiều!"

"Cháu biết! Cháu cần thuốc sát trùng, thuốc gây tê, kim, chỉ khâu phẫu thuật. Phiền cô được không ạ?" - Gin nói với vẻ gấp rút, đôi tay của anh nhanh nhẹn xắn tay áo của Bảo Anh lên. Vết thương quá sâu, máu vẫn đang chảy ra.

"Đừng nhìn, Ayane!" - Akiko ôm lấy Ayane, vỗ nhẹ đầu của cô. Đám bạn đứng đó, chẳng biết làm gì, chỉ biết đứng nhìn Gin đang làm mọi chuyện trong tâm trạng lo lắng nhưng phải cố kìm nén nó lại.

Gin với tay qua cái khay inox mà bà chủ tiệm thuốc vừa đặt xuống, lấy ra một bịch găng tay y tế, xé nó ra và đeo găng vào.

"Nghe này... Miyamoto!" - Gin gấp gấp gọi Bảo Anh - "Tôi sẽ tiêm thuốc tê. Chịu đau một chút, được chứ?"

"Tôi... tôi muốn cắn thứ gì đó... Như vậy... sẽ đỡ đau hơn!" - Bảo Anh thều thào ra đề nghị.

"Cắn thứ gì à...?" - Gin lầm bầm.

Đột nhiên, một cánh tay từ đâu hiện ra trước mắt của Bảo Anh. Cô và Gin ngược lên nhìn trong ngạc nhiên, là Jiro. Anh đang đứng kế bên Gin.

"Cắn tay của anh này!"

"Nhưng mà... sẽ đau lắm!"

"Đừng nói nhiều! Cắn đi!"

Bảo Anh miễn cưỡng đưa một tay lên, cầm lấy tay của Jiro. Người cô run lên vì sợ hãi và mất máu nhiều.

"Tôi làm đây!" - Gin nói, rồi từ từ hạ ống tiêm xuống.

Mũi kim đi sâu vào da thịt, nhức nhối và đau đớn! Bảo Anh cắn thật mạnh vào tay của Jiro, cô gắng không để mình phải khóc. Cô không muốn khóc vì cơn đau còn con này.

Gây tê đã xong. Bây giờ là tới lúc khâu vết thương lại. Gin chần chờ một lúc, rồi lấy bàn tay kéo miệng vết thương cho kín lại, lấy kim chỉ phẫu thuật từ tay bà chủ tiệm thuốc.

"Đừng nhìn!" - Anh nói với Bảo Anh khi cô định quay mặt lại.

"Ừ..." - Cô gật đầu, nắm chặt tay của Jiro hơn.

Khâu vết thương mất tới khoảng nửa tiếng vì nó sâu và khá dài. Bảo Anh ngồi đó nghỉ ngơi trong sự nhẹ nhõm của mọi người trong khi Gin đi tính tiền. Mọi thứ đều được anh trả hết, ngay cả thuốc uống anh cũng mua cho Bảo Anh.

Cả đám phụ bà chủ dọn dẹp cửa tiệm, trừ Gin ra. Anh đi tới và ngồi xuống "bệnh nhân" của mình, đưa bịch thuốc cho cô.

"Đừng để vết thương dính phải nước đấy. Sẽ nhức lắm!"

"Ừm..." - Bảo Anh ậm ừ, gương mặt toát lên vẻ bối rối, như muốn nói gì đó quan trọng.

"Không còn gì để nói à?" - Gin hỏi lại.

"Hả? À... Cảm ơn, vậy thôi!"

Xem chừng bầu không khí có vẻ ngọt ngào, Bảo Anh vội vã đứng dậy, liếc nhìn Gin, rồi chạy về phía Jiro.

"Anh không sao chứ?" - Cô cầm cánh tay vừa bị mình cắn đến rỉ máu của Jiro và lo lắng hỏi.

"Anh không sao!" - Anh chàng hội trưởng mỉm cười trả lời, lấy tay kia vuốt nhẹ tóc của cô.

Bảo Anh cảm thấy lòng mình ấm áp đến lạ thường. Cô cười nhẹ, rồi đột ngột ôm lấy Jiro khiến anh kinh ngạc.

"Cảm ơn anh..."

"Không có gì đâu mà..."

Bảo Anh thoáng bối rối một lát, rồi ngập ngừng hỏi trong ngượng ngịu.

"À... Cái câu hỏi hôm trước anh hỏi em ấy... Em có thể... trở thành bạn gái của anh không ấy...?"

"Ừm?" - Jiro hơi ngạc nhiên một chút. Anh không nghĩ rằng Bảo Anh có thể nói chuyện này bất ngờ như vậy.

”Em vẫn còn cơ hội nói đồng ý nếu như anh vẫn còn giữ ý định đó chứ?”

Jiro kinh ngạc, buông Bảo Anh ra và nhìn cô với đôi mắt mở to hết cỡ.

”Em nói vậy có nghĩa là...”

”Em đồng ý...” - Cô cười, nụ cười tỏa nắng trên gương mặt đỏ lên vì ngại ngùng.

Gin ngồi nhìn Bảo Anh với đôi mắt mang ánh nhìn quen thuộc. Anh nhìn nụ cười của cô, nhìn cách cô bối rối, nhìn rất lâu...

Anh quay mặt đi, tự nghĩ rằng mình không nên bắt lịch sự nhìn cảnh tượng lãng mạn đó chằm chằm như vậy.

Nhưng bất chợt anh nhận ra rằng, trong lòng mình đang bắt đầu dậy sóng và dao động. Mặc dù nó chỉ thoáng qua, tim chỉ khẽ lệch đi một chút, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy rất rõ...

Lí lịch nhân vật: Jiro

Tên đầy đủ: Hoshino Jiro

Tuổi: 17.

Cân nặng: 60kg Chiều cao: 1m78

Nhóm máu: O

Tình trạng hôn nhân: Sắp có bạn gái.

Tính cách: Dịu dàng và nghiêm túc.

Sở trường: Judo.

Sở đoản: Chăm sóc thú cưng.

Ưa thích: Piano, lên kế hoạch cho một chuyện gì đó.

Món ăn yêu thích: Đồ ăn mẹ nấu!!

Món ghét ăn: Những món chua.

Câu hay nói: ”Kế hoạch sẽ là...”

14. Chương 14: Thêm Một Chiaki Nữa??

Trái đất thật lớn, nhưng cũng thật nhỏ bé, vì bóng hình anh đã mong nhớ bấy lâu, nay lại xuất hiện...

Đây có phải là sự thật? Rằng cuối cùng... anh cũng gặp được em?

Bảo Anh kết thúc chuyến dã ngoại đầu tiên với lớp bằng nguyên một vết thương ở tay. Cô nàng không thể động đậy nhiều được, cứ nhắc lên là đau buốt. Khổ thân... đã vậy ngặt nỗi còn bị Gin từ chối đơn xin phép nghỉ một buổi tập ở câu lạc bộ nữa chứ!

“Phiền toái thật!”

Hôm nay Bảo Anh đi học sớm. Cô nghe nói từ những thành viên của câu lạc bộ, Gin luôn đến phòng tập rất sớm để luyện tập một mình. Đây là cơ hội, cô sẽ cảm ơn cho đảng hoàng rồi chạy biến luôn, để anh không kịp kêu lại chọc ghẹo.

Phòng tập của câu lạc bộ nằm ở khu thể thao. Sân trường buổi sáng sớm chỉ mới có thưa thớt vài học sinh đi vào. Jiro và tổ trưởng kỷ luật đang đứng ở cổng trường để nhắc nhở nề nếp đồng phục của từng người.

“Chào buổi sáng...” – Bảo Anh mở lời.

“Chào buổi sáng!” – Jiro cười tươi – “Tay em thế nào rồi? Đã đỡ hơn tí nào chưa?”

“Chưa... Nó vẫn nhức lắm... Khi giờ tay cao lên thì đau không chịu được!” – Bảo Anh thở dài thê lương.

“Ráng uống và xúc thuốc đều đặn để mau hết đó...” – Anh chàng hội trưởng đặt tay lên đầu của Bảo Anh, xoa nhẹ, tỏ vẻ cảm thông.

“Dạ...” – Cô nở một nụ cười ngượng ngịu, trong lòng rối bời khôn nguôi...

“Vào trường đi, ngốc!” – Jiro hôn một phát ngay má của Bảo Anh khiến cô cứng người, tay chân như rụng rời, không di chuyển được.

Những người ngoài cuộc thì bắt đầu xì xào, bàn tán, bà tám lý sự. Như kiểu là: “Ý! Hội trưởng hôn ai kìa!!!” Rồi thì... “Trời ơi! Không lẽ là bạn gái của cậu/anh ấy??” Hoặc là... “Chắc tớ chết mất thôi... Hội trưởng có bạn gái rồi ư??”

Đủ kiểu biểu cảm đang dồn lại một đồng và ném thẳng về phía cặp đôi “đáng yêu” kia.

Bảo Anh chân run lấy bẫy, miệng lẩm bầm chào tạm biệt và chạy thẳng về phía khu thể thao.

Gin ở phòng tập hướng ánh nhìn ra ngoài cửa sổ, ban đầu chỉ tập trung về phía cổng trường để nhìn cái cảnh tượng lãng mạn kia, nhưng rồi, đôi mắt anh bỗng chốc giãn to ra một cách kinh ngạc khi thấy một điều khác...

Một ai đó đang đứng ở bên ngoài, cách phòng tập một khoảng không xa, đôi môi đang mỉm cười với anh...

Người đó, người con gái đó... là ai...?

Bảo Anh cầm đầu cầm cổ chạy, chạy nhanh đến nỗi không thể kìm lại bước chân, chỉ khi phát hiện ra có người chắn đường mình thì tất cả mọi chuyện đã muộn.

“Ồi!”

Bảo Anh ngã xuống, cánh tay bị thương lại lên cơn đau nhức khiến cô như phát điên. Đang loay hoay tìm cách ngồi dậy, thì một cánh tay trắng muốt đã chìa ra trước mặt cô.

“Xin lỗi, bạn có sao không?”

Bảo Anh nhìn lên, đôi mắt nâu của cô bắt gặp ánh lên vẻ kinh ngạc. Trời đất! Gì... gì thế này??

“Tại sao “mình” lại ở trước mặt mình thế này hả trời...??”

Cô nàng ngó người ra. Người con gái đứng trước mặt cô có gương mặt y hệt cô. Từ màu tóc, đến màu mắt, cả nước da và tướng tá, tất cả đều giống hệt. Cô đang nằm mơ ư? Tự nhéo mình một cái, đau lắm luôn! Vậy đây đâu phải mơ?

Cô gái kia cũng rụt tay lại trong vô thức, hình như cũng đang ngạc nhiên cực độ. Bảo Anh đứng dậy, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào người đối diện. Rốt cuộc đây là ai? Tại sao lại giống cô đến thế? Mặc dù biết rằng trên thế giới này có ít nhất một người giống mình, nhưng không ngờ rằng hôm nay người ấy lại ở gần mình như thế...

“Xin... xin lỗi vì đã va phải...” – Bảo Anh cúi đầu, miệng lắp bắp không ngừng. Cô muốn trốn ngay lập tức.

Ba chân bốn cẳng chạy vào phòng tập của câu lạc bộ và đóng cửa lại, Bảo Anh thở dốc như vừa mới thi chạy marathon. Cái gì thế? Người đó là ai? Chị em cùng cha khác nội?? Cái quái gì thế? Sao mà gương mặt có thể giống cô đến thế hả trời!??

“Đang dọa ma tôi đó hả?” – Gin đứng lù lù đằng sau, mồ hôi nhễ nhại vì vừa mới tập xong, cất giọng kinh ngạc.

“Tôi mới là người bị dọa đến chết đây nè!” – Bảo Anh cự lại.

Gin im lặng một hồi lâu. Cả hai cứ thở mãi như đang tranh giành oxy của nhau vậy, gấp gáp và đều đặn.

“Vậy... cô tới đây có chuyện gì?”

“À... từ từ...” – Bảo Anh ngồi phịch xuống sàn gỗ, chân tay duỗi thẳng ra để điều hòa lại tinh thần.

Gin để im cho cô làm vậy. Anh không phải hạng người thích sự vội vã và không cần thiết, cứ để người đối diện thoải mái, họ sẽ tự nói ra với anh.

Anh tiếp tục tập luyện. Bảo Anh ngồi nhìn, đôi mắt không rời anh nửa giây. Động tác anh làm rất đẹp và rất có lực. Mỗi đòn ra là mỗi đòn dứt khoát và rất nhanh. Gương mặt tập trung của anh lăm lăm mồ hôi, đầm con gái lớp khác đi ngang nhìn mà không hét lên vì bắn loạn mới lạ.

“Cảm ơn!” – Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Bảo Anh mới dám lên tiếng.

Gin ngừng tập, nhìn cô trân trối một lúc, rồi mỉm cười.

“Vì...” – Anh kéo dài chữ “vì” ra một cách cố ý.

“Vì đã giúp tôi... bằng bó cái vết thương chết tiệt này!” – Bảo Anh muốn nói một lời gì đó chân thành hơn, nhưng cứ hề thấy cái nụ cười đếu của Gin thì miệng lại cứ vô thức phun ra những lời lẽ không được hay.

“Từ ngữ nghe có vẻ chưa chân thành lắm, nhưng không sao! Tôi nhận lời cảm ơn của cô.” – Gin chậm chậm đi lại gần Bảo Anh, xoa đầu cô thật nhẹ nhàng, rồi quay đi.

“Tôi về lớp trước.” – Cô cúi đầu nói thật to, vang vọng khắp phòng tập.

“Ừm... Bye bye Iron Woman!”

“Ê cái tên kia! Tôi mới thành tâm với cậu một lúc mà! Sao cứ để tôi ghét thế hả??” – Bảo Anh rống lên.

“Ôi chà ôi chà... Sao cô lại hỏi tôi, ai biết được?”

Bảo Anh tức tối, hậm hực bỏ ra ngoài, chân giậm xuống đất thật mạnh như võ sĩ sumo.

Gin nhìn theo, bụm miệng cười ngặt nghèo. Ai mà ngờ cô nàng này lại có cái tướng đi độc quyền không ai có vậy chứ! Về sau anh phải học theo mới được!

Rửa mặt thay đồ xong xuôi, anh xách đồ đi ra ngoài, khóa cửa phòng tập lại cẩn thận.

“A... Anou...”

Tiếng nói phát ra sau lưng khiến Gin giật mình. Không phải Chiaki đã về lớp rồi ư? Mà sao giọng nói của cô nàng khi nói chuyện với anh lúc này... có gì đó... hơi khác...

Anh quay mặt lại, kinh ngạc. Trước mặt anh là Chiaki, nhưng lại không phải là cô...

“Sakura...”

“Hả? Hoa anh đào...?”

Gin đứng đối diện với cô gái ấy, trong lòng dấy lên những cảm xúc rất khác lạ. Giống như... có một điều gì đó đang kìm nén bỗng chốc vỡ òa ra.

Là điều gì?

“Tớ là Hayashi Sakura. Tớ nghe mọi người trong lớp nói... lớp trưởng thường hay xuống đây để tập luyện, nên tớ để chào hỏi...” – Cô gái có vẻ đang bối rối.

“Hayashi... Sakura?” – Gin lặp lại tên của cô – “Rừng hoa anh đào? Tên đẹp thật...”

“Ừm... Mong cậu giúp đỡ tớ nhiều hơn... Cậu là...?” – Sakura nở một nụ cười ngượng, nhìn Gin với đôi mắt dịu dàng tỏa nắng. Anh không thể thở được khi nghĩ tới một điều, liệu khi cười, Chiaki có đẹp như thế này không?

“Shinakawa Gin!” – Gin nuốt nước bọt, cố nặn ra từng chữ – “Được... được rồi! Mình về lớp thôi!” – Anh cố trấn an chính mình, bước song song với Sakura.

Gin vừa đi vừa giới thiệu cho cô rất nhiều thứ về ngôi trường này. Sakura trông có vẻ rất hứng thú, luôn luôn cười mỗi khi phát hiện ra một điều gì đó mới mẻ. Anh nhìn cô, trông cô cứ như sự tương phản của Chiaki.

“Shinakawa này... Cậu có thích hoa anh đào không?”

Gin đứng sững lại, nhìn Sakura đang bước đi chậm chậm trước mắt mình.

“Cậu có thích hoa anh đào không?”

Câu hỏi đó, đúng là câu hỏi đó! Nó chính là câu hỏi mà anh không bao giờ quên được.

Gin chạy tới vài bước, nắm tay Sakura lại, quay mặt cô về phía mình. Là cô ư? Cô là người mà anh đang tìm kiếm? Cô chính là người mà anh đang lặng lẽ yêu thương bao nhiêu năm nay?

Gió thổi, nhẹ nhàng hất mái tóc của Sakura và Gin lên. Anh đã tìm thấy rồi sao? Người con gái giấu mặt trong chiếc ô Wagasa ở dốc hoa anh đào...?

Lý lịch nhân vật: Sakura

Tên đầy đủ: Hayashi Sakura.

Tuổi: 16.

Sở thích: Xem phim, nghe nhạc, đàn.

Tình trạng hôn nhân: Hoa chưa chậu :v

Nhóm máu: AB

Sở trường: Nấu ăn, đàn piano, violon, cello, thổi sáo trúc.

Sở đoản: Rụt rè trước người lạ.

Tính cách: Dịu dàng, nhu mì (Mặc dù rất giống Bảo Anh nhưng tính cách nàng này khác hoàn toàn. =”=)

Câu hay nói: Tạm thời Rei chưa phát hiện nàng này hay nói câu gì, sẽ bổ sung sau!! ^^ :v

15. Chương 15: Lời Mời Từ Shinakawa Gin

“Shinakawa à...?”

Giọng nói của Sakura làm Gin trở lại với thực tại. Anh vội vã buông tay mình khỏi tay của cô, bình tĩnh nói lời xin lỗi. Anh tự hỏi mình đang làm cái gì thế? Chưa bao giờ anh mất bình tĩnh như thế này cả...

Cả hai đi về lớp trong im lặng. Sakura bị Gin nắm tay lại quá bất ngờ nên đến lúc này vẫn còn cảm thấy ngượng. Gin thì mặt cứ đăm đăm chiêu chiêu, bình thản nhìn phía trước mà đi. Anh chẳng biết nói gì với Sakura, vừa mới nắm tay con nhà người ta xong sao mà dám nói gì chứ?

Gin sắp xếp chỗ cho Sakura ngồi, rồi ngồi vào chỗ của mình, khẽ thở dài một cái. Anh đang bị mất tự chủ, thật sự không ổn một chút nào!

“Ê! Tương tự em nào hả?” – Michio bay lại đập vai Gin một cái, tỉnh bơ hỏi với nụ cười trên môi. Ngay lập tức, anh chàng đã bị đội trưởng câu lạc bộ Karatedo xoay người đá một phát bay thẳng vào vách tường.

“Lần sau tớ cho cậu lên cây ngồi luôn đấy!” – Anh lấy tay kéo hai má của tên bạn thân ra hết cỡ rồi buông ra một cách hững hờ như kéo cái lò xo rồi bỏ ra, khiến Michio đau kinh hồn bạt vía.

Gin bất chợt hướng ánh nhìn về Sakura, cô đang đọc sách, đôi mắt nâu đang tập trung vào những trang giấy trắng in đầy chữ. Anh tự nhủ thầm, chắc chắn rồi sau này, anh sẽ bị lẫn lộn giữa Chiaki và Sakura mất! Chắc chắn là như thế...

Nói về Chiaki, thì nàng ta đang vò đầu bứt tóc một cách điên dại trong lớp, mặt hiện lên nguyên chữ “sốc” to lù lù. Cô gái kia làm cô ngạc nhiên đến mức tim muốn ngừng đập. Quá giống nhau! Sao lại trùng hợp như vậy được chứ?

“Tớ biết rồi!!” – Ayane đột nhiên hét toáng lên.

“Hả? Hả? Cái gì cơ? – Bảo Anh hỏi chầm rồi lại hỏi chầm, gương mặt lộ rõ vẻ tò mò.

“Chii – chan được cô ta hâm mộ, nên cô ta đi phẫu thuật thẩm mỹ để giống cậu! Đúng, chắc luôn ~” – Lời của Ayane khiến Akiko và cả Bảo Anh bật ngửa khỏi ghế.

“Cậu hâm mộ Miyamoto quá mức thì có!” – Akiko cốc đầu Ayane một cái.

“Đau ~ Aki xấu xa!!” – Ayane ôm đầu, mắt ầng àng nước.

Bảo Anh thở dài. Rốt cuộc là sao đây? Một sự trùng hợp kỳ lạ và có phần... kinh dị! Không ngờ là cô được gặp một người giống cô vào lúc này... Không biết khi hai người đi chung thì sẽ như thế nào nhỉ? Chắc chắn là sẽ bị nhận nhầm người cho xem! Bảo Anh thử tưởng tượng xa hơn nữa, ví dụ như cô đưa cô gái ấy về nhà mình, thế nào cô chú mình cũng sẽ phát hoảng lên và sốc toàn tập.

Bảo Anh không thể thổi bay hình ảnh của cô ấy ra khỏi đầu. Nó đã in đậm rất sâu trong trí nhớ của cô. Một người giống cô y như đúc, không hề khác một điểm nào...

Từng giờ học trôi qua trong im lặng. Giờ nghỉ trưa, Bảo Anh xuống phòng giáo viên đưa cho thầy chủ nhiệm một vài giấy tờ đã được cô duyệt qua, rồi bay lên sân thượng ăn trưa với Ayane và Akiko.

“Yo, chào mọi người!” – Sumire lên trễ hơn Bảo Anh một tí, tay cầm hộp bento, mắt híp lại vì gió đang thổi khá mạnh.

“Chào Takahashi!” – Akiko dịu dàng cười nhẹ.

“Akiko – chan! Cậu gọi tớ là Sumire được rồi, đừng gọi họ, nghe xa cách lắm mà... Tớ đã nói bao nhiêu lần với cậu rồi...!” – Sumire phồng má, cố tình nhấn chữ “chan” thật dài và thật dẻo ra, nghe nổi cả da gà lên.

“À ừ... Su... Sumire...” – Akiko ngượng ngập quay mặt đi – “Quả nhiên là không quen miệng mà...”

“Aki là tiểu thư nên không quen gọi tên thân thiết, cậu ấy nghĩ như vậy là khiếm nhã!” – Ayane cầm một miếng origami có đầy đủ mắt mũi miệng làm bằng rong biển trông vô cùng đáng yêu lên và cắn một nửa, mắt liếc Akiko đầy cảm thông.

“Hi hi!” – Sumire cười cười – “À đúng rồi, lớp tớ có học sinh mới!”

Bảo Anh giật mình vì ba chữ “học sinh mới”. Chúng đang nhảy múa trong đầu của cô không ngừng. Có khi nào...

“Lúc đầu cậu ấy làm tớ hơi bất ngờ, vì cứ tưởng Chiaki vừa mới chuyển sang lớp tớ học.” – Sumire gọi cô bạn mình mới quen lên đứng ngang hàng với mình và cười tươi – “Đây là Hayashi Sakura, mọi người hãy làm quen nhé!”

Cả ba cô nàng đang ngồi ăn ngon lành bỗng đồng thời đánh rơi đôi đũa xuống đất, miệng há ra, đứng hình như một cuộn phim bị tạm dừng. Vụ này còn hơn là trông thấy một nhân vật anime bước ra khỏi đời thực nữa! Kinh ngạc đến nỗi không còn từ để diễn tả.

“Hả? Sao thế?” – Sumire giật mình.

“Mình lại gặp cô ấy.” – Bảo Anh toát mồ hôi, mắt nhìn trần trời vào Sakura như đang nhìn vào một chiếc gương phản chiếu chính mình.

“Oa~ Đúng là giống y hệt luôn!!” – Ayane đứng bật dậy, nắm chặt lấy tay Sakura khiến cô ấy ngạc nhiên – “Hân hạnh được làm quen, Chii... à quên Hayashi!!”

Akiko cũng đã bình tâm trở lại, nở một nụ cười nhẹ thay cho lời chào.

Sakura nhìn mọi người một lượt, rồi ngại ngùng theo sự chỉ dẫn của Ayane để ngồi xuống và ăn trưa.

“Á!! Moe* quá đi!! Tớ không cưỡng lại được nữa rồi!!” – Một lần nữa, cái sân thượng rộng rãi lại bị tiếng hét của Ayane phá vỡ sự yên tĩnh. Cũng phải thôi! Bởi trước mặt cô nàng là hộp bento của Sakura, mà điều đặc biệt ở chỗ, chúng được làm khéo léo thành hình con Totoro**, đáng yêu không sao chịu được!

(Reii: Tớ tả mà tớ còn thèm đây nè!! *nuốt nước miếng*)

Sakura cầm dưa, định gấp một phần lên để ăn thì bị cô nàng Ayane ngăn lại ngay lập tức. “Đừng ăn mà!! Nếu không Totoro sẽ bị mất một tai đó! Nhìn tội lắm mà...” – Cô nàng đang lên cơn cuồng quá mức cho phép, đến nỗi không cho chủ nhân hộp bento ăn nó.

“Ayane, để cậu ấy ăn chứ!” – Akiko lôi cô bạn thân của mình ra, bóp cổ lặc lự không ngừng nghỉ để trừng phạt.

Bảo Anh nhìn Sakura một lúc lâu. Giống nhau về ngoại hình, nhưng cô cảm thấy, tính cách của hai người hoàn toàn khác biệt. Sakura có vẻ nhu mì và dịu dàng, đối lập với cô, một người lúc nào cũng thích làm những trò hành động mạnh bạo.

Gin ngồi ở chỗ quen thuộc trên sân thượng, miệng đung đưa cây kẹo và đôi mắt nhìn chằm chằm xuống phía dưới. Tâm trí anh đang có một câu hỏi vô cùng lớn, chưa bao giờ anh gặp phải một chuyện khó xử như thế này...

Ai là người mà anh yêu?

Câu hỏi ngắn, nhưng đủ rắc rối để anh phải suy nghĩ. Không lẽ người con gái kia, anh sẽ không bao giờ có thể gặp lại?

Không, anh đã gặp, chỉ là, anh vẫn chưa thể nhận ra...

Anh vẫn tìm kiếm cô ấy, đôi lúc anh cũng thấy mình thật kỳ lạ làm sao... Yêu một cô gái chỉ qua một câu hỏi và chỉ vì cô ấy quá đẹp khi đứng dưới những tán cây hoa anh đào. Tình cảm thật sự rất kỳ quặc! Có khi là một cơn gió thổi mạnh vút qua, để anh chưa kịp biết gì, thì đã thấy trước mắt, mình đang yêu cô ấy!

Anh nhìn nụ cười của Bảo Anh, của Sakura. Thật sự rất giống nhau. Lôi từ trong túi tấm ảnh chụp cô đang cầm ô Wagasa hôm đi Kyoto, anh cứ muốn ngắm nó mãi! Anh đã từng nghĩ, cô là người đó, nhưng bây giờ, lại có thêm một người nữa khiến anh phải bối rối.

Nghĩ ngợi một lúc lâu, Gin nhảy xuống, đi lại gần đám bạn nhỏ đang ngồi ăn trưa.

“Chào!”

“A!! Shinakawa!!” – Ayane vui vẻ cất tiếng, xịch qua một bên để Gin ngồi xuống.

“Cô!” – Anh chỉ vào Bảo Anh – “Chiều nay đấu với tôi!”

“Nữa hả? Sao tối ngày cứ thích đánh lộn với tôi vậy?” – Bảo Anh sững sờ, kiềm chế lại giọng nói để nó không phải chàm ngưỡng to nhất.

“Không phải là đánh lộn, mà là, tinh – thần – thượng – võ! Understand??” – Gin đánh vần từ từ, đung đưa cây kẹo làm Bảo Anh điên máu, lấy tay giật nó ra khỏi miệng anh và quăng đi một cách tinh bơ.

“Ê! Kẹo của tôi!!”

“Nhìn chướng cả mắt!”

“Không sao! Tôi còn cả đồng đây nè.”

Nói rồi, anh lôi ra một cây khác, bóc vỏ và ngậm nó.

Bảo Anh điên tiết, nhìn cây kẹo của Gin mà con mắt cứ như bị thôi miên, cứ liếc qua liếc lại liên hồi.

“Chờ đó! Tôi sẽ làm cho cậu thân tàn ma dại. Đừng có tưởng tôi dễ chơi nhá... Tôi mà đã ra tay là @\$%!%@#\$%...

Bảo Anh lăm bằm, về trước thì còn nghe, về sau cô nàng giảm volume xuống quá thấp nên chẳng ai nghe được gì!

“Tự kỷ có đào tạo!”

“Cái gì??” – Cô nàng túm lấy áo của Gin khi nghe xong câu của anh.

“Có gì đâu! Mà tôi đâu có nói cô, có tạt giạt mình à?”

“Hừ... Cậu – chết – với – tôi!!”

Gin lấy tay cốc đầu Bảo Anh một cái để cô buông mình ra, không được! Công nhận cô nàng này dai thật.

“Chiều nay, mọi người có rảnh không?” – Anh nói lớn hơn để tất cả có thể nghe thấy.

Cả bọn nhìn nhau, rồi nhìn Gin, đồng thanh gật đầu.

“Vậy mời mọi người qua nhà tôi chơi, không phiền chứ?” – Anh tiếp tục.

Cả bọn mặt đơ ra một lúc lâu. Nhà của Gin được học sinh trong trường đồn rằng rất bí ẩn. Chưa bao giờ có ai thấy nhà anh, bao nhiêu lần, bao nhiêu người đi theo dõi đều bị anh dắt mũi đi lòng vòng từ khu này sang khu nọ tới khu kia, cuối cùng cũng phải bỏ cuộc.

Vậy mà... lúc này, Shinakawa Gin lại mời đám bạn của mình về nhà anh?

*Moe: Từ nổi tiếng ở Nhật, đặc biệt là trong nền văn hóa Anime – Manga, có nghĩa là sự dễ thương hơn mức bình thường.

**Totoro: Con thú trong bộ anime nổi tiếng của hãng phim Ghibli: “Hàng xóm của tôi là Totoro”.

16. Chương 16: Chị... Chị Xinh Đẹp??

Đang đi theo lời kể của Michio

E hèm.. Thưa quý vị! Điều mà tôi sắp kể ra sau đây chính là cái nguyên do cho hai cái vết bầm đen thùi lùi trên cả hai con mắt ngọc ngà của tôi!

“Đáng ăn đấm chứ gì nữa!” – Tình hình hiện tại là cái tên Gin đang đập lên đầu của tôi! Đáng ghét!

E hèm... Vâng! Câu chuyện xin được phép bắt đầu!

Giờ tan học, đám bạn lớ nhố tụi tôi tập trung ở chỗ câu lạc bộ Karatedo, đợi Gin và Miyamoto hoàn thành trận đấu của mình. Hai người đó đấu với nhau mà chẳng ai động tay động chân, cứ đứng nhử nhau suốt mấy chục giây đồng hồ. Phiền khiếp! Lẹ lẹ để còn đi chơi nữa mà...

“Kyaaa!!!”

Gin la lên, lao vào Miyamoto khiến cô hết hồn, nhảy sang một bên né đòn, tiện chân đá luôn một cước vào bụng tên bạn của tôi, nhưng cậu ta lại đỡ được.

“Hết hồn! Cái tên này!!” – Cô nàng la lên oai oái, định rút cái chân về nhưng Gin cứ giữ khư khư.

“Chuẩn bị!”

“Hả?”

Miyamoto nghếch mặt ra, không hiểu ý của Gin muốn nói gì. Cô chưa kịp hỏi thì đã bị cậu ta kéo chân thật mạnh, tay trái cậu ta để ngay cổ của cô và...

Bịch!!

“Ui da!! Cái mông của tui!!”

Một cú vật người vô cùng đau đớn mà Gin dành cho Miyamoto. Cô không chịu nổi, la lên như sắp chết đến nơi. Tụi tôi đứng ở ngoài xem thì cười sặc sụa, riêng tôi thì hết chịu đựng được nữa, cười to đến nỗi trong phòng câu lạc bộ còn nghe được!

“Chắc sau này tớ sẽ ra đây xem dài dài quá! Có hài coi hay thế còn gì!!” – Tôi ôm bụng, vừa chùi nước mắt vừa nói.

Trận đấu lại tiếp diễn. Lần này, tới lượt Miyamoto vung tay lên, đâm thẳng một cú vào bụng Gin khiến cậu ta la lên như đang chứng kiến trời sập!

“Đúng là Iron – woman mà!!” – Cậu ta cời găng tay, bay lại, kéo má Miyamoto ra và hét lên.

“Làm cái gì vậy hả??” – Cô nàng kia cũng không chịu thua, quấy đạp điên cuồng. Và, trận đấu kết thúc chót quốt trong sự cãi vã của hai người. Nói thật nhé! Đây là cái trận đấu mắc cười nhất từ trước đến nay tôi từng được xem.

Tên Gin đi ra ngoài, Miyamoto cũng ra cùng lúc. Tôi đi lại, đứng đó diễn tả lại cái cảnh mà cả hai đã đấu với nhau qua con mắt của khán giả. Mà tôi có làm gì sai đâu ta...? Tự nhiên bị cả hai cho ăn đấm tỉnh bơ.

Híc... tôi đã làm gì sai sao?

Kết thúc lời kể

Bốp!

Bốp!

“Bôi bác người ta vừa vừa thôi nha!!” – Bảo Anh đỏ mặt hét lên.

“Một ngày không được tở đánh là cậu bị ngứa phải không Michio?” – Gin khoanh tay, miệng ngậm kẹo mút, nói với giọng đàng đàng sát khí.

“Hi hi...” – Michio gãi đầu trông cực kỳ “tội nghiệp”, cười cầu hòa.

Sau một hồi cãi cọ lời thôi, cuối cùng cả đám cũng lên đường, thẳng tiến về nhà Gin.

“Woo hoo!! Tở không ngờ là đường về nhà cậu lại đi ngang qua chỗ này đâu đó!!” – Michio hào hứng quá muốn nhảy cẫng lên vì thích thú khi cả đám đang đi ngang qua một cửa hàng game lớn.

“Tở ngày nào mà chẳng vào?” – Gin đẩy đưa cây kẹo mút, đút tay vào túi quần và đáp lại sự hứng thú của tên bạn thân.

“Oa!! Không ngờ là Shinakawa cũng chơi game đâu nha!!” – Ayane tròn xoe mắt, thốt lên trong ngạc nhiên – “Tở cứ tưởng cậu không thích những trò đó cơ..”

“Ặc!” – Lời của Ayane làm Gin xém nữa đã nuốt luôn nguyên cây kẹo vào miệng – “Cậu nghĩ tở người rùng hay sao mà không chơi game?”

“Ai biết đâu mà!!” – Ayane chu miệng, vẻ ngu ngơ.

Bảo Anh đi sau cùng nhóm bạn, còn Sakura thì đi trên cùng, trò chuyện liên tục với Gin. Cũng tốt còn gì! Ít ra thì người giống cô cũng không xung khắc với anh.

Cả đám đang lững thững đi ngang qua một con hẻm nhỏ, Bảo Anh theo thói tò mò liếc sơ qua một cái. À vâng! Nếu như đây chỉ là một con hẻm hai bên đường toàn thùng rác thì chẳng có gì đặc biệt...

Nhưng lần này, có một chuyện khiến Bảo Anh phải dừng chân, nhìn thẳng vào trong.

Một thằng nhóc, nó đang đánh nhau với một con mèo hoang! Người của nó bây giờ thật bẩn thỉu với nhiều vết bùn trộn lẫn với vài vệt máu nhỏ trên gương mặt đáng thương do bị con mèo cào. Nó nhăn mặt lại, quơ cánh tay phải gầy gò của mình qua thật mạnh để hất con mèo xuống khỏi cái thùng rác. Con mèo đứng dậy, nhìn nó rồi bỏ chạy. Chẳng biết nên tội cho thằng nhóc hay nên tội cho con mèo đây...?

Bảo Anh toan bước lại gần, nhưng rồi lại dừng chân khi thấy thằng nhóc đang mở nắp thùng rác và chúi cái đầu vào trong đó. Chưa bao giờ cô thấy một hoàn cảnh như thế này nên gương mặt có phần kinh ngạc và đầy vẻ cảm thông.

“Này nhóc!” – Cô lại gần, túm lấy cổ áo của thằng nhóc từ đằng sau và nhấc nó ra khỏi cái thùng rác.

“Buông ra!! Bà chị này làm cái khí gì thế?” – Nó bực bội quát âm ỉ.

“Đồ ăn trong đó rất mất vệ sinh, ăn vào rất dễ bị bệnh. Nhóc không được ăn.” – Bảo Anh đặt nó xuống đất, dí ngón trỏ vào trán nó và nói.

“Em biết chứ! Nhưng không ăn ở đây thì ăn ở đâu?”

“Ba mẹ nhóc đâu?”

“Nếu họ còn sống thì em đâu có đi lục thùng rác mà ăn chứ!”

Bảo Anh sững người. Hóa ra, tại cái đất nước phồn thịnh hiện đại này, cũng có những con người nghèo đói và thiếu thốn tình thương như vậy...

“Nhóc mấy tuổi rồi?” – Bảo Anh cười, lấy hai bàn tay của mình nâng mặt thẳng nhóc lên.

“Tám... tám tuổi!” – Nó trả lời, gạt tay của Bảo Anh ra khỏi người mình – “Woa, giờ nhìn kỹ thấy chị cũng xinh ghê ha...”

“Cái gì?” – Cô nàng giật mình – “Tr... trời! Chuyện đó thì ai mà không biết chứ!”

Bảo Anh đang bị ảo tưởng sức mạnh cấp độ cao!

“Vậy em gọi chị là “chị xinh đẹp” được không nhỉ?” – Nó cười tinh ranh.

What? “Chị xinh đẹp”? Bảo Anh sao?

“Ôi trời ơi! Chị cũng có tên mà, gọi thế làm gì cho dài dòng?” – Bảo Anh toát mồ hôi, cười gượng gạo – “Tên của chị là—

“Em không đọc tốt được! Những cái họ dài ngoằng, những cái tên khó nhằn, em không thích đọc!” – Thăng nhóc phụng phịu.

“Vậy nhóc tên gì?” – Bảo Anh hỏi lại.

“Hi – ka – ru!” – Nó ngắt ra từng chữ một để đọc, nghe thật khó nhọc.

“Ừ ừ! Được rồi, Hi – ka – ru à...” – Bảo Anh dỗ dành, bắt chước đọc theo nó – “... Chẳng lẽ em định ở ngoài đường suốt kiếp luôn hay sao hả?”

“Khiếp! Chị nói gì kinh dị thế? Đâu ra mà suốt kiếp?” – Hikaru bĩu môi, hàng lông mày nhíu lại vẻ khó chịu. Bảo Anh không thể hình dung nổi nó đã trải qua những gì trong quá khứ. Làm sao mà nó có thể vững vàng và mạnh mẽ được như thế này khi chỉ mới tám tuổi?

Riing... Riing...

Bảo Anh giật mình vì tiếng chuông điện thoại di động reo. Cô mở cặp, lấy nó ra và nhìn tên người gọi, là Gin.

“Chết! Quên mất tiêu cái đám kia.”

“Đám nào?” – Hikaru chẳng hiểu gì, nghiêng đầu thắc mắc.

“Alo!”

“Tôi tưởng cô bị sứt hồ hay bị bắt cóc rồi chứ? Tự nhiên đi được một đoạn quay ra sau biến mất một cách bí ẩn!” – Giọng điệu này của Gin khiến Bảo Anh tức điên.

“Xin lỗi xin lỗi! Tôi không đi nữa đâu, mọi người cứ đi đi!” – Cô khoác cặp lên vai, rồi nhìn Hikaru – “Vậy nha.”

Cô nàng cúp máy cái rụp.

“Ờ ờ...” – Gin nhìn điện thoại, đôi mắt ánh lên cái vẻ “không có lời nào để nói”.

“Đi nào!” – Bảo Anh nắm lấy tay của Hikaru.

“Đi đâu?” – Hikaru ngu ngơ hỏi.

Bảo Anh ngồi xuống, lấy khăn tay của mình ra và lau mặt cho thẳng nhóc này.

“Xong! Đi ăn với chị, chị khao em.”

Nói rồi, cô nàng dẫn Hikaru ra khỏi con hẻm nhỏ và đi tìm một quán ăn.

Cả hai bước vào một tiệm cà phê. Hikaru nhìn nhìn thực đơn một hồi, rồi cũng phải đưa cho Bảo Anh đọc thay.

“Cho em hai phần cơm chiên cuộn trứng, một ly kem và một ly cà phê sữa.” – Lựa chọn xong, cô nàng nói với nhân viên phục vụ.

“Lần cuối cùng nhóc được ăn đàng hoàng là khi nào?” – Bảo Anh chống tay lên bàn, mặt nghiêm túc nhìn Hikaru.

“Em không nhớ nữa!” – Nó nhún vai, trả lời tỉnh như ruồi.

Trong khi Bảo Anh đang ngồi nói chuyện, thì ở bên ngoài, Gin xuất hiện lúc nào không hay.

“Trốn cả đám để đi hẹn với một thằng nhóc à?” – Anh xoa cằm, nhíu mày nghi ngờ. Bọn kia đã về tới nhà anh và được chị Saori tiếp đãi chu đáo.

Gin đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt nhìn lên bầu trời đang gần chuyển sang sắc vàng cam về chiều.

“Đã để quý khách phải đợi lâu!” – Nhân viên phục vụ bước ra, để đồ ăn xuống bàn của Bảo Anh.

“Nhóc ăn đi!” – Cô cười, đẩy sát đĩa cơm lại cho Hikaru.

Thằng nhóc run run cầm muống lên và ăn. Đã bao lâu rồi nó không được ăn ngon như thế này? Mùi vị này, là người ta mời nó, chứ không phải là nó đi xin xỏ và nhận lấy trong sự khinh bỉ. Ngon quá! Thật là ngon...

“Ăn từ từ thôi nhóc! Mắc nghẹn bây giờ!” – Bảo Anh uống một ngụm cà phê, rồi lấy tay đưa luôn đĩa của mình cho Hikaru ăn.

Hai người ngồi tán dóc hơn một tiếng đồng hồ. Đợi Hikaru ăn xong ly kem, Bảo Anh tính tiền và dắt thằng nhóc ra ngoài.

Gin từ đầu chui ra, đứng chặn lối đi của Bảo Anh ngay khi cô vừa ra khỏi quán mấy bước chân.

“Nói đi tới nhà tôi mà!” – Anh lên tiếng, lấy tay bóc vỏ kẹo mút ra và ngậm vào.

“Tôi đã nói là tôi không đến nữa mà?” – Bảo Anh nhíu mày.

“Ai đây?” – Gin hất mặt về phía Hikaru, đôi mắt ánh lên một chút thách thức.

“À... Chuyện dài lắm, để sau tôi sẽ kể!” – Bảo Anh nhìn thằng nhóc – “Hikaru này, tới nhà cái anh này chơi luôn nha!”

“Oa, chơi luôn!” – Hikaru hào hứng.

“Cô chưa hỏi ý kiến chủ nhà mà?” – Gin đạp chân vào tường giải tỏa bức xúc.

“Chứ giờ không lẽ phải bỏ nó một mình?” – Bảo Anh cố gắng kiềm chế sự tức giận.

Gin thở dài, gạt đầu một cái khiến hai người kia vui mừng.

Về tới nhà Gin thì cũng đã gần tối. Bảo Anh cảm thấy kinh ngạc khi đột nhiên Gin rẽ vào và bước lên những bậc thang cao, và ở trên đỉnh là một cửa đền.

“Nhà cậu đây sao?” – Cô không kiềm được sự tò mò, hỏi ngay.

“Ừ! Tôi sống với gia đình chủ ngôi đền này từ nhỏ.” – Gin vẫn bước đều, trả lời với giọng thản nhiên.

“Vậy... ba mẹ cậu đâu?” – Đột nhiên, Bảo Anh cảm thấy điều mình vừa hỏi thật thiếu tế nhị và mất lịch sự, cô lấy tay bịt miệng lại ngay lập tức.

“Câu hỏi đó, tôi sẽ trả lời vào lúc thích hợp.” – Gin im lặng một hồi, rồi trả lời.

“Ừ...” – Bảo Anh không biết nói gì thêm.

Lên đến sân đền, những cây đèn trong sân đã được thắp sáng lên. Đền khá rộng rãi, cây xanh bao phủ khắp nơi. Kiến trúc truyền thống khiến nó càng trở nên tôn nghiêm gấp bội phần. Gin dẫn Bảo Anh đến gian nhà bên trái và mở cửa ra.

“Đã tìm thấy người ngoài hành tinh bị lạc!”

“Im ngay!!!” – Bảo Anh hét toáng lên khi nghe Gin nói xong.

“Ồ ờ...” – Anh chàng băng quơ trả lời.

Bảo Anh hậm hực đi vào. Đập vào mắt cô đầu tiên là một miko xinh đẹp đang ngồi rót trà. Mái tóc đen nhánh dài và mượt được cột một ít vào chiếc nơ to màu xanh biển đậm. Đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng và hiền từ, phải nói là sánh ngang với đôi mắt của Akiko. Đôi tay trắng nhẹ nhàng thanh thoát, khuôn mặt trái xoan xinh xắn. Nói chung là, trước mặt của Bảo Anh đang hiện diện một “tiên nữ giáng trần”.

“Đây là...”

“Con gái của chủ nhân ngôi đền, chị Tachibana Saori.” – Gin trả lời cho sự thắc mắc của Bảo Anh.

“Người yêu cậu à?” – Cô nàng Bảo Anh hỏi nhỏ vào tai Gin.

“Điên à? Làm gì có!” – Anh phun cả cây kẹo mút ra ngoài, cự lại ngay lập tức.

Bảo Anh nhún vai, đi vào và chào hỏi trong sự vui vẻ. Thăng nhóc Hikaru nắm lấy áo của cô, tò tò theo sau. Ayane và Sumire bị bắn loạn tâm lý khi thấy thăng nhóc bởi sự dễ thương vô bờ bến của nó.

“Này... ra nói chuyện với tôi một lát đi!” – Ngồi trò chuyện một hồi lâu, Bảo Anh khều vai Gin, nói nhỏ.

Anh không nói gì, đứng dậy và đi theo cô.

“Có chuyện gì?”

“À...” – Bảo Anh khó nhọc mở lời – “Tôi có chuyện muốn xin ý kiến của cậu.”

Gin im lặng giây lát, rồi lên tiếng hỏi chuyện gì.

“Tôi muốn... nhóc Hikaru ở lại với cậu, có được không?” – Bảo Anh ngập ngừng, tim đập nhanh liên hồi. Sao mà giống tỏ tình quá vậy nè trời?

Tình huống thật khó xử. Khó xử cho Bảo Anh, và cô thật sự muốn biết rằng, lúc này Gin có đang khó xử như cô không?

Cô không thể biết được, cô không thể biết lúc này anh đang nghĩ gì. Gương mặt anh quá bình thản, nó không biểu lộ cảm xúc gì rõ rệt. Một chàng trai chỉ mới mười sáu tuổi, làm thế nào mà có được gương mặt này?

Phút chốc, đột nhiên Bảo Anh muốn biết được, rốt cuộc, Shinakawa Gin, thân thể rõ ràng của anh là gì?

17. Chương 17: Giống Như Chủ Đi Đâu... Chó Theo Đó Thôi Mà!

Gin từ từ bước tới gần Bảo Anh hơn, khiến cô bất giác bối rối lùi lại mấy bước. Anh muốn làm gì? Mọi hành động, cử chỉ của anh đều toát lên vẻ bí ẩn khiến cô vô cùng khó chịu.

“Bản mặt này là sao đây?” – Gin đưa tay lên,捏 má Bảo Anh một cái – “Sợ tôi từ chối à?”

“Đương nhiên rồi cái tên đần!!!” – Bảo Anh gạt tay Gin ra, hậm hực – “Trả lời nhanh coi! Chuyện quan trọng đó!”

“Ừ ừ, được rồi cô nương. Tôi đồng ý, được chưa?” – Gin thở dài, đặt tay lên đầu Bảo Anh, xoa xoa.

“Nhưng mà... cái này đâu phải muốn đồng ý suông là được đâu?” – Bảo Anh cự lại ngay. Cô không thể biết được lúc nào anh chàng này thật sự nghiêm túc.

“Tôi đâu phải loại đồng ý cho xong chuyện chứ?” – Gin nhún vai, khẽ cười, khiến Bảo Anh mở to mắt lên trong ngạc nhiên. Anh nhận một thăng nhóc xa lạ về ở chung mà không hề do dự sao?

“Cậu sẽ phải nuôi nó đó!” – Cô nhăn mặt nói.

“Tôi biết mà!” – Gin bình thản.

“Rồi sẽ cho nó đi học.”

“Đừng có lo, tôi lo được!”

“Phải yêu thương nó nữa!”

“Tôi là người tràn ngập yêu thương mà!”

“Mắc ói quá!”

“Ai biết được?”

Cả hai người từ thương lượng đổi qua chữ lộn chí chöhe, mười lăm phút sau mới chịu bước vào phòng. Bảo Anh đi đến Hikaru, ngồi xuống kế bên nó.

“Lát nữa... ừm... Cái anh chủ nhà có chuyện muốn nói với em!” – Cô mỉm cười, nhỏ nhẹ nói với thằng nhóc.

“Hả? Hả?” – Hikaru nghe mặt ra thắc mắc, nhưng chỉ nhận lại cái xoa đầu từ Bảo Anh.

Reeng... Reeng... Reeng...

“Hình như có điện thoại!” – Saori lắng tai nghe, rồi vội vã đứng dậy chào mọi người và ra ngoài.

Chị đi ra phòng khách chính, tiến lại điện thoại và bắt máy.

“Alo! Nhà Tachibana đây ạ?”

Đầu dây bên kia bắt đầu nói, khiến không gian bên này của Saori lặng đi đến nghẹt thở.

“V – vâng... Tôi biết rồi ạ! Vâng... Tôi... sẽ nhắc lại với Shinakawa ngay.”

Chị gác máy, vịn tay vào tường để giữ bình tĩnh một lúc. Có vẻ như... chị mới vừa trò chuyện với một người khá quan trọng.

“Gin...”

Saori vội vã chạy về phòng của Gin, trong lòng không khỏi thấp thỏm lo âu.

Người đàn ông vừa nói chuyện với Saori tắt điện thoại, thở mạnh ra một hơi. Ông ta quay ra sau, nơi có một người đàn ông khác đang ngồi trong bóng tối, cúi đầu bốn mươi lăm độ một cách thành khẩn.

“Mọi việc đã được thu xếp xong!” – Ông ta nói.

“Ừm...” – Người đàn ông kia xoay nhẹ ghế, cất giọng bình thản – “Máy bay đang đợi trên sân thượng, ông đã thu dọn đồ chưa?”

“Rồi ạ, thưa ông!”

“Tốt! Ta đã vô tâm với nó quá lâu rồi... Đây là lúc ta bù đắp cho nó. Hãy chăm sóc nó cẩn thận.”

“Vâng ạ!”

Người đàn ông đang cúi đầu ngẩng mặt lên, quay lưng đi ra ngoài.

Bóng tối bao quanh người đàn ông ngồi một mình trong căn phòng. Ông rót rượu, rượu đỏ sẫm ánh tràn vào chiếc ly, gợn sóng một lúc, rồi bình lặng trở lại.

“Shinakawa Gin... Đã để con phải đợi lâu rồi...”

“Chị nói gì? Ông Shiro... sẽ đến đây?”

“Phải... Chị vừa nói chuyện điện thoại với ông ấy!”

Mặt Gin hiện rõ sự kinh ngạc. Ngay lúc Saori gọi anh ra nói chuyện với vẻ mặt thất thần, anh đã linh cảm có chuyện gì đó không ổn.

“Shiro làm theo lệnh của ông ta phải không?” – Giọng của anh trở nên băng lạnh.

“Chị... chị không biết. Nhưng mà sáng mai ông ấy sẽ có mặt ở đây...” – Saori ấp úng. Chị sợ gương mặt lúc này của Gin, thật sự sợ!

“Khốn kiếp!” – Gin mất bình tĩnh, buộc miệng – “Ai cho ông ta làm theo ý của mình chứ? Em phải nói chuyện cho ra lẽ.”

“Chị thấy lần này ông ấy rất kiên quyết rồi, không thể thay đổi được đâu!” – Saori vội can ngăn Gin, chị không muốn anh lớn tiếng khi có mặt những người bạn của anh ở đây.

Gin thở mạnh, im lặng đẩy cửa đi vào trong. Đầu óc của anh lúc này chỉ nghĩ đến chuyện mà Saori đã nói. Anh không muốn Shiro đến đây, thật sự không muốn! Như thế sẽ phá hủy mất cuộc sống hiện tại mà anh đang có...

“Thôi chết! Sắp tới giờ giới nghiêm của tớ rồi!” – Akiko nhìn đồng hồ đeo tay, gương mặt hốt hoảng thấy rõ.

“A! Tớ cũng thế!” – Sakura vội vã vợ lấy cặp khi “bắt chước” Akiko xem đồng hồ.

“Tớ cũng về đây, hi hi!” – Ayane cười lém lỉnh.

“Tớ cũng vậy!” – Michio đứng dậy.

“Mọi... mọi người đều về cả sao?” – Bảo Anh ngạc nhiên, quay sang Hikaru – “Vậy Hikaru, em lại chào “cha nuôi” của em đi!”

Cô quay sang Gin, thấy anh im lặng một cách kỳ lạ nên có phần ngạc nhiên.

“Này... Shinakawa!” – Cô gọi.

Gin ngược đôi mắt băng lạnh lên và nhìn cô. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sợ anh như vậy. Đây có phải là Shinakawa Gin không? Tại sao... tại sao lại lạ lẫm quá?

“Chị xinh đẹp ơi... anh ấy đáng sợ quá...” – Hikaru bầu lấy áo của cô, giọng sợ sệt.

“Đừng lo, chắc anh ấy có gì phiền não thôi!” – Bảo Anh dỗ dành thằng nhóc bằng giọng ngọt ngào, rồi quay lại nhìn Gin. Anh bị gì thế? Không hề giống anh ngày thường chút nào! Anh đã gặp phải chuyện gì sao? Tại sao lại trở nên như vậy? Hàng đống câu hỏi được đặt ra, nhưng Bảo Anh không thể tìm thấy bất cứ câu trả lời nào từ sự im lặng của Gin.

“Nhóc, không sao đâu! Anh hơi căng thẳng thôi...” – Gin đột ngột mỉm cười, chồm tới kéo tay Hikaru, nhấc bổng nó để lên vai mình – “Giờ anh dẫn nhóc đi mua đồ, được chưa?”

Bảo Anh đứng bật dậy khi Gin bước ra khỏi phòng.

“Chờ đã!” – Cô gọi anh.

Anh đứng lại, không quay đầu.

“Cậu đang gặp chuyện gì sao?” – Cô nuốt khan, khó nhọc hỏi, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng kéo dài.

“Cô biết để ý quá nhỉ? Đừng có lo...” – Anh nói ngắn gọn, và bước đi một mạch.

Đôi chân của Bảo Anh muốn đuổi theo, nhưng không thể bước nổi. Sự lạnh nhạt của Gin khiến nó đứng sững và làm chủ nhân bất động không di chuyển được.

Riing... Riing...

Điện thoại reo, là Jiro.

“Em nghe này anh...” – Cô bắt máy.

“Em về nhà chưa?”

“Giờ em mới về! Ayane đã về tối chưa anh?”

“Chưa, nhưng chắc là sắp rồi!”

“Vậy sao... Lát nữa tới nhà em sẽ gọi, nha?”

“Ừm, về cẩn thận đ--- Khụ... khụ!”

“Anh bị cảm sao?” – Giọng của Bảo Anh chuyển sang lo lắng.

“Ừm... Chắc là vậy rồi!” – Jiro bật cười, trả lời cô.

Bảo Anh thở dài, nhẹ nhàng khuyên bảo anh một tí rồi tạm biệt, tắt máy. Cô định chạy theo Gin xem như thế nào, nhưng cũng thôi, chạy theo làm gì cho nó mệt chứ? Nghĩ mình chẳng còn gì bận tâm nữa, cô nàng lững thững bước về nhà.

“Nhóc, chọn đồ được chưa?” – Gin đứng nhìn Hikaru đang nhăn mặt lựa đồ. Với thằng nhóc, bộ nào cũng đẹp, nó muốn lấy hết, nhưng chắc không được đâu!

Gin dút tay vào túi quần, chờ đợi và suy nghĩ. Ngày mai sẽ đến với anh như thế nào? Anh không muốn cuộc sống của anh bị đảo lộn. Thật phiền phức!

Hikaru lựa đồ xong, anh trả tiền, rồi cả hai lại đi. Thời gian tự do cuối cùng của anh là buổi tối hôm nay, anh phải tận dụng nó!

“Này Miyamoto...” – Anh đưa Hikaru về nhà, rồi móc điện thoại ra gọi điện.

“Gì thế?” – Đầu dây bên kia, Bảo Anh hỏi ngược lại.

“Ra tiệm thức ăn nhanh gần nhà cô đi!”

“Chi vậy? Định khao tôi hả?” – Giọng cô nàng đùa cợt.

“Ừ! Ra đi, Tôi khao thật mà!” – Gin tỉnh bơ – “Vây nha.”

Anh cúp máy cái rụp khiến Bảo Anh kinh ngạc. Gì đây trời? Sao tự nhiên tốt vậy ta?

Nhưng cơ hội tốt vậy ngu gì không đi chứ?

Bảo Anh mặc áo khoác, lấy lược chải chuốt tóc mình một tí, đeo kính cận vào và chạy ra ngoài.

oOo

Tiệm thức ăn nhanh khá đông khách, Bảo Anh đi vào ngay lập tức đã nhìn quanh, tìm Gin. Anh đang ngồi ở bàn sát bên cửa kính.

“Kêu tôi ra có gì không? Còn khao nữa chứ!” – Vừa đặt mông ngồi xuống, cô nàng đã hỏi ngay.

Gin ngồi chống cằm, đôi mắt dán chặt vào cặp kính của Bảo Anh.

“Lâu rồi không thấy cô đeo kính nhỉ?” – Anh cười cười – “Thật ra thì tôi mới thấy có một lần, cái hồi cô đăng ký vào câu lạc bộ. Lúc đó nhìn mặt cô ngổ kinh.”

“What?? Cậu kêu tôi ra đây chỉ để bình phẩm về cái mặt khi tôi đeo mắt kính thôi đó hả?” – Bảo Anh nhún mày, mặt tối sầm.

“Ày da... Đâu có đâu! Tôi muốn ngồi nói chuyện với cô đằng hoàng thôi mà...” – Gin cao giọng – “Muốn uống gì thì gọi đi.”

“Cà phê sữa...”

“Vây thôi hả?”

“Ừ! Thèm thì tôi kêu nữa, chuyện đó tính sau!”

Gin bụm miệng cười khiến mặt của Bảo Anh thộn ra, không hiểu chuyện gì.

“Cậu cười gì?” – Cô nàng hỏi.

“Heo...” – Anh lẩm bẩm thật nhỏ, nhưng không thể không lọt vào tai của Bảo Anh được.

“Nói cái gì??” – Cô gơ nắm đấm lên, lửa bốc ngút trời mây.

Gin cố gắng nén cười, gọi phục vụ và kêu đồ uống.

“Vây cô biết tại sao tôi gọi cô ra đây không?” – Anh bắt chéo chân, dựa lưng vào ghế và hỏi.

“Tại sao?” – Bảo Anh nhướn mày hỏi lại.

“Vì tôi thích!” – Anh cười nửa miệng, nhìn đều kinh khủng.

“Tên chết bầm, thích chết hả?” – Cô cố gắng không làm cho mình hét lên.

“Sở thích không có sự tranh cãi.”

Bảo Anh thở dài, chịu thua. Đúng là cô không bao giờ cự lại Gin được. Nhưng cô vẫn thắc mắc, tại sao anh lại gọi cô ra đây. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

“Muốn biết về gia đình của tôi không?” – Gin đột ngột lên tiếng khiến cô ngạc nhiên, trợn mắt lên.

“Hả?”

“Gia đình của tôi, cô muốn biết mà!” – Anh bình thản đáp lại.

Bảo Anh nín lặng một hồi lâu. Không phải anh không muốn cho cô biết sao? Tại sao bây giờ lại nói ra? Một đồng câu hỏi lại được đặt ra, nhưng, không có bất cứ câu trả lời nào.

Cuối cùng, Bảo Anh mệt mỏi gật đầu.

Gin lại chống cằm, đôi mắt cụp xuống bàn hồi lâu.

Cô chờ đợi, chờ đợi trong sự căng thẳng. Bồi bàn đã tới, bỏ đồ uống lên bàn cho hai người. Anh vẫn chưa trả lời! Sự im lặng đáng sợ bắt đầu bao trùm khiến cô lạnh sống lưng. Shinakawa Gin, anh là người như thế nào? Những lời nói của anh đều chất chứa hàm ý, hướng chi, sự im lặng lúc này do anh tạo ra cũng quá đáng sợ rồi!

“Shinakawa..?” – Không thể chịu đựng hơn, cô khê khàng gọi.

“Suyt!” – Gin lên tiếng – “Ngồi im một lúc đi.”

“Hả?” – Bảo Anh nhú mày khó hiểu.

“Thấy tên bồi bàn lúc nãy không?” – Anh vẫn cúi mặt, hỏi tiếp.

“Tôi... tôi không nhìn rõ...” – Cô lắp bắp.

Gin ngược mắt lên, nhìn cô, cơ mặt ngày càng thả lỏng. Anh dựa lưng vào ghế, thở dài một cái.

“Bắt đầu từ lúc này, tôi sẽ bị theo dõi rất nghiêm ngặt. Tên bồi bàn lúc nãy thật ra là con trai của—

“Quý khách!”

Gin ngừng nói, trợn mắt lên trong kinh ngạc. Bảo Anh ngược mắt lên nhìn, anh cũng quay sang, trong lòng có một sự lo lắng thoáng qua.

Và quả nhiên, sự lo lắng của anh vô cùng đúng đắn.

“Quý khách có cần gọi thêm gì không ạ?” – Người “bồi bàn” nở một nụ cười, thân thiện hỏi.

“Không cần đâu ạ, cảm ơn anh!” – Bảo Anh cười mỉm, nhẹ nhàng đáp lại.

Người “bồi bàn” nhìn Bảo Anh một lúc lâu, đôi mắt cười của anh ta như dán chặt vào gương mặt của cô khiến cô có chút căng thẳng.

Sau cùng, anh ta cũng chịu bỏ đi.

Cả hai thở dài như trút được gánh nặng. Bảo Anh nhìn Gin đầy khó hiểu. Nói thật là cô chẳng hiểu gì thật mà!

“Tên đó là ai vậy?” – Cô hỏi.

“Hắn nhìn cô rồi, coi chừng đấy!” – Gin trả lời bình thản.

“Nhìn tôi thì sao?” – Cô nhướn mày.

“Khá rắc rối đấy, tôi không nghĩ tới được! Tên này ranh mãnh lắm.” – Anh nhún vai.

Bảo Anh cúi mặt xuống, nhìn cà phê sữa đang sóng sánh trong chiếc ly trắng muốt. Dám hắn bỏ chất gì vào đây lắm cũng nên...

“Yên tâm đi!” – Đường như đoán được ý nghĩ của cô, anh lên tiếng – “Có tôi đi với cô, hấn không dám bỏ gì vào đâu. Haiz... Định gọi cô ra để nói chuyện về gia đình mà hấn lại phá hỏng mất.”

Bảo Anh nắm chặt vạt váy của mình. Cô tự hỏi, tại sao lại là cô? Tại sao anh lại muốn cô biết chuyện ấy? Tại sao...? Cô chỉ mới gặp anh cách đây không lâu, mà anh lại muốn nói ra điều bí mật của anh sao?

Riing... Riing...

Bảo Anh vội vã móc điện thoại trong túi áo ra, không có gì...

“Alo!” – Là điện thoại của Gin.

“Hả? Ủ, đợi chút, tớ về ngay.” – Anh ngắt điện thoại, bỏ vào túi quần.

“Chuyện gì thế?” – Bảo Anh tò mò hỏi.

“Là Hayashi.” – Gin trả lời – “Cô ấy vừa làm xong tài liệu của lớp, giờ đang trên đường đến nhà tôi...”

Cô đứng hình một hồi. Là Sakura sao? Mà khoan, tại sao cô lại kinh ngạc như vậy chứ? Có đáng gì đâu? Ủ thì Gin chỉ đi về và lấy tài liệu thôi mà.

“Tôi sẽ thanh toán ở quầy thu ngân, cô cứ về đi.” – Nói rồi, anh đứng dậy, vội vã bước đi.

Bảo Anh nhìn theo, rồi vội quay đầu trở lại. Giờ cô ở đây làm gì nữa? Về thôi chứ sao!

__oOo__

Bước chân của Gin vội vã đi về hướng nhà của mình. Anh không muốn Sakura đợi lâu.

Đi đến một ngã ba đường, đột nhiên, có một thứ, à không, một người làm cản trở bước chân của anh.

“Bạn quá nhỉ?”

Là anh “bồi bàn” lúc nãy.

Gin đứng im, nhìn anh ta với đôi mắt bình tĩnh.

“Còn cậu thì rảnh nhỉ? Đi theo tôi bộ không mệt à?”

“Mệt gì chứ? Giống như chủ đi đâu chó theo đó thôi! Đi theo cậu là nhiệm vụ của tôi mà!” – Anh ta ngược mắt lên trời, miệng mỉm cười.

“Thông tin tới tai tôi là Shiro mà, tại sao lại là cậu? Mà không phải sáng mai mới tới sao? Chui đường nào tới sớm vậy?” – Gin tiếp tục hỏi.

“Bay trên trời.” – Anh ta tỉnh bơ, ngón tay trở chỉ lên trời.

“Im đi!” – Mặt Gin tối sầm lại.

“Chứ gì nữa! Đi bằng máy bay không phải bay trên trời thì là gì?” – Anh ta cười thành tiếng.

Gin im lặng, anh ta cũng ngưng cười, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt anh.

“Sao hả? Tôi nói gì không đúng sao?” – Anh ta lại cười, cười thật nhẹ nhàng trước đối phương đang có gương mặt lạnh như tiền.

“Cậu chủ!”

Hai chữ của anh ta ngay lập tức được cơn gió vô tình thổi đúng lúc đưa đến tai của Gin, khiến tay anh nắm lại, thật chặt.

Rõ ràng, từ lâu anh đã không thích ai gọi mình như vậy!

18. Chương 18: Oh My God!! Học Sinh Mới?? - Má Oi! Nụ Hôn Đầu!!

"Cha cậu không nói cho cậu biết là tôi bị dị ứng với hai chữ đó sao, Kuro?" – Gin đứng dựa lưng vào tường, thở mạnh – "Tôi đang có việc bận bây giờ, rảnh rồi tôi sẽ nói chuyện với cậu sau."

"Vâng!" – Kuro cúi người kính cẩn, miệng mỉm cười – "Vậy từ nay tôi phải gọi cậu là gì?"

"Gì cũng được, trừ hai chữ đó ra." – Gin thẳng thừng bước đi sau khi nói câu cuối cùng.

Kuro quay ra sau, nhìn theo cậu chủ của mình.

Anh ta thừa biết từ lâu rồi, cậu chủ của anh ta lúc nào cũng vậy.

Gin bước vội đôi chân tới nhà của mình. Anh thấy Sakura đang ngồi đợi ở những bậc thang thì có phần hơi khó chịu. Lại gần thì mới biết, cô đang ngủ gật từ lúc nào rồi!

Anh ngồi xuống kế bên, nhìn Sakura. Những lọn tóc nâu đung đưa, cứ đưa lên hạ xuống theo cái đầu của chủ nhân. Đôi mắt của cô với hàng lông mi dài đang nhắm lại, thật yên lành. Tay cô vẫn giữ chặt xấp giấy tờ cần đưa cho anh.

"Miyamoto..."

Anh nhìn cô, vẫn không thể dứt được dòng suy nghĩ hỗn độn như những cuộn len bị rối đang quay cuồng trong đầu mình.

"Hayashi..."

Tay anh bất giác đưa lên, nhẹ nhàng đẩy đầu của Sakura dựa vào vai mình. Cảm giác của anh lúc này thật lạ lùng, lạ lùng không thể diễn tả được!

Anh thở dài, hơi thở phả ra tan vào hư vô, tựa như lòng anh đang trôi lênh đênh không có điểm dừng.

Anh vẫn ngồi như vậy, mặc cho thời gian trôi đi. Vai anh bây giờ trở nên ấm nóng do đầu của Sakura tựa vào khá lâu.

"Nhìn mặt cậu có vẻ lạ, cậu Gin!"

"Thế nghĩa là sao?"

Kuro ngồi xuống kế bên Gin, đan hai tay vào nhau, đôi mắt nhìn ra xa xăm.

"Cô gái này khiến cậu phải bối rối như vậy sao?"

Gin nhìn Kuro, rồi ngược mặt lên trời, ngắm những vì sao le lói chiếu sáng cạnh tranh với ánh đèn điện sáng rực của thành phố.

"Không hẳn vậy." – Anh khẽ thở dài, buông ra câu trả lời.

Vai anh đột nhiên cảm nhận được những cử động nhỏ của Sakura. Cô khẽ khàng mở mắt, lấy tay dụi dụi cho tỉnh ngủ. Cơ mớ ngủ vừa hết cô mới định hình được hiện tại, vội vã bật người khỏi vai của Gin, mặt đỏ gay.

"Xi... xin lỗi Shinakawa!! Tôi không c... cố ý dựa lên vai cậu!" – Cô ấp úng, thân người run lên vì ngại ngùng.

Gin mỉm cười, không nói gì.

"Đây... đây là tập tài liệu cậu cần!" – Sakura đứng lên, đưa thứ cần thiết cho Gin rồi chạy xuống đường.

"Trời cũng tối rồi, có cần tớ đưa về không?" – Gin hỏi với.

"Không sao đâu! Nhà tớ cũng gần đây mà." – Sakura cười, cúi chào, cười thêm một cái với Kuro nữa rồi chạy đi.

"Cô ấy dễ thương nhỉ!" – Kuro buông giọng khen ngợi.

"Ừm...!" – Gin trầm ngâm một lúc, rồi đứng dậy, bước lên đèn.

Kuro nhìn theo, mỉm cười nhún vai một cái rồi cũng đứng lên, chạy theo chủ nhân của mình.

"À, cậu Gin, tôi có một bất ngờ cuối ngày cho cậu đây!" – Bước ra khỏi phòng tắm, Kuro đi đến bồn rửa mặt, chỗ Gin đang đứng đánh răng, vừa cầm cây kem đánh răng lên quẹt vào bàn chải vừa nói với giọng thú vị.

"Ái i?" (Cái gì?) – Gin vừa đánh răng vừa hỏi lại, gương mặt đơ đơ vì buồn ngủ nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương.

"Mai tôi sẽ nhập học ở trường của cậu." – Bỏ kem đánh răng lên kệ, giọng của Kuro bình thản nhưng đủ để Gin ngừng mọi hoạt động lại, rơi luôn cái bàn chải đang ngậm trong miệng ra.

"Ai a ệnh o ậu?" (Ai ra lệnh cho cậu?) – Miệng Gin ngậm nguyên một họng kem đánh răng, hỏi với giọng ngọng nghịu.

"Ông chủ và cha tôi nói phải canh chừng cậu kỹ càng. Cậu cần gì thì sẽ đáp ứng ngay. Với lại, tôi cũng không muốn bỏ dở kiến thức, dù sao thì tôi cũng mới có mười sáu tuổi thôi mà."

"Ai mà tin chứ?" – Gin xúc miệng, lau mặt và nói – "Mười sáu tuổi mà cậu đã thuyết trình rành rành về những đề án do chính cậu làm để hoàn thiện khu resort, đưa ra những kế hoạch đủ để cạnh tranh với những đối thủ đáng gờm trong giới kinh doanh và được ông ta hưởng ứng tới tấp. Mười sáu tuổi đấy à?"

"Tôi còn phải học tập ở cậu nhiều lắm, nhiều đó thì có bằng cái móng tay gì với cậu đâu cơ chứ. Nhớ cái lần một tay cậu hạ bệ Chủ Tịch của--"

"Thôi được rồi, đừng bàn về nó nữa, tôi không muốn nghe lúc này."

Gin kéo cửa, lạnh lùng đi ra ngoài.

Kuro nhún vai một cái. Gin không muốn thì phải thôi vậy! Anh ta cũng chẳng muốn chủ nhân mình giận lên, chắc là đáng sợ lắm!

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Kuro trở về phòng, thấy cậu chủ của mình đang trải futon* thì vội chạy lại giúp một tay.

"Ày dà, lần đầu tiên tôi được ngủ chung với cậu đó!"

"Thôi ngủ đi, ồn quá!" – Gin đắp chăn, quay mặt đi và nhắm mắt.

Kuro tắt đèn, chui vào trong chăn. Anh ta nhìn Gin, tự nghĩ con người lạnh lùng mà cũng có lúc tốt bụng và dễ thương như thế thì thật là lạ đấy!

Anh ta đang tự hỏi, không biết ai đã khiến cậu chủ của mình trở nên như vậy?

"Tôi lại phòng tập đây, cậu vào phòng Hiệu Trưởng hoàn thành thủ tục nhận lớp đi." – Gin dặn dò Kuro khi vừa bước vào sân trường.

"Dãy nhà bên phải, lên lầu hai, rẽ phải, phòng thứ ba là phòng Hiệu Trưởng." – Kuro nghe Gin chỉ đường xong xuôi, vội cúi đầu và chạy đi. Còn Gin, rẽ về phía khu thể thao.

"Cậu chủ đi sớm thật trời ạ! Mình ngủ còn chưa đã nữa mà..."

Kuro vừa đi vừa dụi mắt đầy mệt mỏi. Anh chàng này vẫn chưa biết về cái mức độ dậy sớm thần thánh của Gin như thế nào đây mà.

Cộc... Cộc...

"Mời vào!"

Thầy hiệu trưởng đến sớm, ngồi trong phòng uống trà thật thư thái. Kuro đi đến gần, cúi chào kính cẩn rồi ngồi xuống ghế.

"Thầy đã xem hồ sơ của em. Thành tích học tập và thể thao của em rất tốt. Tại sao em lại chọn ngôi trường này?" – Thầy hiệu trưởng đẩy cặp kính lên ngang mắt, mỉm cười thân thiện và hỏi.

"Em có người quen ở trong trường, nên muốn học chung để tiện việc trao đổi và có thể mở rộng quan hệ bạn bè dễ dàng hơn." – Kuro cười, thành thật trả lời.

"VẬY Ạ... Hmm... Trường chúng ta cũng có một nhân vật có thành tích cao như em, Shinakawa Gin, mới vào năm đầu nhưng đã là niềm tự hào của trường!" – Thầy hiệu trưởng xoa cằm, gương mặt hứng khởi – "Dù sao thì, với thành tích này của em thì có thể vào một trong hai lớp 1 – 2 hoặc 1 – 3, cả hai lớp đều sẽ có những chương trình nâng cao hơn hẳn những lớp khác để em có thể mở rộng kiến thức hơn."

Kuro nhú mày lại suy nghĩ. Cậu chủ của anh ta học 1 – 2, liệu có nên vào chung lớp không? Vào chung thì có thể quan sát kỹ hơn, nhưng học khác lớp có thể tạo được sự thoải mái cho đôi bên. Ấy da... khó à nha...

"Thưa thầy, em chọn lớp này!"

Thầy hiệu trưởng mỉm cười, quay sang máy tính rồi bấm mail, gửi cho giáo viên chủ nhiệm sẽ đón cậu học sinh mới này.

"Chào mừng em đến với trường Keihatsu. Thầy mong em sẽ có những bài học bổ ích khi học ở ngôi trường này."

Kuro nghe thầy hiệu trưởng nói xong thì lập tức cúi đầu, tỏ ý cảm ơn rồi bước ra ngoài.

Reeng Reeng Reeng!!!

Tiếng chuông báo giờ vào học làm điệu đứng bao con tim của học sinh cuối cùng cũng vang lên. Không gian ồn ào náo nhiệt phút chốc đã trở nên yên lặng. Và, sải bước trên hành lang dài tĩnh mịch chính là Kuro và thầy chủ nhiệm của mình.

"Cái tên Kuro này lâu tới quá vậy trời...?"

Gin ngồi đẩy đưa cây kẹo trong miệng mình, nhăn mặt lại. Đáng lẽ ra thủ tục nhận lớp đã xong từ lâu và bây giờ hẳn phải đi vào lớp với giáo viên chủ nhiệm rồi chứ? Sao bây giờ còn chưa tới?

"Hình như có gì đó không ổn..."

Gin nhú mày, mặt tối sầm lại. Có khi nào...

Vâng! Sự thật đúng như những gì mà anh đang nghĩ.

"Đây là Nikishima Kuro, kể từ hôm nay cậu ấy sẽ là thành viên mới của lớp chúng ta."

"Ca... Ca... Cái... Cái... Cái quái gì thế này??"

Bảo Anh run run đưa ngón trỏ lên chỉ thẳng vào Kuro. Đó chẳng phải là cái tên bồi bàn ở quán cà phê ngày hôm qua sao? Sao lại vào lớp cô? Lại còn là học sinh mới nữa chứ!

"Miyamoto! Em sao thế?" – Thầy chủ nhiệm ngạc nhiên, cất giọng hỏi.

"Không có gì ạ!!!" – Bảo Anh nói mà cứ như muốn hét lên.

"Thật là! Nhân tiện, Miyamoto là lớp trưởng, có gì không hiểu thì em cứ hỏi bạn ấy nhé."

Kuro nhìn chằm chằm Bảo Anh khiến cô nàng toát mồ hôi hột. "Làm cái quái gì mà nhìn dứ vậy? Mình có phải quái thú ngoài hành tinh đâu?"

Kuro ngồi ở bàn thứ tư của dãy giữa, đối diện bàn của Bảo Anh! Điên thật rồi! Điên rồi... trời ơi... Tại sao anh ta lại ở đây? Tại lớp học của cô, mà lại còn ngồi gần nhau... Oh my God!!

"Lớp trưởng."

Bảo Anh giật bắn người, quay ngoắt mặt sang, nhìn Kuro.

"Xin cậu chỉ giáo thêm."

"Ừ... ừ! Rất hân hạnh!"

Tim Bảo Anh đang đập vồn vập như trống đánh liên hồi trong lồng ngực. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Từng giờ học trôi qua trong sự căng thẳng. Ayane ngồi sau thì cứ khều khều Bảo Anh hỏi có chuyện gì, vì cứ thấy cô nàng thấp thòm lo âu.

”Không có gì...”

”Thật không?” – Ayane hỏi lại ngay khi thấy Bảo Anh ngửa người ra thì thầm.

”Thật!”

Ayane thở dài, khẽ nhịp nhịp cây bút chì bấm trên trang vở trắng. Giờ hỏi nữa thì cũng không tìm được câu trả lời, đành thôi vậy!

Cuối cùng, giờ ăn trưa cũng đến! Cơ hội thoát thân đã đến với Bảo Anh!!

Cô nàng cầm bento, vội vã chạy ra khỏi lớp, không quên dặn Akiko và Ayane lên sân thượng trước.

”Gì vậy ta?” – Akiko nghếch mặt ra, chẳng hiểu chuyện gì.

”Chỉ có tớ biết thôi!” – Ayane xoa cằm, cười cực nguy hiểm.

”Hả? Chuyện gì?”

Bảo Anh chạy lên lầu trên, đôi mắt tập trung tìm kiếm băng lớp 3 – 2.

Đến nơi, cô nàng rụt rè mở cửa, nhìn vào trong. Jiro đang ngồi nói chuyện với bạn bè. Làm sao đây...? Cô muốn gọi quá, mà lại ngại...

”Này Hoshino, người yêu kiếm kìa!”

Một anh chàng cố tình nói to lên để tất cả đều có thể nghe thấy. Bảo Anh giật mình, sống lưng có cảm giác lạnh buốt. Cô chưa kịp hoàn hồn thì cửa lớp đã được đẩy ra, và người đang đứng đối diện cô lúc này, là anh chàng hội trưởng.

”Tìm anh sao?”

”D... dạ...!”

Jiro cười, cúi người xuống ngang tầm mặt của Bảo Anh.

”Chuyện gì thế nhóc?”

”Em không phải nhóc mà! Đồ ngốc.” – Bảo Anh giận dỗi.

”Rồi rồi...” – Jiro cười xòa, xoa đầu cô thật nhẹ nhàng.

Cô mở nút buộc tấm vải, lấy ra một hộp bento và đưa cho anh.

”Đây là... Em làm cho anh... Em đã nói Ayane hôm nay không cần làm bento cho anh để em...”

Mặt của Bảo Anh lúc này phải nói là muốn bùng cháy, đỏ như quả cà chua chín mọng.

”Cảm ơn em...” – Giọng Jiro dịu dàng vang lên. Bất ngờ, anh tiến sát lại gần, đặt lên môi của Bảo Anh một nụ hôn nhẹ nhàng ngay giữa chốn đông người.

”Má ơi!!! Nụ hôn đầu của mình!!!”

Đảm bảo, chuyện này sẽ được đồn khắp trường cho xem!

Kuro đứng ở góc cầu thang, khẽ quan sát Bảo Anh, đôi môi cong lên mỉm cười thật nhẹ.

”Miyamoto Chiaki sao?”

Trong thâm tâm, anh ta muốn hiểu thêm nữa về cô gái ấy, muốn hiểu thêm rất nhiều!

*Futon: Một loại nệm phẳng, dày khoảng 5 cm với một lớp vải bọc ngoài, bên trong nhồi bông hoặc bông tổng hợp. Futon thường được sử dụng ở những không gian truyền thống sử dụng tatami để lót sàn và có 3 bộ phận chính: đệm (shikibuton), chăn bông (kakebuton) dùng cho mùa đông hoặc chăn vải (mofu) dùng cho mùa hè, và gối (makura) thường được nhồi đầy đậu, vỏ hạt kiêu mạch hoặc các hạt nhựa :3 (Cái này ai xem Doraemon sẽ thường thấy Nobita trải futon đấy!)

19. Chương 19: Thật Sự Rất Khó Nói...

"Hội trưởng..."

"Trời ơi hội trưởng!!!"

"Thần thánh ơi!! Hội trưởng!!"

Đây là suy nghĩ trong đầu của những cô gái đang đứng xung quanh cái cảnh lãng mạn mà Jiro vừa tạo ra.

"Tại sao lại hôn con bé đó hả??"

Nghệ thuật của "thần giao cách cảm" là đây! Không ai bảo ai, tất cả đều có chung một tiếng nói trong đầu, đồng loạt cất lên câu hỏi đó.

"A... a... Em phải đi rồi! Mo... mọi người đang đợi..."

Bảo Anh mặt đỏ lựng, đôi chân của cô cuống cuống cất bước, chạy đi thật nhanh. Tình cảnh gì đang diễn ra thế này??

Phải công nhận, cái sức lan tỏa tin đồn của ngôi trường này thật sự rất mãnh liệt!! Mới đó thôi mà đã tới tai của đám bạn lớ nhỏ đang chờ Bảo Anh ở trên sân thượng. Và bằng chứng là đây:

"Chii - chan!!!! Anh hai tớ... anh hai tớ... ho... hô... hôn cậu rồi hả??" - Đầu tiên là Ayane. Cô nàng vừa thấy Bảo Anh chạy lên là tiến công, hét thẳng vào mặt cô, nước miếng nước bọt gì bay tứ tung (Đỉnh vào mặt của Bảo Anh là đa số, còn thiếu số thì bay ra ngoài).

"Sao... sao mà..." - Bảo Anh giật lùi lại, cười méo miệng. Kỳ này nguy to rồi.

"Thật không vậy?? Trời ơi lãng mạn quá đi à!!" - Sumire tay cầm đôi đũa đang gấp miếng trứng cuộn, miệng la làng lên và tinh thần thì bắn loạn, suýt nữa đã làm rơi đồ ăn xuống đất.

"Hai người mới đó mà đã có nụ hôn đầu rồi sao? Thật dễ thương quá đi." - Akiko cười, dịu dàng lên tiếng.

"Nakashima!!! Cậu cũng vậy nữa sao??" - Bảo Anh đưa đôi mắt tội nghiệp liếc hết đám bạn ranh ma.

"Eh!! Sao Chii - chan lại gọi họ của Aki vậy??" - Ayane đột ngột lạc đề.

"Vì cậu ấy chưa cho tớ gọi tên mà. Với lại cậu ấy cũng gọi họ của tớ..." - Bảo Anh dần mặt ra, thành thật trả lời.

"Ừ nhỉ!" - Akiko suy ngẫm một hồi rồi lên tiếng - "Cậu gọi tớ là Akik..."

"Aki thôi!!! Giống như tớ hay gọi ý!!" - Ayane chen vào.

"Ayane, dám chen vào lời tớ à?" - Akiko túm cổ cô bạn thân lắc liên hồi, mắt vẫn cười đầy "dịu dàng".

Bảo Anh thở dài, tim vẫn còn đập nhanh, rất nhanh, từng nhịp liên hồi vang trong lồng ngực cô có thể nghe rõ hết. Nụ hôn đầu của cô thuộc về Jiro mất rồi! Nghĩ đến đó, người cô đã run nay lại còn run hơn. Chưa bao giờ cô được hôn, cảm giác thật sự rất kỳ lạ...

Tuy có hơi kỳ lạ khi diễn tả cảm xúc bằng hai chữ "kỳ lạ", nhưng thật sự nó rất kỳ lạ mà!!

"Gin đứng ở lan can, miệng ngậm kẹo mút, đứng đưa. Anh không muốn nhìn Chiaki lúc này..."

Anh không muốn nhìn!

"Shinakawa..."

Sakura đi đến, đứng kế bên và nhẹ nhàng lên tiếng.

Gin quay mặt qua nhìn, rồi lại nhìn lên bầu trời.

"Tập tài liệu hôm qua như thế nào?" - Sakura gọi chuyện.

"Cậu làm rất tốt!" - Gin lấy cây kẹo mút ra khỏi miệng, trả lời.

Sakura nhìn anh, rồi cúi đầu xuống, vẻ suy tư.

"Cậu ổn chứ?" - Giọng cô pha lẫn chút lo lắng.

Gin im lặng. Đôi mắt bình thản đột ngột dấy lên một chút ngạc nhiên.

"Ừm..." - Anh nói.

Sakura cười tươi, rồi nhẹ nhàng bước đi. Cô có cảm giác như Gin đang muốn ở một mình.

"Cậu không sao chứ, cậu Gin?" - Kuro ngồi lên thanh lan can, để mặc cho gió thổi bay mái tóc mình, hỏi Gin.

"Đừng bận tâm..." - Gin cắn nát cục kẹo, rồi quăng cây đi mất.

"Đương nhiên là tôi không thể không bận tâm rồi!" - Kuro khẽ cười, gương mặt lộ rõ vẻ tò mò và có phần lo âu.

Chính anh ta cũng không thể hiểu nổi Gin. Một con người luôn ém nhẹm mọi cảm xúc đằng sau đôi mắt bình thản kia. Thắng hoặc, anh ta cũng hay nghĩ, liệu cậu chủ của mình đã có lần nào chia sẻ với người khác về những thứ mà anh đã gặp chưa?

"Chắc là ngoài bà chủ ra thôi..."

Kuro thở dài. Gin thì vẫn im lặng, nhai hết cục kẹo trong miệng.

Chỗ đám bạn thì vẫn đang ồn ào náo nhiệt không dứt.

"À đúng rồi!" - Akiko đột ngột đập tay một cái, thốt lên.

"Hả??" - Bảo Anh tròn mắt, nuốt trọn miếng cơm trong miệng và hỏi.

"Chiều nay mọi người qua nhà tớ chơi không?"

Cả đám thộn mặt ra, dần chưa từng thấy.

"Thật sao??" - Sumire mắt long lanh, hét lên - "Tớ chưa bao giờ thấy nhà của Akiko. Có thật là cậu mời bọn tớ về không?"

"Thật mà! Cha tớ muốn xem mặt tất cả những người bạn của tớ. Ngoài Ayane từ nhỏ thường hay qua nhà tớ chơi, ông còn muốn biết về mọi người nữa." - Akiko mỉm cười dịu dàng.

"Nhà tớ gần nhà Aki. Haizz... phải nói là khác xa một trời một vực." - Ayane thở dài thườn thượt.

"Hả? Khác xa ư?" - Bảo Anh ngạc nhiên.

"Ừm, như hồi lúc tớ nói đấy. Aki là tiểu thư mà!" - Ayane nhe răng cười, vẻ ranh ma.

"Ồ!!!" - Bảo Anh thoáng giật mình. Tiểu thư sao? Nhìn Akiko đúng là rất ra dáng một tiểu thư đài cát. Tính nét dịu dàng, hòa đồng, gương mặt xinh đẹp, lại còn thông minh nữa chứ!

"Thôi mà, lát nữa về tới mọi người sẽ biết!" - Akiko bật cười, đôi tay bận rộn cột chặt tấm vải đựng hộp bento vừa ăn xong lại.

"Tôi cũng đi nữa." - Gin bay vào, lên tiếng.

"Tôi nữa!" - Kuro cười, chỉ vào mặt mình.

"Tớ nữa nè!!" - Michio hào hứng.

"A... anou... Tớ nữa..." - Sakura rụt rè yêu cầu.

"Được rồi! Tất cả mọi người đều có thể đi mà!!" - Akiko trả lời nhanh gọn.

Nhà của Akiko sao? Thật sự rất đáng mong đợi!! Bảo Anh rất tò mò, tò mò kinh khủng!! Cô mong sao những giờ học trôi qua thật nhanh để có thể thấy.

"Dinh thự của dòng họ Nakashima sao? Cha mình có tới đó một lần với ông chủ, còn mình thì chưa. Xem ra thú vị đây!"

"Nhìn mặt cậu tự mãn quá nhỉ?" - Gin lên tiếng, phá tan suy nghĩ của Kuro.

"Lần đầu tiên tôi được tới dinh thự của người đứng đầu một trong những tập đoàn xây dựng lớn nhất vùng Kanto* mà. Sao lại không vui chứ? À mà nè, tôi nghĩ ra cách gọi mới rồi!" - Giọng Kuro hào hứng.

"Hả? Cách gọi?" - Gin nhướn mày, nhìn anh ta.

"Tôi sẽ gọi cậu là... Gin - sama!"

"Ghê! Bỏ đi."

"Cậu nói ngoài từ "cậu chủ" thì tôi gọi cậu là gì cũng được mà!"

Mặt Gin tối sầm lại. Đúng là lỡ nói vậy rồi, đâu có rút lại được! Mặc dù nghe nổi da gà quá nhưng mà thôi, mặc kệ vậy!

"Muốn sao cũng được!" - Cuối cùng, anh thở dài, kết thúc cái chủ đề "sởn gai ốc" mà Kuro đã tạo ra.

Cuối cùng, giờ học cũng kết thúc!!

Và cuối cùng, cũng tới lúc về nhà của Akiko!!

Cả đám đi trên đường cứ nhao nhao hết cả lên, liên tục bàn tán, tranh luận về nơi mình sắp đến. Bảo Anh là hào hứng nhất trong bọn, liên tục nói ra những tưởng tượng của mình.

"Nhiều chuyện quá, Iron - woman!" - Gin móc một cây kẹo mút ra, bóc vỏ và bỏ vào miệng của Bảo Anh một cách bất ngờ.

"Cậu làm cái quái gì vậy?" - Cô nàng bỏ cây kẹo ra khỏi miệng, hậm hực hỏi.

"Mời cô ăn kẹo cũng không được à?" - Gin nhún vai, tỉnh bơ hỏi ngược lại.

Lông mày của Bảo Anh giật giật liên hồi. Cái tên này toàn nói những thứ mà cô không thể nào cãi lại được. Nhưng mà có một chuyện không thể chối cãi...

Kẹo siêu ngon!

"Ăn nhiều kẹo đi cho ghiền." - Gin đung đưa cây kẹo trong miệng, nói.

"Tôi không thích đồ ngọt cho lắm, ăn rất ít." - Bảo Anh lườm anh, nói ngược lại.

"Ồ...!" - Gin làm ra vẻ ngạc nhiên. Nói chuyện này giờ anh mới nhận ra, mình đang đi ngang hàng với Chiaki từ lúc nào.

Đám bạn hình như đi càng ngày càng nhanh hơn, chỉ còn Bảo Anh và Gin đi chậm chậm đằng sau, bước song hành cùng nhau.

"Nè." - Gin gọi.

"Gì?" - Bảo Anh hỏi.

"Kêu bạn trai đi mua thuốc uống đi, hồi sáng..." - Gin im lặng một hồi, bỏ lửng câu nói, suy ngẫm gì đó đăm chiêu.

"Hồi sáng làm sao?" - Bảo Anh đang dần bị cuốn hút vào câu chuyện.

"Anh ta không cho tôi nói, nhưng thôi, nhìn mặt cô không thể không nói được." - Gin khẽ thở dài - "Hồi sáng tôi đi đưa báo cáo, thấy anh ta ho sặc sụa, lấy khăn tay che miệng lại. Tôi đi tới gần đúng lúc anh ta bỏ khăn ra."

"Rồi... rồi sao?" - Bảo Anh nuốt nước bọt, giọng run run

"Đừng nói cho ai nghe, đặc biệt là cô ấy..."

Gin nhớ lại lời của Jiro lúc sáng. Hội trưởng đã rất cố gắng để tỏ ra bình thường trước mặt Chiaki vào giờ nghỉ trưa. Gin nghĩ, mình không nên phá hỏng sự cố gắng ấy...

"Cậu ta thật sự yêu cô đấy... Vậy cô yêu cậu ta có nhiều như vậy không?"

Gin không hiểu tại sao mình lại nghĩ vậy. Anh đang tò mò về tình cảm của Chiaki, thật sự rất tò mò.

"Máu nhiều như thế này sao? Anh đã đi khám chưa?"

"Hôm qua anh mới đi rồi."

"Vậy bác sĩ nói gì?"

"Ung thư phổi tế bào nhỏ** giai đoạn đầu."

"Nè, sao cậu im luôn vậy? Trả lời tôi đi mà..." - Bảo Anh nãy giờ thấy Gin cứ thờ người ra thì sốt ruột vô cùng.

"Thật ra thì... chẳng có gì cả. Anh ta che lại để làm màu tí thôi ý mà."

Gin đứng đưa cây kẹo, cố gắng giữ bình tĩnh để nói dối.

Bảo Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô cứ tưởng sẽ có chuyện gì không hay.

"Hừm..."

Gin thở hắt ra, thổi bay những gì gượng gạo nhất trên gương mặt mình đi.

"Đó là loại ung thư phổi nguy hiểm. Anh đã nói với gia đình chưa?"

"Chỉ có mẹ anh biết, còn Ayane với ba thì vẫn chưa. Và với tốc độ phát triển của bệnh, có lẽ hai tuần nữa anh phải nhập viện."

"Cái gì?"

"Bác sĩ nói anh phải điều trị bằng phương pháp hóa trị để đẩy lùi tế bào ung thư để chúng không di căn ra xa."

Nghiêm trọng như vậy, làm sao nói cho Chiaki nghe đây...

"Thứ lỗi cho tôi lần này vậy! Thật sự rất khó để nói cho cô biết..."

Gin nhìn Bảo Anh, âm thầm xin lỗi cô trong suy nghĩ.

Cả đám rẽ vào một con đường, đi hoài đi hoài, đi theo bước chân của Akiko.

"Mỗi cảnh quá Akiko!! Khi nào mới tới vậy...?" - Sumire bắt đầu than vãn - "Tớ đói quá rồi."

"Sắp tới rồi mà." - Akiko cười tươi.

Đi đến một cánh cổng mang đậm phong cách Nhật cổ, Akiko đứng lại khiến đám bạn cũng đứng lại theo.

"Tới rồi!" - Cô nàng cười dịu dàng, rồi bấm chuông.

"Vâng, nhà Nakashima đây ạ! Ai đang ở ngoài cổng?"

"Là Aki đây ạ. Hôm nay em có dẫn bạn về chơi..."

"A!! Cô chủ về!!"

Cánh cổng được mở ra. Akiko bước vào trước, đám bạn đứng tần ngần một hồi lâu ở ngoài cửa, ngó vào trong.

"Sao vậy mọi người?" - Cô nàng ngạc nhiên, nghiêng đầu thắc mắc.

"Akiko, tớ có thấy nhà cậu đâu đâu...!" - Sumire giật giật khóe miệng.

"Đi qua vườn mới vào tới nhà tớ."

"C... C... cái gì? Đây là vườn nhà của cậu?" - Bảo Anh run run chỉ tay xung quanh. Cái gì thế?? Thì ra, khi rẽ vào con đường cuối là tới nhà của Akiko rồi sao? Chỉ là... cả đám đang đi qua cái tường dài ơ là dài của nhà cô ấy thôi?? OMG!!!

"Ừm!" - Akiko cười - "Mọi người vào đi chứ."

Đám bạn đồng loạt bước vào, cánh cửa cũng từ từ tự động đóng lại.

"Vườn nhà cậu dài bao nhiêu cây số vậy Akiko?" - Sumire ngó dọc ngó xuôi, hỏi.

"Con đường này cách cửa chính khoảng tám trăm mét thôi." - Cô nàng chủ nhà cười, tỉnh bơ trả lời.

"Trời đất! Đất đâu ra mà rộng thế??" - Bảo Anh sửng sốt quá mức cho phép.

"Lát nữa vào nhà các cậu còn ngạc nhiên hơn nữa kìa." - Ayane hào hứng khoác tay Bảo Anh.

Mặc dù biết rằng Akiko là tiểu thư, nhưng Bảo Anh vẫn không ngờ rằng, cô lại sống trong một dinh thự rộng lớn như thế này...

"Vẫn chưa bằng nhà của ông chủ nhĩ...?" - Kuro nói thầm.

"Đừng so sánh." - Gin lạnh lùng đáp.

"Vâng, thưa Gin - sama!"

"Tôi có nên kêu cậu bỏ luôn cái từ ấy đi không nhĩ?" - Gin khẽ rùng mình, nhăn mặt đầy khó chịu.

*Kanto: Một trong chín vùng địa lý của Nhật Bản, nằm ở phía Đông đảo Honshu, bao gồm bảy tỉnh: Gunma, Tochigi, Ibaraki, Saitama, Tokyo, Chiba và Kanagawa. Trong đó, Thủ đô Tokyo chiếm một phần ba dân số Nhật Bản.

**Ung thư phổi tế bào nhỏ: Một loại ung thư ác tính (Ung thư phổi được chia làm hai loại: Ung thư phổi tế bào nhỏ và ung thư phổi không tế bào nhỏ, trong đó, ung thư phổi tế bào nhỏ nguy hiểm nguy hiểm hơn). Với tốc độ phát triển nhanh gấp đôi loại kia và có thể di căn rất nhanh. Nếu không được phát hiện và điều trị sớm, thời gian sống chỉ vào khoảng 12 - 15 tuần. Loại ung thư này nhạy cảm với hóa trị và xạ trị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-cho-anh-ure-my-destiny>